VIVERE MILITARE EST

3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XXV, Nr. 135/136, noembrie 1977 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 2,50 DM

Nu putem măsura pogoanele de hârtie tipărită consacrate în țară centenarului Independenței. Psihoza e explicabilă clinic: tărâmul cel mai urgisi din estul european robit pălăvrăgește în transă despre ceea ce nu are. **Wishful thinking!** Comportament elementar ce poate figura într'un breviar de psihoanaliză. Din gigantica flecăreală rețin un **fir roșu** (cum zic Lenin și ciracii): calomnierea lui Ion Antonescu. În lupta ideilor — e lucru știut — invectivele nu pot desființa acuzații aeriene, și vice versa. Suveran rămâne doar documentul. Iată sensul acestor coloane.

Nu voi face apologia Ion Antonescu, omul de carne și oase, așa cum generația mea — ultima lucidă înainte de căderea besnei — l-a cunoscut și l-a venerat. Voi lăsa să vorbească pentru el faptele și scrisul lui.

(N. Grigorescu)

Gornistul anonim al Independenței — anonim și modest ca toți cei mari și nemuritori.

Lupta lui Ion Antonescu pentru libertatea și onoarea României

În noaptea de 15 mai 1946, la simulacrul de proces regizat de aceiași pigmei care încearcă azi să ne dicteze iar legea lor, soldatul care ne-a redat dreptul, nouă Românilor din secolul rușinii, să ținem fruntea sus fără a păli a declarat:

„Am purtat războiul contra Rusiei Sovietice pentrucă așa cerea onoarea poporului român și am continuat să luptăm peste Nistru pentru a evita ca România să devină o colonie germană. Am acționat întotdeauna în cadrul legalității și al spiritului de umanitate. Evenimentele au fost mai tari decât mine și m'au doborît. Ca șef, înțeleg să suport toate consecințele și îmi asum întreaga răspundere pentru conduita războiului, în afară de crimele și abuzurile ce s'au comis și care, așa cum se întâmplă în orice război nu sunt ordonate de șefi.“

Pledoaria Mareșalului a ținut peste două ore. La sfârșit, Mareșalul Antonescu a spus:

„Și acum vreau să termin cu acest testament politic către poporul român: Scump popor român! Sunt mândru ca m'am născut și am crescut îi mijlocul tău, în ascendența ta imperială, în gloria strălucitoare a coloanei lui Traian, a atâtor martiri și eroi. Am purtat patru războale pentru tine și cred că mă situez în rândul marilor luptători pentru libertatea și fericirea ta. Majoritatea colaboratorilor mei se desolidarizează acum de mine. Declar în mod solemn că, în afară de furturile și crimele comise, iau asupra mea toate greșelile pe care ei le-au comis“.

În ultimul mesaj, redactat la Jillava în 31 mai — 1 iunie 1946, iluminat de soarele morții pe care avea s'o înfrunte pentru ultima oară, îi scria soției sale:

„Am stat cu fruntea sus și fără teamă în fața judecății, după cum stau în fața Justiției Supreme. Așa să stai și tu. Nimeni în această țară nu a servit poporul de jos cu atâta dragoste, pasiune și desinteres cum am făcul-o. I-am dat totul, de la munca până la banul nostru, de la suflet până la viața noastră, fără a-i cere nimic. Nu-i cerem nici azi. Judecata lui pătimașe de azi nu ne înjosește și nu ne atinge. Sunt pregătit să mor, după cum am fost pregătit să sufăr. După cum știi, viața mea, toată viața, mai ales în cei patru ani de guvernare, a fost un calvar; a ta deasemenea. Dar a fost înălțătoare și nepieritoare. Împrejurările și oamenii nu au îngăduit să facem binele pe care am dorit cu atâta pasiune să-l facem țării noastre. Suprema Voință a decis altfel. Am fost învins. Au fost și alții, mulți alții. După dreapta judecată, istoria i-a pus la locul lor. Ne va pune și pe noi.“

Nu s'a întâmplat așa. Ion Antonescu n'a fost așezat încă pe soclul ce-l merită. N'a sosit plinirea vremii. Ne-a fost dat să trăim iar, dacă vom demerita, să și murim în zodia feloniei exaltate din amvoane. La București este canonizat Armand Călinescu — asasinul sadic al unor tineri curați care în scurta lor trecere prin lume n'au cunoscut altă pasiune decât iubirea fără hotare a neamului din care izvorîseră. E poate bine să reamintesc un fapt adesea trecut cu vederea. În ședința consiliului de miniștri din 28 martie 1938 care a hotărît urmărirea lui Corneliu Codreanu pe baza „ultragierii“ lui N. Iorga (așa numea ilustrul profesor punerea în fața oglinzii) un singur membru al guvernului s'a opus: ministrul de război Ion Antonescu. În cadrilul formațiilor guvernamentale o fost înlocuil două zile mai târziu, la 30 martie, cu generalul Gh. Argeșanu, care avea să urmeze docil paranoia lui Armand Călinescu.

În exil — deci în libertate, unde nimeni nu e constrâns la alte mișelii afară de cele ce poartă în suflet — s'a ajuns pe ultima treaptă a degradării. Pe plan omenesc nu se poate coborî mai jos; e necesară trecerea în alt regn. Politicieni venali, făptași ai marei trădări, agenți care indicau „aliațior“ unde să arunce bombele, rățoiții de la BBC, foști colegi de cabinet ai Anei Pauker — toți se agită în comiții ca să ne procopsească cu altă „conducere“ mai fastă și sigur la fel de gangsterească ca cea a lui C. Vișoianu.

În astfel de condiții poate părea nebunie încercarea de a reabilita o personalitate atât de hulită ca Ion Antonescu. Îmi place această „nebunie“. Un neuitat maestru mă învăța că **de multe ori în viață realizările cele mai de preț sunt fructul actelor comise dincolo de „glasul rațiunii“.** Nu voi asculta nici eu de această „voce“.

Deschid deci dosarul și republic pentru început două documente, așa cum au apărut în presa românească. Este vorba mai întâi de memoriul adresat de Ion Antonescu regelui Carol II în iulie 1940. Comentariile aparțin redacției ziarului „Universul“ din 29 iunie 1941. Precizez, mai ales pentru cei tineri — care n'au trăit acele momente apocaliptice așa cum le-am trăit noi — că sinistrul personaj nenumit este Ernest Urdăreanu, stâlpul camarilei palatului și portarul pe viață al pulpelor Lupeascăi. Cariera militară și-a început-o așa. În 1922, obscur ofițeraș a fost prins în funcția de crupier al unui tripou clandestin din București. A fost salvat la insistențele principeseiAdina Voroniecka, alias Dna Take Ionescu. Cât de fatală și rău plasată a fost caritatea ilustrei descendente a lui Guedeminas, marele duce al Lituaniei! Altul ar fi fost destinul nostru dacă viitorul codoș regal era atunci dat afară din armată. **Proclamația către țară** — reprodusă după „Curentul“ nr. 4759 de luni 23 iunie 1941 — este consecința logică a memoriului, tradusă în faptă după redresarea țării rănite. Ordinul de zi către armată — **Vă ordon: treceți Prutul!** — conține într'o formă lapidară aceleași idei și expresii.

Nu pot crede că, dacă mai există Români al căror sânge nu s'a făcut bragă, să nu tremure înfiorați la citirea acestor texte. Mie, după 36 de ani, Proclamația îmi răsună în urechi halucinant. cu vocea Mareșalului, așa cum am ascultat-o la radio, îngenunchiat în praful drumului.

Îmi rămâne doar să atrag atenția că Ion Antonescu a fost și un mare scriitor. A slujit fanatic nu numai țara ci și limba română. Toate proclamațiile, ordinele de zi, rezoluțiile au fost redactate de el. N'a avut **brain trust** și n'a folosit scribi.

E. LOZOVAN

Scrisoarea d-lui general Ion Antonescu, Conducătorul Statului, adresată fostului rege Carol II, acum un an, când Consiliul de Coroană, convocat atunci a consimțit la cedarea Basarabiei

În momentele grele de anul trecut, când ni se prăbușeau granițele și pierdeam Basarabia și nordul Bucovinei, generalul Antonescu, îndurerat în sufletul său de cele ce se întâmplau, a încercat să determine o unire a tuturor conducătorilor neamului, pentru ca împreună să ceară fostului rege să înțeleagă că o nație întreagă nu poate ispăși greșelile unei conduceri ce se dovedise slabă și care întindea peste fruntea țării vălul unei triste umiliri.

Străduințele generalului Antonescu n'au putut duce însă la acea unitate de conștiință și curaj românesc. În sforțarea de a lupta să convingă conducerea țării că trebuie să facă un gest de jertfă, dacă nu mai are altceva de făcut, și să libereze neamul de povara unui trecut de greșeli, generalul Antonescu a cerut audiență M. Sale.

Profesorul Mihai Antonescu a dus, noaptea la 11, mareșalului Palatului stăruitoarea cerere de audiență a generalului, insistând pe lângă mareșal în numele său personal, să înțeleagă momentul istoric pentru ca generalul să fie chemat la Palat. Generalul a fost într'adevăr chemat însă primit nu de regele țării ci de acela care s'a așternut covor la picioarele tronului, iar în afară s'a ridicat ca un dig de nesimțire în fața valului de credință națională, împiedecând atingerea adevărului și a demnității de tronul țării.

Nu-i pomenim numele așa zisului sfetnic, care aparține unui trecut plin de umbre și de pete, dar este bine ca istoria să știe că generalul Antonescu a fost primit de această nefericită expresie a regimului pe care îl reprezenta și că n'a putut ajunge în acea zi la rege, ci i s'a luat un adevărat interorgatoriu asupra rostului audienței pe care o cerea.

— „Să nu te mai așezi între națiune și rege“ i-a spus Conducătorul Antonescu acestei nefericite apariții din istoria Palatului fostei domnii. Și a plecat. După 24 de ore regele l-a chemat totuși. Generalul Antonescu i-a spus toată durerea neamului, toată sfâșierea lui, i-a arătat toată dezonoarea armatei române, pe care o simțea el cel dintâi în sufletul său. Și pentru ca acest act dintre tron și un fost sfetnic al tronului să nu rămână în istorie sub umbra niciunei îndoieli, generalul Antonescu i-a întins, la plecare, regelui însuși, textul scrisorii pe care o pregătise, crezând că nu va ajunge să-i vorbească direct. Iată textul acestui document istoric:

Majestate,

Țara se prăbușește.

În Basarabia și Bucovina se petrec scene sfâșietoare. Mari și mici unități. abandonate de șefi și surprinse fără ordine, se lasă dezarmate la prima amenințare.

Funcționarii, familiile lor și ale ofițerilor, au fost lăsate prada celei mai groaznice urgii. Materiale imense și depozite militare acumulate acolo din incurie și menținute până în ultimul moment din ordin, au rămas în mâna inamicului.

Iată, Majestate, schițat din fugă numai un capitol al tragediei și al calvarului unui neam, care este numai la început.

Poporul și armata au fost dezarmați fără luptă. Demoralizarea lor este fără limită. Lipsa de încredere în conducători este totală. Ura lor contra vinovaților, de ieri și de azi, crește.

Consiliul de Coroană v'a hotărît să cedați. Deciziunea a dezlățuit haosul. Consecința lui, anarhia și anarhizarea sunt încă numai la începutul lor. Țara care simte, țara care vede, țara care presimte, țara toată este consternată și în panică. Este consternată și în panică fiindcă a auzit de repetate ori pe primii miniștri și pe miniștrii ei declarând că „suntem înarmați până în dinți“ că „nu vom ceda nicio brazdă“ că să avem încredere oarbă și fără control în șefi și în priceperea și înțelepciunea regelui.

Nicio replică nu a fost tolerată. Orice strigăt public de alarmă a fost înăbușit, adesea sâangeros.

Țara a mai avut încredere, fiindcă generalul pe care Majestatea Ta l-a acoperit cu cea mai mare încredere a declarat la un banchet că sunteți „cel mai puternic rege din Europa“ și în neuitata și recenta declarație de la Chișinău — fiind sigur inclusă din eroare — a asigurat-o că a încins-o cu un stăvilar de foc, fier și beton, peste care nimeni nu va putea trece.

Realitatea însă s'a răzbunat.

S'a răzbunat fiindcă era alta, cu totul alta.

Dar, Majestate, toate acestea sunt fapte consumate; nu putem stărui acum asupra lor, nu ne îngăduie nici timpul și nici evenimentele. Dar chiar dacă ne-ar îngădui, nu am face-o. Am con-

(urmare în pag. 6)

Confluența inimilor mari

In nr. 43/44 din ian. feb. 1960 publicam una **din cele mai incendiare poezii din multele ce neau parvenit din țara robită.** Știam în acel moment că autorul ei este Radu Gyr, dar faptul nu-l puteam desvălui câci poetul era temporar „eliberat“ și sta în așteptarea altui proces și a șantajelor care l-au târît — cu trupul rănit — la „Glasul patriei“. De atunci unele publicații din exil au republicat **fragmentar** acele versuri. Azi, când poetul e la adăpostul oricărei presecuții l le putem restitui în integralitatea lor. De la „Răsunetul“ lui Mureșanu, de la „Doina“ lui Eminescu, alt îndemn mai august nu cunoaștem. Și e normal să fie așa: Radu Gyr a fost și va rămâne unul din reprezentanții celei mai curate generații de luptători: cea de la '22.

Un exeget perspicace și cinstit va recunoaște imediat în acest îndemn de lavă o parafrazare a memoriului imaginar al lui Corneliu Codreanu (PL p. 383–384):

„MĂRIA TA,

Nenorociții aceștia nu cer pâine. Cer dreptate! Cer eliberarea sufletului românesc care trage să moară, înăbușit în Maramureș și Bucovina(. . .)

O Românie Nouă nu poate ieși din culisele partidelor, după cum **România Mare** n'a ieșit din calculele politicienilor, ci de pe câmpiile de la Mărășești și din fundul văilor bătute de grindina de oțel. O **Românie Nouă** nu poate ieși decât din luptă. Din jertfa fiilor săi. De aceea, **nu politicianismului** mă adresez astăzi. Ci ție, **Soldat. Înalță-te! Istoria te cheamă din nou! Așa cum ești. Cu mâna ruptă. Cu piciorul frânt. Cu pieptul ciuruit.** Lăsați-i pe imbecili și neputincioși să tremure, Voi dați lupta cu bărbăție“.

Aici e confluența a tot ce e nobil: lupta de la 1877, la care i-a chemat pe bunicii noștri gornistul anonim, apelul lui Ion Antonescu și al celor ce l-au urmat și ecoul vocii celui mai nefericit dintre căpitanii neamului.

E. L.

RADU GYR

MARȘUL ANULUI 1960

Nu pentru o bucată de rumenă pâine,
Nici pentru pătule, nici pentru pogoane,
Ci pentru văzduhul tău liber de mâine
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Din sângele neamului tău scurs prin șanțuri,
Din cântecul tău bătut în piroane,
Din razele soarelui, tu, pus în lanțuri,
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Nu cu mânie scrâșnită în măsele,
Ci chiuind, să aduni pe zăplane
O claie de zări și o căciulă de stele,
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Așa să-ți bei tu fericirea din ciuturi
Și să te afunzi în ea, ca râul în bulboane
Și zarzării tăi pe tine să-i scuturi,
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Așa să-ți pui tu sărutul fierbinte
Pe praguri, pe prispe, pe uși, pe icoane,
Pe toate, ce slobode îți ies înainte,
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Ridică-te Gheorghe, pe lanțuri și funii,
Ridică-te Ioane, pe sfinte ciolane!
Sus! Pentru lumină în urma furtunii!
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Eminescu în lexicoanele germane

Trebuie să mărturisesc că n'am fost niciodată mulțumit de felul cum este prezentant Mihail Eminescu, cel mai mare poet al Românilor, în enciclopediile germane. Dar până la urmă, lovndu-mă nu odată, de constatarea că anumiți reprezentanți ai scrisului german nu posedă decât foarte aproximative cunoștințe despre noi și despre țara noastră, ei obișnuind să trateze problemele românești de pe poziții de superioritate, trebuie să mă declar totuși mulțumit că lexicoanele în chestiune îl pomenesc și pe Eminescu al nostru, pe acest Eminescu alături de care puțini pot sta în panteonul culturii europene.

Și iată așa ajung să citesc „Ramânia literară" din București, apărută în 30 Septembrie 1976, unde dau de un articol intitulat „Eminescu în conversations-Lexicon Brockhaus", semnat de Corneliu Dima Drăgan. Autorul arată că încă la edița a 12-a a acestei enciclopedii, colaborator pentru România, după cum apare din referințele cărții, este nici mai mult nici mai puțin, ministrul dr. Titus Maiorescu. Cu această ilustră colaborare ni se prezintă rândurile din Brockhaus Conversations-Lexicon, apărut în 1887, vol. 1, p. 302, rânduri scrise asupra lui Eminescu și pe care le redăm in cele ce urmează:

„Eminescu (Mich), neben Alexandri der hervorragendste lyrischer Dichter Rumäniens, wurde geboren 1850 bei Botoșani. Nachdem er in Czernovitz, Hermannstadt, Wien und Berlin studiert hatte, trat er in den litterarischen Kreis der Jassner(sic!) Junimisten, durch deren Einfluß er Bibliothekar an der Universität Jassy und später Redakteur des conservativen „Timpul" in Bukarest wurde. Im J(ahre) 1883 mußte er in Leidesdorfs Irrenanstalt bei Wien gebracht werden, aus der er ziemliech geheilt 1884 entlassen wurde. Er lebt seitdem in Jassy. E(minescu) verdankt seinen Ruf der Sammlung seiner „Poezii", die während seiner Krankheit von T. Maiorescu (Bukar.(est) 1884) herausgegeben wurde und seitdem in mehreren Auflagen die weiteste Verbreitung fand. Die Satiren und Sonette daraus gehören zum schönsten, das in rumän.(ische) Sprache Einige seiner Gedichte sind von der Königin Elisabeth von Rumänien (Carmen Sylva) und Mite Kremnitz ins Deutsche übersetzt in „Rumänische Dichtung".

Trebuie să fim recunoscători autorului pentru această prezentare, ceace nu mă poate împiedeca să nu atrag atenția dela început asupra unei grave greșeli care s'a strecurat în traducerea din limba românească ce urmează după textul german și anume atunci când se afirmă că Eminescu: „În anul 1883 a trebuit să fie internat în spitalul de boli nervoase **din Leidesdorf lângă Viena,** de unde va ieși relativ restabilit in 1884". Aici sigur nu este vorba de o greșală de traducere ci de o gravă insuficiență în cunoașterea vieții lui Eminescu din partea autorului articolului de care mă ocup. Căci pentru un exeget al operei lui Eminescu, trebuie să-i fie cunoscut faptul, că Eminescu în timpul primei sale crize din 1883 a fost internat în sanatoriul dela Ober-Döbling de lângă Viena, sanatoriu condus de **doctorii Leidesdorfdif Obersteiner.** După cum se vede, Leidesdorf este un nume de personană **și nu de localitate.** Pe vremea aceea Leidesdorf era profesor, mai tânărul Obersteiner, care-i va deveni ginere, ajungând el insuși mai târziu o somitate. In orice caz istoria medicinii le-a conferit un loc de cinste, dar pe lângă toate acestea îi amintește in cartea sa asupra vieții lui Eminescu și G. Călinescu. Titu Maiorescu ca autor moral al acestei internări, n'a uitat că la Ober-Döbling și-a petrecut ultimii ani de viață poetul Lenau.

Să trecem peste acest penibil incident, din care se poate vedea cam ce nivel valoric are publicația condusă de domnul Ivașcu și să purcedem de fapt la analiza problemei ce ne interesează.

Textului din Brockhaus i se pot aduce o serie de observații, ca cea privind școlaritatea lui Eminescu la Sibiu. Se știe, fără să fie documentar demonstrat, că Eminescu a avut un certificat de absolvire a clasei a treia de liceu la Sibiu certificat pe care probabil să-l fi obținut printr'un examen, neexistând nicio mărturie asupra unei șederi mai indelungtate a poetului în orașul de pe malul Cibinului, așa cum există despre șederea lui în Blaj. Când mai citim că „Junimea" a avut doar rolul de a-i asigura diferitele posturi, prin care poetul își vedea garantată existența de fiecare zi, mai că nu ne vine să credem că Maiorescu s'a ocupat direct cu redactarea respectivului text. Dar trecând peste toate aceste slăbiciuni ale textului, el poartă într'adevăr marca maioresciană, atunci când se recunoaște valoarea incontestabilă a versului eminescian și asta încă în timpul vieții poetului, ceea ce nu ne lasă nicio îndoială asupra marei perceptiei maioresciene valabile până astăzi.

În continuare aflăm, din articolul d-lui Drăgan, că acest text princeps eminescian cu puține modificări aduse chiar de Maiorescu in 1893, după moartea poetului, a stat la baza prezentării ulterioare a lui Eminescu in enciclopedii. Așa se afirmă că ulterior revizuind textul din Brockhaus, Cornel Diaconovici îl trece în Mayers-Lexicon, contribuind astfel la recunoașterea internațională a lui Eminescu. Tocmai fiindcă suntem de acord cu rolul pe care-l poate juca o enciclopedie în cunoașterea unui poet de talia lui Eminescu ne-am și hotărît să luăm sub lupa criticii felul cum tratează „România literară" această problemă.

Înainte de toate trebuie să amintim ca acest Cornel Diaconovici, de care vorbește d-l Drăgan, este Corneliu Diaconovici 1859–1923, publicist bănățean, editor împreună cu Valeriu Braniște al ziarului „Dreptatea", prim secretar al asociației „Astra" și în ceeace ne interesează autorul principal al „Enciclopediei române". Deși departe de a se bucura de renumele lui Titu Maiorescu, avem aici de-a-face cu unul din cei mai remarcabili enciclopediști ai noștrii, deci putem să acordăm toată valoarea de specialist revizuirii textului maiorescian pentru Mayers-Lexicon. Numai că această revizuire, trebuie s'o luăm ca pe o altă figură de stil a d-lui Drăgan, care pare să ignoreze că C. Diaconovici, redactând prima enciclopedie românească in 3 volume (1898–1904), îl avea colaborator pe același Titu Maiorescu, ceeace înseamnă istoric, că C. Diaconovici a preluat textul maiorescian fără să-și permită să-i și revizuiască, orice nepotrivire cu textul din Brockhaus, trebuie așadar atribuită lui Maiorescu și nu lui Diaconovici.

De remarcat că în revista „Rumänische Revue" a lui Diaconovici, în 1889, apare prima traducere a Luceafărului de M. Eminescu, semnată de L. Fleischer, în limba germană, și în 1892 cum este semnalat în textul din Mayers-Lexicon C. Diaconovici, un fin cunoscător al limbii germane, traducând el însuși scrisoarea a IV-a de Eminescu.

Dar în articolul său, Dima Drăgan nedând niciun an, nicio ediție, a Meyers-Lexiconului în care a apărut textul revizuit al lui Diaconovici asupra lui Eminescu, ne lasă să credem că el persistă în forma sa originală, până azi in Mayers-Lexicon. Deaceea este necesar să dăm citire textului din Meyers-Lexicon apărut in 1973 asupra lui Eminescu: „Eminescu, Mihai eigtl. Mihail Eminovici. Ipotești bei Botoșani 15 Ian. 1850, † 15 Juni 1889, rumän. Dichter. Bedeutenster rumän. Dichter des 19. Jhs. und Schöpfer einer rumän. Literatursprache, verschaffte der rumän. Literatur Weltgeltung. Unstete Jugend, studierte Philosophie in Wien und Berlin; Bibliothekar, Redakteur. Fiel im alter von 33 Jahren in geistege unmachtung. E. ist von dt. Kultur geprägt, sein Pessimismus von Schopenhauer beeinflust. Sein Werk zeigt musikal. Wohlklang, Empfindungs-Gedanken und Bilderreichtum. Der Nachlaß enthält zahlreiche Entwurfe zu Erzählungen, Märchen, Gedichte und Essays. Hauptwerke: Der Abendstern (Ged, dt 1892), Gedichte und Novellen (dt. 1913), Märchen und Novellen (dt. 1927).

Comparând acest text cu cel princeps maiorescian, se poate cu ușurință constata că nici pe departe al doilea nu este forma revizuită a celui dintâl, ceeace ne demonstrează fără drept de apel că ceeace crculă azi în enciclopediile germane nu mai are nicio legătură cu formele date de Maiorescu pentru Brockhaus-Lexicon sau cu versiurea „revizuită" de enciclopedistul român Corneliu Diaconovici pentru Mayers-Lexicon. Aceste texte de azi sunt fabricații artificiale ale criticilor comuniști din țară care, nepricepându-se să se apropie de marele Eminescu, fiindcă nu-l înțeleg, reduc la cercul lor strâmt Luceafărul poeziei româneșci, ajungând să fie târît in mlaștinile inutile ale semidocției. Teoria marxistă nu are potențialități de judecată pe măsura marei creații eminesciene. Epurând poesiile sale de minunata „Doina", iar din scrierile sale scoțând majoritatea articolelor sale politice, nu ni se poate prezenta decât un Eminescu lipsit de caracteristicele fundamentale ale creației sale

Căci cine trece sub tăcere naționalismul lui Eminescu, naționalism care înseamnă dragoste față de folclorul nostru, dragoste față de trecutul cât și de vitorul poporului său, nu poate pătrunde în esența operei eminesciene, neglijând cu totul permanențele nemuritoare ale creativității eminesciene.

Nu pot să nu amintesc faptul evident că dacă în textele princeps brockhausiene se insistă prea mult asupra rolului direct al lui Titu Maiorescu în viața lui Eminescu, apare cu totul nepotrivit în edițiile de azi, ignorarea completă a acestui rol. Căci indiferent de sentimentele noastre, trebuie să admitem că relațiile poetului cu „Junimea" au fost hotărîtoare în formarea spirituală a poetului român.

In ce privește bibliografia eminesciană, textele de azi se prezintă mai mult decât lacunar. Credem că într'o bibliografie enciclopedică asupra lui Eminescu, trebuiesc amintite în primul rând articolele lui Maiorescu, cât și cartea lui Petrașcu asupra vieții și operei lui Eminescu, carte apărută în 1892. Tot prin calitatea lor nu pot să lipsească scrierile lui Bogdan-Duică, Murărașu sau Caracostea, pentru a nu cita decât pe cei mai importanți comentatori eminescieni. Ca un fapt positiv aș aminti prezența operei lui Eminescu, mult mai bine comentată și însoțită de o bibliografie mult mai cuprinzătoare, in Kindlers Literatur Lexicon.

Rezumându-mi ideile, desigur nu pledez pentru păstrarea ad. litteram a textelor clasice ale lui Maiorescu sau Diaconovici, dar preconizez redarea, în câteva propozițiuni, al adevăratului Eminescu, așa cum este el prezent în contemporaneitate și în inimile noastre și cum in niciun caz nu este caracterizat în textele din Brockhaus sau Meyers-Lexicon, **de azi.*** Revenind la articolul din „România literară" semnat de Dima Drăgan, nu pot decât să relev încăodată totala superficialitate, ca să nu zic neseriozitate, cu care se abordează un subiect care comportă o solemnitate sacerdotală. Dealtfel se demonstrează aici, cam la cine se deschid coloanele revistelor comuniste de limbă română, oglindind de fapt urmările unui sabotaj cronic a spiritualității române, pentru promovare într'un regim roșu necerându-se valoare și cunoștințe, ci doar supunere fidelă față de organele conducătoare de partid care se mențin la putere prin teroarea dictaturii. Acest fel de promovare ne explică diletantismul la care a ajuns azi cultura românească din r.s.r., adevărații creatori, trebuind să facă loc la impostorii cu carnet de partid, care până la urmă reușesc să distrugă tot ce are o viabilitate valorică și un crez de viață românească.

Acceptare totală, fără nicio critică, denotă o mentalitate măruntă de închinare în fața Apusului, în Lexicoanele căruia important este a fi publicat, indiferent cum. Acest complex de inferioritate de rasă, este cultivat cu multă premeditare de partidul comunist la umilii săi supuși pa care îl poate în felul acesta stapâni mai bine.

Mă doare gândul care mă duce la toate valorile neamului meu care se pierd în marea închisoare în care este astăzi transformată țara românească, ajungând la lumină, numai minciuna și impostura.
Vai de biata țară!

Mihail DORU

*) Pentru a se vedea mai bine ceeace vreau să spun, voi lăsa pe Goga să-l caraterizeze pe Eminescu: „Eminescu nu e numai codificatorul limbii literare. Eminescu e mai mult: e părintele ideologiei naționale moderne în evoluția noastră... Citiți „Doina" lui, cântecul năzuințelor noastre eterne: e cea mai categorică evanghelie a românismului. Pentrucă politica națională întemeiată pe puritatea de sânge și pe încercuirea în tradițiunile noastre seculare ca și excluderea străinului exploatator, n'a avut un mai luminos doctrinar decât pe poetul „Luceafărului". Oricât ar fi dispuse mințile simpliste să creadă că jocul realităților scapă artistului și că înregistarea cu precizie a necesităților naționale e numai apanajul politicienilor profesioniști, adevărul e altul. Eminescu, poetul, e cel mai echilibrat creer politic al României în creștere. Citiți articolele lui și veți vedea **că stați în fața unor axiome de valoare permanentă. Ele pot fi invocate la tot pasul ca un indreptar de pedagogie natională.**"

Cărți, reviste, ziare

◆ BOLDUR Alexandru: „Great Thrace", Ed. Carpații, Calle Conde Penalver, 82-4-13, Madrid 6, Spania, 38 pagini și 7 schițe.

◆ BRADESCU Faust: „Programe", Ed. Carpații (veza mai sus), 24 pagini.

◆ DAȘCHIEVICI Eglantina: „My Land", un volum de versuri de 66 pagini dedicat Căpitanului Romulus Dașchievici (fratele autoarei) căzut pe câmpul de onoare în 1943; în editura autoarei: 4621 North Kenmore Avenue, Chicago 60640, Ilinois, USA.

◆ DEMOU Demetrios: „Le sourire de Staline", Ed. Jean-Pierre Delarge, 10 rue Mayet, 75006 Paris, 246 pagini.

◆ DIMA Nicolae: „Amintiri din închisoare", Ed. Asoc. Culturale Române, Hamilton, Ontario, Canada. Cartea acesta, fără îndoială un zguduitor document de istorie contemporană, se poate procura și prin redacția noastră la prețul de DM. 14.– exemplarul.

◆ GEORGESCU-SERGENT Șt.: „Carnetul unui veteran", amintiri din războiul pentru independență, precum și schițe, poezii, teatru etc., Ed. Rigmor, N. S. Govora, Av. Reina Victoria, 13–10 A, Madrid-3; 388 pagini.

◆ GOVORA N. S.: „Transilvania românească", Ed. Carpații (vezi mai sus), 70 pagini, cu 14 reproduceri fotografice și 3 schițe.

◆ GROSSU Sergiu: „Au fond de l'abîme, Le regne de la haine", Apostolat des Editions, 48 rue du Four, 75006 Paris, 190 pagini.

◆ IANCU Nicu: „Sub steagul lui Codreanu", momente din trecutul legionar, Ed. Dacia Rio de Janeiro-Madrid. Cartea se poate procura scriind la adresa: Caixa postal 1963, Sao Paulo, Brazilia

◆ ISTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI – Freiburg i. Br. Germania: „Studii și documente românești, volum jubiliar, Partea I-a cu un cuvânt introductiv de Virgil Mihăilescu și cu texte de Wilhelm Giese, Dimitrie Găzdaru, Udo W. Acker, Leontin Constantinescu, Alexandru Șuga, Ion G. Dimitriu, **Mihail Eminescu,** Lucia A. Popovici, **Grigore Nandris și Val** Cordun, în total 412 pagini. Volumul se poate procura prin Biblioteca Română, Uhlanstrasse 7, D. 7800 Freiburg i. Br.

◆ KLIETMANN: „Phaleristik Rumänien", Verlag die Ordenssammlung, 1000 Berlin, Wielandstrasse 16, 131 pagini și 15 planșe cu absolut toate ordinele și medaliile românești, precum și câteva insigne ale regimentelor.

◆ RATIU Ion: „România de astăzi", ediție apărută sub îngrijirea lui I. Margulius, 202 pagini, în editura autorului: 54–62 Regent Street, W1R 6HR, England.

◆ ȘUGA Alexandru: „Die europäische Sicherheit aus der Sicht der sozialistischen Republik Rumänien", extras din revista „Internationales Recht und Diplomatie", Verlag Wissenschaft und Politik, Köln.

◆ ȘUGA Alexandru: „Știință și polemică, Istoricii ruși falsificatori ai istoriei", extras din Buletinul Biblioteci Române, Vol. V (IX). Ambele broșuri pot fi procurate scriind la adresa: Dr. Alex. Suga, Jakordenstrasse 21, D. 5000 Köln 1, Germania.

◆ THEODORU Ștefan Gheorghe: „A wallachian flag" Author's publication, 28–18 29th Street. Long Island City, New York 11102, USA; 18 pagini, cu patru reproduceri fotografice.

◆ ȚOLESCU Ion: „Pădurea dela Tâncăbești, Cântec martirial", un volum de versuri de 76 pagini, în editura autorului; se poate procura prin editurile Carpații și N. S. Govora (vezi mai sus).

◆ Cu perseverență demnă de toată admirația și cu neprecupețit sacrificiu personal, I. Mării continuă opera sa de editor, reușind să scoată de sub tipar, într'o foarte frumoasă prezentare și în facsimil, articolele pe care le-a scris **Ion Moța** cu puțin timp înainte de a cădea eroic pe frontul dela Majadahonda. Este vorba de placheta **„Prezent"** tipărită în 1937 în tipografia „Bucovina" I. E. Torouțiu, București. Și tot prin grija lui Ion Mării a fost retipărit volumul **„Crez de generație"** de **Vasile Marin,** cu o prefață de Nae Ionescu și o biografie a autorului de Mihai Polihroniade.

Cine dorește să aibă aceste lucrări este rugat să scrie la adresa: Ion Mării, Grünlandstrasse 7, D-8047 Karlfeld, Germania.

◆ Despre „REVISTA SCRIITORILOR ROMÂNI", n-rul 14/1977 care prezintă în cele 152 pagini un material foarte variat în conținut și orientări ideologice, vom scrie data viitoare mai mult. Ținem totuși să spunem chiar de data aceasta că poezia „Balada serii" de **Leontin Constantinescu** face cinste literaturii române care nu se lasă târâtă în balta putredă a unui modernism bălălău. Până a obține autorizația autorului de a o publica în întregime, dăm mai jos ultimele două ștrofe din această poezie:

„Mă doare
Țara de acum pierdută,
Poenile-i pe care odată am zburat;
Mă doare suferința ei cernită, grea și mută
și visurile ce nu i-am închinat.

Mă doare
Omul ajuns în a serii preajmă,
ce vede în izbânda a tot ce e nedrept
și'n lumea ce se zbate în demoniacă vrajbă
zădărnicia drumului ce altă dată luase'n piept".

Adresa revistei: Rumänische Akademische Gesellschaft, Fritz-Meyer-Weg 47/I, D-8000 München, Germania.

◆ Ziarul „Cuvântul românesc" (Box 4217, Station D. Hamilton, Ontario, Canada L8V,, 4L5) care a realizat o performanța, reușind să apară regulat în fiecare lună, a publicat în cinci numere consecutiv articole privind războiul pentru independentă, ilustrând aceste articole cu gravuri reproduse din cărți apărute acum o sută de ani.

◆ Cuvinte de laudă se cuvine a fi aduse și revistei „Carpații" (Calle Conde de Penalver, 82–4–13, Madrid-6) care a consacrat un număr Centenarului Independenței, articolele semnate de Traian Popescu, N. S. Govora și Serafim Bratocea fiind remarcabile. Revista publică deasemenea un articol al lui A. Vlahță: „Războiul Independenței văzut prin penelul pictorului N. I. Grigorescu", documentând acest articol prin 9 foarte reușite reproduceri ale pânzelor marelui nostru pictor.

◆ Buletinul roneotipat „Porunca Vremii" (George F. A. Boian, 300 East 91 Street, New York, N. Y. – 10028, USA), reproduce în n-rul pe noembrie 1977 foarte interesante fotografii luate în 1935 în satele românești din Valea Timocului.

◆ În Buletinul roneotipat „România democrată" pe care Domnul J. T. Faget îl scoate cu atâta trudă de foarte mulți ani (47–43 43rd Street, Woodside, N. Y. – 11377, USA) apar contribuții valoroase la istoria mai nouă a României. Remarcăm în deosebi articolele despre Eugeniu Carada, creatorul Băncii Naționale.

Abonamente și ajutoare
pentru ziar la
Sparkasse
Fürstenfeldbruck-West
Konto 8756744 für Stindardul
8080 Fürstenfeldbruck
sau
prin cec sau mandat
internațional
pe adresa redacției:
Jägerstraße 17
8080 Fürstenfeldbruck
West Germany

Grivița

30 august 1877

Ei ne-au dat independența și tot ei ne sunt astăzi permanent exemplu și ultima noastră nădejde . . .

Țarani din județul Dolj care au participat la războiul din 1877/1878 ca ostași ai Batalionului 1 Vânători din Craiova. Primii trei au fost fotografiați în 1910, când s'au împlinit 50 de ani dela înființarea acestui batalion, fotografia celui în uniformă, un sergent, datând de pe timpul războiului de independență.

Batalionul 1 Vânători o fost înființat de Cuza-Vodă la 1860. La Plevna și în toate luptele din 1877/1878, comandant al acestui batalion a fost Maiorul Comăneanu Achil.

Transformat în regiment în 1917, ca toate batalionele de vânători, cu excepția batalioanelor de vânători de munte, Regimentul 1 Vânători s'a distins în mod deosebit în luptele dela Oituz și în campania dela Tisa din vara anului 1919, în cadrul Diviziei de Vânători a Generalului Moșoiu.

Dbpă primul război mondial, Regimentul 1 Vânători a fost în garnizoană la Făgăraș, apoi la Pitești, intrând în compunerea Diviziei a 3-a Infanterie. Cu această divizie, Regimentul 1 Vânători a participat la luptele dela Odesa, unde a plătit un mare tribut de sânge.

Printr'un înalt decret al Domnitorului Carol din 26 noembrie 1876, decret contrasemnat de Colonelul Slăniceanu, Ministru de Rezbel și publicat în „Monitorul Oastei", nr. 34/1876, „pentru a pregăti și grăbi organiziția infanteriei teritoriale într'un mod care să garanteze mai bine o grabnică mobilizare și un număr mai considerabil de forțe", au fost înființate alte opt regimente de dorobanți, peste cele opt care existau. Așa a luat ființă și Regimentul 10 Dorobanți, cu reședința la Focșani, cuprinzând județele Putna și Tecuci și având următoarea organizare teritorială și ordine de bătae la începutul campaniei:

Comandantul regimentului: Lt. Colonel Măldărescu George.

Batalionul I Focșani, comandant: Maior Șonțu Gheorghe.

Compania a 1-a plasa Biliești, plasa Gârlile și orașul Focșani; comandant: Căpitan Stavrescu Ioan; ofițer subaltern: Sublocotenent Pastia Gheorghe.

Compania a 2-a Vrancea, cu reședința la Tichiriș; comandant Căpitan: Vâlcescu Ioan; ofițeri subalterni: Locotenent Grigoriu Petre Dumitru și Sublocotenent Tincă Dumitru.

Compania a 3-a plasa Zăbrăuți, cu reședință la Soveja; comandant: Căpitan Cracalia Leon; ofițer subaltern: Sublocotenent Purcărescu Florea.

Compania a 4-a plasa Răcăciuni, cu reședința la Adjud; comandant: Locotenent Ene Ioan; ofițer subaltern: Sublocotenent Papazoglu Petre.

Batalionul II Tecuci; comandant: Maior Lipan Constantin.

Compania a 5-a plasa Nicorești și orașul Tecuci; comandant: Căpitan Manolescu Nicolae.

Compania a 6-a plasa Bârlad, cu reședința la Ivești; comandant: Căpitan Bengescu Dumitru.

Compania a 7-a plasa Berheciu, cu reședința la Gâlceana; comandant: Locotenent Nicolau Constantin.

Compania a 8-a plasa Zeletin, cu reședința la Podu Turcului, comandant: Locotenent Stănescu Chivu.

Efectiv total al regimentului: 20 ofițeri și 1070 subofițeri și oameni de trupă.

Cu acest efectiv a ajuns Regimentul 10 Dorobanți în fața Plevnei, intrând în dispozitivul Diviziei a 3-a. Cu trei zile înainte de dezlănțuirea atacului general, anume la 27 august, subunități române din regimentele 13 Dorobanți (Iași/Vaslui) și 5 Infanterie de Linie (Iași), precum și Batalionul 2 Vânători, recrutat în bună parte din județul Prahova, reușiseră în mai puțin de 15 minute să cucerească redanurile din fața redutei Grivita 1 și șanțurile de comunicație din fața și din spatele acestei redute. La acest prim atac executat de trupele române, după mai bine de 150 de ani de asuprire, umilinți și așteptare, a asistat și Țarul Alexandru II care a avut cuvinte de admirație pentru ostașii români, acordându-le totdeodată o sumă de decorații rusești.

Cel dintâi ostaș român căzut în această acțiune în fața Plevnei a fost Sergentul Pastia Ion din Regimentul 5 Infanterie de Linie, un voluntar în vârstă de 17 ani care, înainte de a muri, a strigat: „Înainte copii! Să trăiască România!"

Pentru Regimentul 10 Dorobanți botezul focului avea să fie însă ziua de 30 august 1877, zi în care creștinii ortodocși prăznuiesc pe Sfântul Alexandru. Turcii prevăzuseră atacul pentru ziua onomastică a Împăratului tuturor Rușilor. Ca atare, ei întăriseră considerabil sistemul lor de apărare prin sporirea efectivelor de infanterie și prin concentrarea a numeroase baterii de artilerie. Informat despre toate acestea, Generalul Alexandru Cernat, comandantul forțelor române de operații, a raportat situația Domnitorului Carol, care obținuse comanda asupra tuturor trupelor româno-ruse de împresurare a Plevnei, insistând ca acesta să propună Rușilor amânarea atacului pentru o altă zi. Rușii n'au accepat propunerea. Mai mult decât atât, Generalul Skobelef a pornit la atac cu trupele sale înainte de ora prevăzută, fără să mai aștepte ca operațiile de pregătire să fi fost terminate. Rușii au atacat cu avânt și cu mult curaj, dar au fost nimicitor înfrânți, lăsând pe teren multe mii de morți.

La ora 13 gorniștii români au dat semnalul de atac pentru ai noștri, în prima linie aflându-se un batalion din Regimentul 10 Dorobanți și un batalion din Regimentul 8 Infanterie de Linie.

Pentru subunitățile din cea de-a doua linie ordinul suna astfel:

„A doua linie va cuprinde asemenea un lanț de tiraliori, care vor purta arma în bandulieră și câte o fascină sau două sub brațul liber sau scări pentru escaladarea parapetului. Rolul lor nu se va mărgini numai în a duce fascinele la locul necesar, ci din timp în timp se vor opri și vor trage în dușmani, adăpostindu-se oarecum în dosul fascinelor. Ajungând la distanța ușor de parcurs în pas gimnastic, vor înceta focul și trecând iute glacisul (**NN.** povârnișul), vor arunca în șanț fascicinele în așa mod ca din distanță în distanță să se poata forma punți pentru trecerea șanțului. Odată acest scop atins **se vor întoarce pe glacis și luând loc în intervalele primii linii, se vor conforma acțiunii acesteia.** La executarea tuturor acestora, șefii de plutoane și semi-plutoane respective, vor pune toată atențiunea . . ." Preciziunea ordinului este remarcabilă, dar . . . vai și amar de bieții purtători de fascine și de scări! . . .

Linia a treia o formau subunitățile de susținere; cât privește rezervele, ele erau eșalonate în adancime pe alte trei linii.

La această acțiune, măreț spectacol pentru cei care aveau să-l priveasca de departe, prin ochian, participau aproape toate forțele de care dispuneau diviziile 3 și 4 române, în compunerea cărora intrau ostași din Moldova, dela Dorohoi și până la Milcov.

Rușii vorbiseră tot timpul de o singură redută la Grivița. În realitate erau două redute, prima așezată exact în fața celei de de-a doua, ambele redute despărțite printr'o vale căreia ai noștri i-au spus „Valea plângerii." Abia după recunoșterea pe care a făcut-o căpitanul român de stat-major Groza s'a aflat de existența unei a doua redute la Grivița.

Oricum, în această zi de 30 august, către ora 20, reduta Grivița 1 trecea în stăpânirea trupelor române care aduceau astfel dovada, pentru întreaga lume, că erau demne de glorioasa tradiție militară a oștirilor moldovene și muntene din veacurile trecute.

Unitățile de susținere cât și cele din rezervă intrând și ele rând pe rând în foc, biruința dela Grivița aparține tuturor acelora care au participat la această luptă: dorobanților din regimentele 9, 10, 13, 14, 15 și 16, infanteriștilor din regimentele 5, 7 și 8 de linie, vânătorilor din cel de-al doilea batalion, tunarilor din regimentele 3 și 4 artilerie, precum și abnegației și devotamentului medicilor și personalului sanitar dela cele două ambulanțe divizionare.

Printr'un ordin de zi a fost citat atunci Regimentul 14 Dorobanți Roman/Bacău care a înfrânt rezistența ultimilor apărători ai redutei și Batalionul 2 Vânători care a cucerit primul drapel otoman în această campanie, drapel capturat de soldatul Grigore Ion, cu ajutorul Sergentului Gheorghe Stan și al Caporalului Vasile Nica, aceasta după ce unitățile din Divizia a 4-a atacaseră în patru rânduri consecutiv.

Raportul Locotenentului-Colonel George Măldărescu comandantul Regimentului 10 Dorobanți[1]

„Domnule Colonel,

În ziua de 30 august, Regimentul 10 Dorobanți, comandat de subsemnatul, luă parte la lupta din acea zi, conform dispozițiunilor d-voastră, în modul următor:

Batalionul I, comandat de Maiorul Șonțu. forma 1-a linie de bătae, împreuna cu un batalion din Regimentul 8 Linie. La batalionul Maiorului Șonțu s'a mai atașat Compania 7 din Batalionul II, astfel forța acelui batalion era de companii.

În a 2-a linie era Batalionul II comandat de Maiorul Lipan. Dispoziția de luptă a celor 5 companii comandate de Maiorul Șonțu era astfel:

Compania 1 și 3 cu tiraliorii și susținerile lor formau prima linie de bătae. Compania 2, 4 și 7 **erau ordonate a conduce până la șanțurile redutei ce atacam fascinele și scările pentru asalt.** Aceste companii aveau arma în bandulieră. D-voastră cunoașteți câmpul de bătae ce s'a găsit pe platou după intrarea în luptă a celor 5 companii. Batalionul 2, trimis în susținere, conform ordinelor d-voastră, era aproape de a intra în luptă. mergând cu cea mai mare repeziciune prin ploaia de gloanțe și obuze și **neoprindu-se decât când a avut ordinul de a se retrage,** retragere care a avut loc după ce Divizia 4 pronunțase retragerea ei. Modul după cum s'a luptat regimentul ce comand, d-voastră puteți să-l apreciați **din enormele pierderi ce a avut în ofițeri și soldați.**

Regimentul 10 a intrat în luptă cu un efectiv de 3 ofițeri superiori și 17 ofițeri inferiori, iar trupa în număr de 1070 oameni de toate gradele. Din cele 5 companii care aveau un efectiv de 650 oameni, la apelul ce s'a făcut, s'au găsit întorși până seara 320 oameni.

Din cele 3 companii ale Batalionului 2, care intrase în luptă cu un efectiv de 420 oameni, s'au găsit la apel întorși 240 oameni Prin urmare cele cinci companii care formau întâia linie de bătae au pierdut 330 oameni și cele trei companii din al 2-lea batalion, care au mers în susținere au pierdut 240 oameni; pierderile în total ale regimentului sunt: 1 ofițer superior mort; asemenea 2 ofițeri inferiori morți (**NN.** Trupa: 18 subofițeri, 40 caporali și 380 soldați morți, deci un total de 441 morți pentru Regimentul 10 Dorobanți); un ofițer superior contuzionat și 8 ofițeri inferiori răniți. Ofițerul superior mort este **Maiorul Șonțu.** Ofițerul superior contuzionat este Maiorul Lipan. Ofițerii inferiori morți sunt: **Căpitanul Cracalia și Locotenent Chivu Stănescu.** Ofițerii răniți sunt: Căpitanul Vâlcescu Ion și Căpitanul Manolescu Nicolae, locotenenții Ene Ion, Neculau Constantin, Georgievici; sublocotenenții Shincera Dumitru, Eleuterescu Mihai și Paciurea Nicolae. Acest din urmă și Locotenentul Georgievici grav răniți. Prin urmare din numărul de 20 ofițeri cu care regimentul a intrat în luptă, **au rămas 8 ofițeri de toate gradele,** iar 12 morți sau răniți, după cum am arătat mai sus.

Vă raportez cu onoare, că toate gradele ofițerești și de trupă și-au făcut datoria cu multă onoare și bravură, regretând din suflet moartea Maiorului Șonțu, a Căpitanului Cracalia și a Locotenentului Chivu Stănescu.

Ofițerii rămași și care nu sunt răniți, scăpați ca prin minute din ploaia gloanțelor, s'au distins asemenea în luptă. Numele lor îl citez d-voastră aci spre cele de cuviință. Ei sunt: Căpitanul Bengescu Dimitrie și Căpitanul Ionescu Petre; Locotenentul Grigoriu Petre, sublocotenenții Goleșcianu Vasile, Paleologu Dimitrie, Georgescu Ion și Dumitrescu Radu.

Gradele inferioare sergenți-majori, sergenți și caporali răniți merită recompensa ce veți binevoi a face să li se dea. Aceste grade care au luptat cu o mare bravură prin punerea lor afară din serviciu **a lăsat regimentul fără cadre.** Între aceștia s'au distins segențiimajori Răducanu Mihai, Bolberiță Constantin, Vlădescu Dumitru, Petririu Mihai; sergenții Timotei Ghițea, Cotescu Constantin, Costescu Alexandru, Iancovescu Ion, Manolescu Constantin, Țenescu Nicolae, Popescu Ion și Afroditescu Ponpei. Aceste grade merită, Domnule Colonel, a fi înaintați, mai cu seamâ în simțitoarea lipsă ce are regimentul în grade ofițerești.

Gradele inferioare (**NN.** Propuși deasemenea pentru recompensă): sergenții Ciolpanu Ion, Bara Costache, Matei Simion, Bulgaru Constantin, Vasiliu Vasile, Chivu Nicolae, Viță Nicolae, Merchea Ion, Dînculici Ion, Teodorescu Iordache, Lupușor Postolache, Rusescu Ștefan, Mitrea Smărăndache, Dimitriu Ilie, Tafta Simion, Iliescu Dumitru, Neagu Stan, Pecetescu Nicolae, Vasiliu Dumitru, Bogan Ion; caporalii Jugărescu Stoian, Constantinescu Dumitru, Evohenie Tudor, Harnea Dumitru, Tudosie Ion, Badea Grigore, Ștefănescu Hristea, Roșu Gheorghe, Bolocan Andrei, Ungureanu Ion, Drâmbă Tudor, Honog Toader, Beldescu Toader, Focșa Vasile, Vasiliu Ion, Popa Ion, Șerban Drăghici, Lazăr Petre, Borangic Toader. Focșa Vasile, Vasiliu Ion, Popa Ion, Șerban Drăghici, Lazăr Petre, Borangic Toader.

Afară de gradele ce am onoarea a nota d-vostră mai sunt încă care s'au distins în luptă, atât răniți cât și nerăniți pentru care voi forma un tablou în care se vortrece și toți soldații distinși în luptă, pe care îi voi înainta cu un deosebit raport cât de urgent. Din toți oamenii regimentului rămași nerăniți în luptă, **am format un singur batalion,** care se poate urca la forța de peste 500 combatanți, astfel din 8 companii **am format patru,** rămânând a se face noi controale pentru această nouă organizație. Sunt sigur, Domnule Colonel, că d-voastră care ați condus de aproape lupta de la 30 august, ați putut vedea dacă Regimentul 10 de dorobanți și-a făcut datoria, conform ordinelor ce a primit pentru a intra în luptă.

Comandantul Regimentului 10,
Lt. Colonel MĂLDĂRESCU"

Raportul Locotenentului-Colonel Constantin Poenaru, comandantul Regimentului 8 Linie[2]

„CONFIDENȚIAL

Domnule Colonel,

Asupra luptei ce a avut loc la 30 august, am onoarea a vă raporta cele următoare în ce privește comanda ce-mi era încredințată.

Îndată ce am primit ordinul d-voastră de a începe mișcarea, am dat ordin Maiorului Șonțu de a porni cu batalionul său și a înainta cu linia de tiraliori repede până la marginea șantului redutei **care se credea după instrucții la 300—400 metri,** îndată ce va ajunge, va deschide focul și va fi urmat de coloanele de fascine la o distanță ca de 200 m, urmat de coloane de atac de sub comanda Căpitanului Mărăcineanu cu Batalionul 2 din regimentul ce comand. Înaintând cu batalioanele dispuse astfel, am mers până la o distanță ca de 1000 metri sub un foc viu de infanterie din redută și de artilerie din bateriile din dreapta redutei; am mers repede **crezând șanturile redutei în apropiere, când la 1000 metri, în loc de a da peste redută, mă văd în marginea unei văi** și fiindcă aveam ordin de a ataca reduta cu orice preț, am scoborât cu trupele ca la 300 metri parcurgând valea care avea o lărgime de vreo 200 metri și urcându-mă pe cealaltă parte pentru a ajunge la redută am văzut că latura ce venea spre noi era pe un escarpament (**NN. râpă** abruptă); a trebuit atunci a dirija atacul spre latura din dreapta unde este și intrarea, văzând însă că suferisem mult de focul inamic, v-am raportat și ați dat ordin a ne mai susține două companii din Regimentul 10 Dorobanți, când ajunși aproape de redută **prin frumosul exemplu al Căpitanului Mărăcineanu și al Maiorului Șonțu, care au căzut chiar în apropierea redutei,** am văzut că focurile turcilor au început pe la spate și văzând că și tiraliorii care veneau despre Divizia 4 se retrag, v-am raportat, când și ați ordonat adunarea regimentului sub protecția focului Batalionului 2 din Regimentul 8. Batalioanele acestea două, adică 5 companii din Regimentul 10 Dorobanți, fiindcă acele două nu se scoborâseră de tot în vale, au suferit foarte mult, precum și Batalionul 1 din Regimentul 8, **care a pierdut toți ofițerii morți,** afară de Sublocot. Cugler, care s'a întors cu vreo 200 oameni, restul batalionului.

Batalionul 1 a intrat în luptă cu un efectiv de 695 combatanți și a pierdut morți, răniți 303; din numărul de 9 ofițeri s'a întors numai cu unul, 6 anume morți. Din Batalionul 2 cu același efectiv răniți și cu morți oameni și 2 ofițeri. (**NN.** La ora când a înaintat raportul, Lt. Col. Poenaru nu avea încă toate datele. În acțiunea dela Grivița Regimentul 8 Linie a avut în total 353 morți, anume 10 ofițeri, 21 subofițeri, 36 caporali și 286 soldați).

Din Batalionul 1 au murit următorii ofițeri: Căpitanul **Mărăcineanu Valter,** comandantul batalionului, Căpitanul **Panu,** comandantul Companiei 3, Sublocot. Horcea din Compania 1, Sublocot. **Ulescu** din Compania 1, Locot. **Surcă** din Compania 2, Sublocot. **Nancovici** din Compania 4.

Dintre ofițerii răniți ai Batalionului 1 (**NN.** „Dintre", deci nu toți) sunt următorii: Căpitan Dumitrescu, comandantul Companiei 1, Sublocot. Dimitrescu, Compania 3, Locot. Teleman, comandantul Companiei 4, Sublocot. Stanciu din Compania 4.

Din Batalionul 2 sunt 2 ofițeri ușor răniți și anume: Căpitan Sișman și Căpitan Dobrovolschi.

Acesta este rezultatul luptei; conform ordinului anterior al Marelui Cartier General, am onoare a vă recomanda pentru recompense:

(urmare în pag. 4)

---

1) Documente privind Istoria României. Războiul pentru independență, vol. V, p. 681—682.

2) Documente privind Istoria României, Războiul pentru independență, vol. VI, p. 3—5.

3) După părerea noastră, acest ofițer tatăl Locot. Colonelului de cavalerie, brevetat de stat-major, Botez Diculescu care, în fruntea roșiorilor din Divizia a 1-a Cavalerie, a căzut la 11 august 1917 la Oituz.

4) La mijlocul lui mai 1866, la câteva zile după ce Principele Carol de Hohenzollern-Sigmaringen devenise Domnitorul României, un grup de 143 ofițeri, în frunte cu generalii Florescu și Savel Manu, au înaintat acestuia un memoriu prin care îi cereau să îndepărteze din oștire pe acei ofițeri care, făcându-se instrumentele unor politicieni complotiști, siliseră pe Cuza-Vodă să abdice. Ofițerii semnatari ai memoriului cereau noului domntior să procedeze neîntarziat la această îndepărtare „pentru a nu tolera ca mișelia câtorva să planeze ca o pată de neșters pe întreaga noastră armată."

Carol I n'a îndepartat din armată pe complotiști. Dimpotrivă aceștia au urcat treptele cele mai înalte ale carierii militare. Dar nici nu i-a pedepsit pe cei ce semnaseră memoriul și care manifestaseră totdeodată fidelitatea lor față de Alexandru Ioan Cuza, prin a cărui abdicare fusese rupt firul destinului nostru istoric. Nu i-a pedepsit, dar i-a cam ținut pe loc la avansare.

Printre semnatarii memoriului dela 1866 figurează și următorii ofițeri menționați în acest articol: Căpitan Nicolae Valter Mărăcineanu (pe-atunci locotenent), Lt. Col. Poenaru (căpitan) Locot. Teleman (sublocotenent) și Maior Constantin Lipan (căpitan).

5) Documente privind Istoria României, Războiul pentru independență, vol. VI, p. 21—26.

ROSTOGOLIRE

El, cu un stagiu de „vechime" considerabil în lumea exilului; eu, dimpotrivă, cu unul încă atît de proaspăt încât pot fi enumerat la „boboci". Mă și apucă ciuda gândindu-mă și reproșându-mi chiar cum de n'am fost și eu în stare să realizez mai de demult performanța evadării din cazanul sufocant de „clocotire" a zisei „vieți noi", resimțită până în rărunchi și în măduva oaselor.

Mi l-a recomandat o cunoștință proaspătă, zicând că omul cunoaște bine mișcarea culturală și literară din tot exilul românesc, ca unul care participă activ la ea etc. Iar eu, ajuns în țara aceasta îndepărtată a exilului meu mai tardiv, aveam nevoie să mă informez în această privință, să-mi anunț prezența și totodată dorința de a-mi face auzit glasul, de a scrie liber ceea ce dincolo, de unde venisem, era înghițit de cenzură . . . Într'un cuvânt să pot striga și eu cuiva: iaca – mă și pe mine!

Încrederea în el ca unul din cei „vechi" și deosebit de „atașat" cauzei românești îmi fusese sădită de un prieten îndepărtat care făcu mențiune într'o scrisoare de numele lui ca al unui „bun român".

Am intrat deci în contact cu el, mi-am deschis inima și gândul față de dânsul, i-am încredințat „taina" mea. Noroc însă că nu în întregime. Căci îndată după aceea intuii că nu meritase. El deja aluneca spre tabăra celor de care eu mă consideram scăpat, în cele din urmă. Eu veneam de acolo, el tocmai năzuia într'acolo!

Am nimerit cu el „momentul cel prost". Să nu exagerez eu, îmi ziceam. Oamenii au felurite motive pentru conduita lor. Nu poți să știi ce și cum și dece să te pripești cu o concluzie; (iarăși) și aici în libertate să adopți poziții „rigide". Stăruia în mintea mea ideia, naivă, după cum mi se dovedi mai pe urmă, că exilul, îndeosebi cel românesc, firește, poate să fie numai unul unitar. Doar așa îi dictează și situația.

Constatai însă că „dascălul" meu într'ale exilului se deplasează în R.S.R. Era o nouă fază a situației (lui), în care eu aruncam „vigilența" universal valabilă peste bord, pe când el tocmai își ciulea urechile. Ca nu cumva să cad victimă propriilor mele exagerări sau judecăți pripite, cătam să-l înțeleg . . . pe om. Oamenii cad în diferite situații, adesea fără voința lor, îmi ziceam. Nu-i nimic, lasă-l; văzut atâtea țări, de ce să nu-și revadă și țara proprie, să se convingă personal de niște lucruri. Poate o face tocmai ca „bun român", cum mi se spusese că ar fi, să se edifice direct. Astfel îi făceam eu concesii în sinea mea. În definitiv e cetățean străin, căsătorit, om cu judecată . . .

Deplasările în R.S.R. se repetau însă, intervalele între ele se reduceau. Odată cu aceasta omul evoluiază în direcție împăciuitoristă față de „rahații" aceia de acolo, de care îmi vorbise în acest limbaj. Să nu-i spun, zice, că n'a evoluat învățământul în R.S.R., căci, iată, el a văzut acolo multe școli . . . și . . . așa . . . E, uită el, bietul, să compare situația școlară din lume, scapă din vedere că sporirea măcar și formală a învățământului e o cerință contemporană generală și că nici nu poți scăpa de sarcina dezvoltării lui, îmi ziceam iarăși.

Îl văd însă în continuare aflându-se în treabă. în treabă, în treburi, din ce în ce: ba că invită el din țară – ba că este invitat sau se autoinvită acolo; ba că gustă sliboviță pe la consulat, dar că, zice, le-o spune pe față; sau întemeiază o mică „parohie" și-și bate capul cu dichisul popesc r.s.r. ist; sau: nu mai găsește că literatura română e „lipsită de valoare", ci că, acum, e plină de nume „mari" etc.

Omul se . . . reprofilează, precum se vedea. Ia, va fi vrând omul să se realizeze, mă gândesc; face, vorbește scontat, ca să se audă pe unde „trebuie". Va fi avut niscaiva dezamăgiri nemărturisite; vorba aceea, va fi certat cu nevasta. Va fi conchis că a întâlnit acum pentru sine niște șanse scăpate în altă parte . . ., îl iert eu în continuare. Ce drept aș avea eu să judec acțiunile vieții lui? În definitiv (totdeauna se găsește câte un: în definitiv), nimeni nu poate fi sigur, chiar jurându-se, că mâine-poimâine nu va săvârși un omor! Deși, de bună seamă că n'ar dori-o.

În cele din urmă, amicul nu scăpă ispitei de a se lăuda că va publica acolo, în R.S.R., nu știu ce scriere. E clar, acum, știu: i-au zis că-i vor fi și ei de ajutor, dacă el din parte-i este înțelegător . . . Nu de alta, dar ei vor numai să știe dacă nu este la mijloc pe acolo, în străinătate, ceva de proporții mai mari; încolo . . . lasă el de înțeles că și la valută va avea el considerația necesară . . .

Așadar, omul și-a luat mahul pe pripor la vale și pasul i se lungește de la sine.

Îl văd însă cu accese de nervozitate tot mai accentuată. Știm și aceasta, din confidențe împărtășite ale celor pățiți: agenții, copoii, capătă o irascibilitate specifică. Au sperat mult și le iese puțin; li s'a promis și promițătorii cam uită; au „ăia" niște pretenții crescânde, iar pentru speranțele lui . . . amânări. Unii dintre acești intrați în lațul diavolului își mărturiseau sentimentul că sub pretextul de solicitare a unor informații („mărunte") despre alții sunt de fapt ei înșiși observați, controlați și studiați. Indignarea lor își găsește atunci felurite forme și pretexte de răbufnire, în alte locuri, pe alte teme.

Săracul, a contractat și el obligații și acum se miră, nu înțelege, poate că regretă. Va reuși el cumva să se mântuie de această plasă; de unde putea el să știe cum stau asemenea treburi? Experiența se plătește, îl căinam eu pe om în continuare.

Aș! N'au fost nimic din toate acestea la mijloc în cazul lui. Căci într'o zi bătu cu pumnul în masă, somându-mă să „aflu" că nu există chingă de tip stalinist în România, că nimeni nu-l înțelege pe Ceaușescu, că el respinge adulările, că mint toți acei gazetari străini când scriu asemenea informații despre România lui Ceaușescu etc. – în acest ton. Va fi făcând atâta caz, simulând doar, numai ca să fie auzit „pe unde trebuie", mai căutam eu o explicație. El însă trântește mai tare: și toți care ați plecat de acolo (el nu!) ați trădat, în loc să stați acolo să puneți umărul. Firește, recunosc de pe unde vine citirea. Dar, dece pune el și atâta patimă în această opțiune.

Nu mai aleargă, ci se rostogolește spre mocirlă, mă gândesc; dispus însă să ducem în continuare „dialogul", deși acesta devine „monologul" de tipul aceluia al tovilor cu ședința și cu ancheta. „Păcat că n'a venit sau nu vine o armată maghiară să fi ocupat, să ocupe România, să-i învețe pe Românii aceștia . . .", aud strigând „monologul".

Se rostogoli zgomotos în mocirlă! Până aci tot mai vedeam în fața mea un biped; acum vedeam un patruped, cu care nu mai ai ce discuta, nici în „contradictoriu". Ca la un scurt circuit: orice lumină se stinse!

El n'a avut nevoie, sub nici un motiv, de o asemenea afirmație. Era însă trădător, mișel din proprie voință!

Îmi amintii din copilărie cum un băiat se rostogolea pe pentă intenționat ca să-mi stârnească admirația față de ceea ce este el în stare să facă. Și se rostogolea tot mai aprig, cu efort, până ce se văzu căzut drept în mocirla ce-i era în cale. Acela se stimțise batjocorit de „destin" și fugise rușinat. Rostogolitul de acum în mocirla trădării, nu față de o poziție avută sau față de o baricadă oarecare, ci față de neam, acesta, văd, nu fuge de murdărie. Pe semne că nici nu poate, râia fiind a lui proprie. Așteaptă, poate va fi și el în comenduirea acelei hoarde căreia este gata să-i încredințeze „cumințierea" acelui neam care nu-l înțelege pe Ceaușescu „chinuitul" și nici pe el, purtător de copită a trădării dusă până în fundul mocirlei.

G. SILVIU

I. V. EMILIAN

Der phantastische Ritt

(Cavalcada fantastică)

Cavaleria română în războiul contra Bolșevismului
cu o prefață de Generalul de corp de armată Hubert Lanz, fost comandant al Corpului XXII de munte german care a avut în subordine, în Caucaz și în Kuban, unități române de cavalerie.

– 420 pagini, 40 ilustrațiuni și schițe, volum legat în pânză, cu o copertă de protecție în mai multe culori: DM. 35.–

Verlag (editura) K. W. Schütz K.G. Postfach 1180, D. 4994 Preussisch-Oldendorf, Germania.

Cartea poate fi comandată direct la editură sau poate fi procurată prin orice librărie dacă se indică editura.

Grivița

(urmare din pag. 3)

în ceea ce privește pe subsemnatul le-am și făcut între gradele inferioare, pentru ofițeri am onoarea a vă recomanda pe Locot. Teleman, la gradul de căpitan, Locot. Constantinescu, idem.

Recomand de asemenea la o recompensă pe Sublocot. Cugler care singur a scăpat din Batalionul 1. Pentru gradul de sublocot. am onoarea a recomanda pe Sergentul-adjutant Ghenoiu greu rănit și pe Sergentul-adjutant Zotoviceanu din Batalionul 2.

Fără specificarea propunerii, sunt citați în raport elevii de școală militară Gheorghe Solacolu și Tocilescu, precum și sergenții Stoinescu, Ioan Graur și Stâlpeanu Vasile.

„Am onoare a vă recomanda și pe medicul batalionului Clasa I (**NN.** Locot.) pentru înaintare pentru activitatea cu care lucra, precum și medicul Popescu Vasile, medic de regiment clasa 2-a (**NN.** Căpitan), la o recompensă asemeni pentru marea sa activitate.

Am onoarea a recomanda pentru înaintare la gradul de locotenent pe Sublocot. Dimitrescu, Sublocot. Stanciu, Sublocot. Rușenescu, Sublocot. Brătășanu, Sublocot. Șerbănescu (**NN.** După câteva zile, patru din ei erau morți).

Pentru diferite recompense am onoare a vă recomanda pe toți ofițerii răniți din ambele batalioane precum și pe Maiorul Maca, comandantul Batalionului 2 care a avut o atitudine încurajatoare ca șef al batalionului său, asemeni și pe ofițerii din batalionul 2. Deosebit de asta mai sunt și gradele și soldații răniți al căror nume nu se poate cunoaște fiind ridicați de diferite secții de ambulanțe și pe cei ce urmează: Sergent Vasilache Teodor, Soldat Spiru Gheorghe, Soldat Andrei Gheorghe, Soldat Stanciu Mircea, brancardieri răniți;

Soldat Popa Nicolae	Caporal Șerbănescu Matei
Soldat Mînzală Ion	Caporal Dianu Marin
Soldat Gheorghe Neagu	Caporal Gh. Mihalache
Sergent Constantinescu Ilie	Caporal Dragoș Const.
Sergent Ionescu Florea	Soldat Creangă Ștefan
Caporal Oprescu Dtru	Soldat Roșu Tănase
Soldat Dumitru Iancu	Soldat Vrabie Vârlan
Soldat Șelaru Apostol	Soldat Năstase Ioan
Soldat Constantin Gh.	Soldat Nicolae Gh.
Soldat Cocoloș Dragu	Soldat Veveriță Ion
Soldat Gheorghe Ctin	Soldat Tăchescu Ilie
Soldat Stanciu Vasile	Soldat Petre Ioan
Caporal Marin Ilie	Caporal Diaconescu I.
Caporal Cireș Nicolae	Caporal Gheorghe Ctin
Caporal Marin Gheorghe	Soldat Ungureanu Ion
Caporal Pelmuș Ctin	Soldat Buroiu Ilie
Soldat Petre Ioan	Soldat Furiașu Marin
Soldat Tudor Mihai	

Deosebit de aceștia este și Sublocot. milițian Brociner, avansat de o lună de zile și care a obținut două răni. Pentru ceilalți răniți voi avea onoare a raporta când voi primi relație de la ambulanță. Pentru gradul de căpitan am onoarea a vă aduce aminte că Locotenentul Botez Diculescu[3] este cel mai vechiu care merită recomandația la avansare.

Pe lângă acestea am onoare a vă raporta că în tot regimentul se află numai doisprezece ofițeri prezenți, ofițeri inferiori, și un singur șef de batalion.

Pentru complectarea cadrelor Batalionului I o voi face cu greutate numai ca avansările recomandate să se facă de urgență, fiindcă Batalionul 1 nu are decât 2 ofițeri prezenți și acei 12 indispenșabili la Batalionul 2.

Comandantul Regimentului 8
Lt. colonel C. POENARU[4]
p. conformitate
Locotennet M. FLORESCU".

Raportul Colonelului Ipătescu[5]

La rândul său, Colonelul Grigore Ipătescu, comandantum brigăzii, a raportat șefului său ierarhic, Colonelului Alexandru Anghelescu, comandantul Diviziei a 3-a, cum au acționat în luptele din 30 august 1877 trupele de sub comanda sa.

După ce arată cum și-a dispus coloanele de atac alcătuite din ostașii celor două regimente, Colonelul Ipătescu spune în continuare:

„Ajuns pe poziția de adăstare, mi-am dispus trupele cum am arătat mai sus. Am trimis pe Locot. Botez pe înălțimile din stânga ca să observe mișcarea Diviziei 4, iar o patrulă înaintea mea ca să recunoască reduta din ce parte anume prezintă colțul (**NN.** unghiul mort). Sublocotenent Stanciu însărcinat cu aceasta mi-a răspuns, după observațiile sale, e spre dreapta noastră.

Adăstând până la ora 3 1/4 și neprimind nicio știre de mișcarea Diviziei 4, am rechemat pe Locot. Botez, care mi-a răspuns că nu a văzut nimic. Auzind însă în acea parte o împușcătură, repede am pus trupele în marș. După instrucțiunile ce-mi comunicaserăți, reduta urma a se afla de poziția înaintată ce ocupam la 350–400 metri. **Coloana a mers însă un kilometru mereu sub focul inamicului și ajunsă aici, întâia coloană a dat peste o vale largă de 600 la 700 metri,** mergând în pantă și 300 metri de partea noastra, **teren descoperit,** iar panta despre redută mai scurtă, **fiind repede și acoperită de tufăriș mărăcinos care împiedeca mersul oamenilor, fără a-i putea ascunde de focul apărătorilor redutei și de focul forturilor învecinate.** În momentul când am văzut valea la care nu mă așteptam, am văzut imposibilul reușitei noastre, însă gândindu-mă că mișcarea ce fac concorda cu alte două mișcări de aceiași natură, care ar lipsi de ansamblu de nu aș executa ordinul cu punctualitate, am pornit înaintea întâiului eșalon cu mersul mai viu, păstrând al doilea lângă creastă. **Trupa a mers în ordine perfecta până în fundul văii,** aici însă întâmpinând acel mărăciniș care-i împiedeca mișcarea, a oblicat la dreapta pe unde terenul era puțin mai practicabil. În acel timp, căzând Maiorul Șonțu care conducea 1-lui batalion din 10 Dorobanți și tiraliorii, căzând și o mare parte din ofițeri și trupă a înaintat mai încet și formația a suferit, astfel că s'a amestecat cu plutoanele Batalionului 1 din 8 Linie, **care mergeau cu avântul cel mai mare sub impulsia Căpitanului Mărăcineanu care s'a ținut mereu călare în capul trupei până la douăzeci metri de redută, unde a căzut mort.** Aceste două batalioane au înaintat în un singur grup, până la oarecare apropiere de redută, **pierderile lor erau însă enorme, valea era semănată cu morți și răniți.** Pe timpul când aceste batalioane înaintau, se vedea pe dicolo de vale, în stânga noastră, înaintând o trupă de infanterie în direcția redutei, depărtată de ea, cam la 400 metri. Văzând că acea trupă înainteaza, am crezut că esle Divizia 4 și am dat ordin Batalionului 2 din 10 (**NN!** Dorobanți) să înainteze în vale și să susție pe ai noștri în directia redutei. Abia însă al 10-lea intrase în marginea de sus a văii, că am văzut trupa care ataca în stânga, retrăgându-se precipitat și în neregulă. Văzând în acel timp că în spatele batalioanelor noastre înaintate, se arată o coloană inamică care a deschis focul în spate, văzând însă că totul era pierdut și nicio speranță de reușită, nici din partea trupelor Diviziei 4, care se retrăgea precipitat, am dat ordin a suna adunarea regimentelor, dispunându-mă a lua o poziție cu rezerva spre a le proteja retragerea contra coloanei ce-i amenința, însă care nu a înaintat, urmărind numai prin focuri înaintarea trupei a părtii avansate, un grup ca de 30 oameni a mers până lângă redută în care a căutat a pătrunde prin intrarea care este la fața dinspre dreapta noastră. Locot. Surcă și Sublot. Nancovici din al 8-lea au fost omorâți chiar lâng parapet. Adjutantul Batalionului 1 din 8 **(NN. de Linie) ce luase un fanion în mână spre a-l implânta pe redută,** a căzut rănit lângă șanț. Acest brav sergent (**NN.** Ghenoiu) se află în ambulanță, fiind adus de niște tovarăși care-l găsiseră adăpostit lângă niște morți în râpă, până unde isbutise a se târâ.

În urmă, după ce am mai raliat o parte din oameni, am pus trupa în retragere, focul fiind foarte tare și spre a scăpa cel puțin restul. Oamenii s'au retras în regulă, cu pas lin, fără a se debanda și strângând rândurile. În un moment, din cauza șrapnelelor și focului de mitralie cu care eram bătuți, rândurile începând a se rări, am dat ordin a opri batalionul din al 8-lea, care era singurul intact, l-am întors pe front, **l-am aliniat sub foc** și în urmă l-am pornit în retragere compact, fără ca nimeni sa murmure sau să caute a se schimba.

Trupa sob foc a fost admirabilă, a mers înainte în liniște, fără sgomot și fără murmur, deși cădeau cu zecile la fiecare pas. Rezerva a stat masată aproape o oră și jumătate sub o ploaie de șpranele și mitralie fără ca un singur om să-și părăsească locul.

Corpul ofițerilor acestor două regimente și-a făcut datoria în conștiință și cu prisos, meprizând (**NN.** sfidând cu pasiune) pericolul. Vi-i recomand Domniei Voastre, în special; toți s'au purtat bine, toți merită a fi recompensați.

Ofițerii superiori și anume Lt. Colonel Măldărescu de la 10 Dorobanți, Lt. Colonel Poenaru de la 8 Linie, Maiorul Maca de la 8 Linie și Lipan de la 10 Dorobanți și-au făcut toți datoria, ținându-se **mereu în picioare în fața trupelor.**

Recomand Domniei Voastre, în special, direct pe Locot. Botez Diculescu Dumitru, adjutantul brigadei (din 8 Linie). Acest ofițer în tot timpul acțiunei **s'a ținut călare,** comunicându-mi ordinele la trupe, sub o ploaie de gloanțe și obuze . . ."

Despre Grivița s'a scris destul de mult până acum, dar nu s'a scris totuși totul. Risipind anumite legende, aceste trei rapoarte relatează fără patos și cât se poate de exact cele întâmplate în ziua de 30 august 1877, zi de biruință românească plătită scump și căreia manualele de istorie nu i-au consacrat decât puține rânduri.

Comportarea pe câmpul de luptă a dorobanților din județele Putna și Tecuci, precum și aceea a „pifanilor" din al 8-lea de linie, regiment care, mai târziu, după ce regimentele de dorobanți au fost contopite cu cele de infanterie de linie, a luat numele de Regimentul VIII Dragoș Vodă, Nrul 29 Dorohoi, a stârnit admirația tuturor acelora care, dela distanță, au urmărit atunci desfășurarea luptelor: corespundenți de război și atașați militari străini.

Deși primiseră un ordin greșit conceput, ordin bazat pe date inexacte privind atât inamicul cât și terenul, deși au fost pur și simplu împinși într'o groapă, la propriu și la figurat, fiind nevoiți să schimbe direcția inițială de atac, ostașii acestor două regimente, au mers înainte, luând în piept râpile și înfruntând vijelii de foc și de oțel, au mers înainte fără murmur și fără șovăire, jertfindu-se cu sutele, în tăcere și în splendidă modestie, deschizând României, prin jertfa lor, drum nou, drumul spre independnță și libertate.

Prin cunoașterea adevărului, fie aceasta chiar și după o sută de ani, cei de astăzi și cei de mâine vor înțelege poate mai bine pentru ce anume în toate orașele și târgurile României există o stradă care poartă numele de Grivița.

I. V. EMILIAN

...în august 1917
60 de ani dela bătăliile dela Mărășești și Oituz

Legendarul căpitan Ignat, comandantul companiei de mitraliere din Regimentul 51 Infanterie care s'a sacrificat la Mărășești, la 6 august 1917.

Căpitanul Demetriade Gheorghe din Regimentul 9 Roșiori, căzut în fruntea escadronului la Oituz, la 31 iulie 1917.

Prin violența cu care s'au desfășurat, prin numărul de mari unități care au participat la lupte și prin caracterul lor hotărîtor pentru soarta țării, bătăliile dela Mărășești și Oituz din august 1917 sunt cele mai importante din tot războiul nostru de reîntregire, elanul, tenacitatea și vitejia de care a dat dovadă oastea românească atunci fiind element de căpetenie la făurirea României Mari.

Copleșită de numărul și de dotarea în armament a forțelor inamice cărora trebuia să le facă față, lipsită de mult făgăduitul ajutor rusesc care nu a venit decât foarte târziu și din pricină că mult așteptata ofensivă de degajare pe care urma s'o întreprindă Generalul Sarrail pe frontul dela Salonic nu s'a produs nici ea, după succese inițiale, armata noastră a fost silită, începând dela sfârșitul lui octombrie 1916, să treacă la o retragere generală spre Moldova.

Planul bătăliei de pe Argeș a fost bine conceput, acestă bătălie având toate șansele să se transforme în victorie pentru noi. Bătălia o fost însă pierdută, una din cauzele acestei întorsături fiind și defecțiunea Diviziei 2/5, divizie comandată de Generalul Socec, om al curții regale, care și-a pierdut capul și nu a intervenit la timp. Ca urmare, capitala țării a fost abandonată, rezistența ulterioară pe Cricov-Prahova-Ialomița fiind de scurtă durată. Hărțuite din flancuri și decimate, trupele române au mai fost totuși capabile să întârzie înaintarea inamicului pe linia Mizil, apoi pe linia Buzău, aripa dreaptă a Armatei a II-a române reușind să stabilească legătura cu aripa stângă a Armatei a IX-a ruse. Dar numai când frontul a fost repliat pe linia Racovițeni, la vest de Râmnicul Sărat, primele unități ruse au fost intercalate în dispozitivul trupelor noastre, două divizii ruse de cavalerie care au dat dovadă dealtfel de combativitate și de un înalt spirit de sacrificiu. Concomitent cu acțiunea diviziilor ruse de cavalerie și invocând superioritatea lor numerică, Rușii au ridicat atunci pretenția ca Marele Cartier General Român să fie contopit în comandamentul rusesc, conducerea supremă a operațiilor revenind generalului rus Saharov. Rușii au mai cerut atunci dela noi să renunțăm la serviciile misiunii miltare franceza care, în consecițiță, urma să fie repatriată. Din fericire și spre onoarea țării, România cea mică, cum era ea atunci, avea în fruntea ei oameni politici cu cap care nu erau dispuși să renunțe la exercitarea suveranității pe propriul teritoriu. Rușii au primit un refuz categoric și au renunțat să mai revină cu asemenea pretenții. Comandamentul român și-a păstrat deci independența, asumându-și în același timp și inițiativa operațiilor.

Campania anului 1916 s'a terminat cu stabilirea unui front pe Siret, în continuare pe Putna și pe Șușița, cu flancul drept rezemat pe Carpați la vest de Târgul Ocna, linia munților, spre nord până în Bucovina, fiind ținută de Armata a IX-a rusă.

A urmat o iarnă teribilă. În treimea de țară care mai rămăsese neocupată au fost înghesuite unitățile în refacere, școlile militare, spitale, depozite, ministere, toate autoritățile din teritoriul abandonat și au fost înghesuiți recruții din trei contingente încă neîncorporate, precum și un număr mare de refugiați. În plus, biata Moldovă trebuia să cazeze și în parte să și hrănească trupele rusești de tăria a 57 de mari unități. O cumplită epidemie de tifos exantematic a bântuit tot timpul acelei ierni și în lunile de primăvară, epidemia aceasta făcând sute de mii de victime, subțiind și mai mult efectivele unităților militare. Dar țara a înfruntat și această calamitate, a rezistat, fără gând de capitulare, credincioasă idealului pentru care pornise la război. Minunea s'a produs. Armata română a fost refăcută, înzestrata cu armament nou, în cea mai mare parte de proveniență franceză, însuflețită de hotărîtă voință de a se bate până la capăt . . . Prin contopirea regimentelor de rezervă, din două făcându-se unul singur, au putut fi constituite 15 divizii de infanterie, 2 divizii de cavalerie și o brigadă de grănicieri. Prin reducerea numărului diviziilor de infanterie, artileria de susținere a acestor divizii a fost sporită, unitățile de artilerie grea primind totdeodată în plus baterii de tunuri cu tragere lungă „de Bange".

Pentru a rămâne în respectul adevărului, trebuie spus că la retacerea unităților române a contribuit în mare măsură și misiunea militară franceză, misiune condusă de Generalul Berthelot și având ca șef de stat-major pe Generalul Pétin. Din această misiune au făcut parte 277 ofițeri de toate armele, 37 piloți și observatori de aviație, 88 ofițeri sanitari, în majoritate medici, 4 ofițeri de marină, 8 ofițeri de intendență și 1178 subofițeri și oameni de trupă. Mulți din ofițerii francezi n'au exercitat funcțiuni în comandamentele marilor unități, ci au fost repartizați la regimente unde au fost simpli comandanți de companie, înfruntând riscurile ce implică asemenea funcțiune.

Cu excepția unei singure divizii, unitățile române refăcute au fost frimise pe frontul de luptă, ele constituind două armate, Armata II-a română (General Averescu) avâmd la dreapta ei Armata a IX-a rusă, iar la stânga Divizia a 15-a din Armata a IV-a rusă și Armata I-a română (General Cristescu) având la dreapta ei Armata a IV-a rusă și la stânga Armata a VI-a rusă.

La sfârșitul lui iulie 1917, Armata a II-a română deslănțuia în Vrancea, pornind din Valea Limpejoara din fața satului Mărăști, o acține ofensivă care ar fi putut duce la prăbușirea întregului front al adversarului dacă Rușii ar fi mișcat. Dar n'au mișcat! Potrivit unui ordin venit direct dela Kerenski, sub pretextul că situația generală a frontului nu permite o înaintare în sectorul sudic, ei au stat pe loc, silind astfel pe ai noștri să nu treacă la exploatarea succesului înregistrat de Generalul Mărgineanu, comandantul forțelor de atac alcatuite din Divizia a 3-a, propria sa divizie, precum și din regimente aparținnând diviziilor 1 și 6 de infanterie și unei brigăzi de călărași. Ordinul dat atunci de Kerenski, șeful guvernului socialist, a fost prefața la descompenerea și bolșevizarea forțelor militare moștenite dela Rusia țaristă.

Rămânând astfel în defensivă, trupele românoruse din sudul Moldovei, la scurt timp după ce ofensiva din Vrancea fusese oprită, aveau să înfrunte ele acum un atac pe care inamicul îl deslănțuia într'un cadru și mai mare, atac conceput conform unui plan strategic cu vaste repersusiuni.

Rușii suferiseră o dezastroasă înfrângere în Galiția, trupele austro-germane de sub comanda Arhiducelui Josef reușiseră să străpungă pe front larg dispozitivul rusesc și să ocupe fără multă greutate orașul Cernăuți. Ele se aflau acum la o etapă de marș de Botoșani și la 150 Km de Iași, reședința guvernului român și a familiei regale.

Pe baza celor constatate în Galiția, a debandadei și a moralului ce domnea în mai toate unitățile rusești, înaltul comandament austro-german a luat hotărîrea de a trece la o ofensivă de mare anvergură pentru cucerirea Moldovei întregi.

Pentru adversar, cele două acțiuni ofensive pe care le desfățura el la Mărășești și la Oituz, două operațiuni convergente de întoarcere a flancurilor, se încadrau într'o singură bătălie care trebuia să se termine prin prinderea în clește a două armate române și a două armate ruse, joncțiunea forțelor sale de atac urmând să se facă undeva la nord de Adjud.

Mai mult decât pe superioritatea efectivelor și a armamentului de care dispunea, înaltul comandament german conta pe lipsa de disciplină și pe anarhia ce domnea în multe unități rusești, cu deosebire în cele de infanterie.

Pozițiile situate între Siret și calea ferată Focșani-Mărășești erau ocupate de Divizia a 34-a rusă din Armata a VI-a (General Ragoza). În noaptea de 5 apre 6 august stil nou (23/24 iulie stil vechi) artileria germană a bombardat puternic aceste poziții, după care, în dimineața zilei de 6 august 1917, cele trei divizii din prima linie a grupului von Morgen au trecut la atac, făcând o breșă în frontul rusesc de 10 kilometri, trupele germane pătrunzând în adâncine de 10 kilometri de-a lungul Siretului și în adâncime de 3 kilometri de ambele părți ale căli ferate Focșani-Mărășești, punând pe fugă și flancul Diviziei a 14-a ruse. Fără a încerca să opună cât de cât o rezișțență, Rușii și-au abandonat ofițerii și pozițiile, au lăsat fără acoperire propria lor artilerie ce nu fusese încă contaminată de propaganda agenților bolșevici și au fugit, care încotro, în totală debandadă. Despre cele întâmplate atunci și despre comportarea lașă a infanteriei rusești a scris și generalul rus N. Monevitz în cartea sa „La décomposition de l'armée russe", carte apărută în editura Payot imediat după primul război mondial.

Meritul cel mare în stăvillirea înaintărli inamice revine Diviziei a 5-a române. Această divizie urma să treacă Siretul în cursul nopții, Generalul Cristescu, comandantul Armatei I-a, unul dinte cei mai buni, dacă nu chiar cel mai bun general pe care 1-a avut țara noastră, a ordonat ca trecerea să se facă imediat, înainte de căderea serii, primul eșalon fiind alcătuit din Regimentul 32 „Mircea", iar al doilea din Regimentul 8 Buzău. Aceste două regimente românești au reușit să restabilească frontul pe linia Doaga-satul și pădurea Străjescu. La scurt timp, noua linie de apărare o fost întărită cu regimentele 3 și 7 de vânători, Reglimentul 9 Râmnicul Sărat rămânând în rezervă.

Cum însă la aripa dreaptă a Diviziei a 5-a române, câțiva ofițeri ruși reușiseră să readucă pe poziție resturi din unitățile lor, Germanii au atacat a doua zi tocmai în acest punct, silind și pe acești ruși să se retragă și provocând în rândurile lor aceiași debandadă. Datorită acestui fapt, flancul Diviziei a 5-a române putea fi acum întors. Intervenția rapidă a Regimentului 7 Prahova care a contraatacat vijelios a zădărnicit manevra de învăluire a flancului și a restabilit situația, fără a determina bine'nțeles comandamentul german să renunțe la planul de cucerire a localității și gării Mărășești. Artileria grea germană a laut imediat sub focul ei podul Cosmești, infanteria germană pregătindu-se pentru un nou atac. În fața celor trei divizii geramne care urmau să atace se aflau doar patru regimente românești . . .

Pe căldura dogoritoare, Regimentul 32 „Mircea" avea să treacă la contraatc și să intre în istorie și în legendă. Lepădând căștile de oțel și vestoanele, ostașii Regimentului 32 „Mircea" au pornit la contraatac în cămăși, cu mânecile suflecate și cu pieptul gol. Au căzut mai toți, în frunte cu colonelul, dar datorită jertfei lor, dincolo de satul Doaga, adversarul n'a mai putut înainta . . .

În asemenea dramatice împrejurări, Divizia a 9-a română intră în luptă, înfruntând totdeodată greutatea unui nou atac. Divizia dobrogeană își apără cu îndârjire pozițiile, plătind und greu tribut de sânge. Regimentul 34 Constanța pierde 35 ofițerri și 1551 soldați. iar Regimentul 36 „Vasile Lupu" 36 ofițeri și 954 soldați, majoriatea companiilor acestor două regimente rămânând fără nici un singur ofițer. În ciuda acestor grele pierderi, Divizia a 9-a participă în ziua de 10 august la o contraofensivă, alături de Divizia a 14-a și de trei regimente de marș. Efectivele angajate fiind prea slabe, rezultatul înregistrat este deasemenea slab: terenul câștigat este de modeste proporții, iar pierderile prea mari. Totuși acțiunea continuă și a doua zi, 11 august, la ea participând și unități rusești dela aripa dreaptă a dispozitvului românesc. Acesta este dealtfel ultimul atac la care mai participă și trupe ruse ,căci la sfârșitul aceleiași zile comitetele revoluționare din unitățile ruse determină trupa să voteze rezoluții de neparticipare la lupte și silesc pe Generalul Ragoza, comandant de armată, să semneze un ordn de suspendare a tutoror acțiunilor cu caracter ofensiv. Când soldații ruși au aflat de acest ordin, au părăsit în masă pozițiile, lăsând astfel drum liber pentru infanteria germană. Div. a 9-a română rămâne cu flancul în vânt. Regimentul 40 „Călugăreni" se afla la aripa amenințată, cu toate cele trei batalioane în linia întâia. Regimentul este atacat din trei părți dintr'odată, dar se apără cu dârzenie, până ce din fiecare companie nu mai rămân decât câțiva oameni . . . Regimentul 40 „Galugareni" o fost pur și simplu sacrificat într'o acțiune de întârziere, pentru a permite organizarea unei rezistențe pe alte linii. Prin distrugerea și a acesui regiment, Divizia a 9-a română pierduse în decurs de patru zile 6500 oameni, dintre care 143 ofițeri.

În cea de-a șaptea zi dela declanșarea ofensivei germane, un ordin venit „de sus" provoacă consternare în comandamentele diviziilor noastre, în rândurile ofițerilor și printre soldați. La cererea aceluiași general Ragoza, care dase un ordin pe placul comitetelor revolționare, Generalul Cristescu este înlocuit la comanda Armatei a I-a cu Generalul Eremia Grigorescu care — așa se spune — avea mare trecere la Ruși și era și foarte apreciat de Regina Maria. Bătălia continua și ordinele de operații pe care le dase Generalul Cristescu nu mai puteau fi schimbate, așa că Generalul Eremia Grigorescu n'a mai avut altceva de făcut decât să execuțe ceea ce hotărise predecesorul său la comanda armatei.

Dela Muncelu, în apropiere de Șușița și până la Ciușlea la vest de Siret atacuri și contraatacuri s'au succedat într'o uriașă înclestare, sub vlior aspru de obuze și cu pierderi grele în vieți omenești de ambele părți, dar ai noștri au apărat cu îndâjire poarta spre inima Moldovei, înscriind pagini de mândrie în istoria noastră națională.

Înainte de a renunța definitiv la continuarea ofensivei, în ultima zi a bătăliei, la 19 august (6 august stil vechi) efortul principal al adversarului s'a desfășurat în sectorul ocupat de Divizia a 13-a română, intenția lui fiind de a intra în stăpânirea localității și gării Mărășești printr'un atac de flanc.

Trei regimente din această divizie română se aflau în linia întâia și aceste trei regimente aveau să facă față atacului executat de forte de tăria a două divizii, Regimentul 51 Infanterie, în compunerea căruia intrau oameni din județul Covurlui și care se afla la centrul dispozitivului, fiind atacat el singur de o întreagă divizie. Adversarul reușește să treacă de rețelele de sârmă, face o breșă între Regimentul 51 și Regimentul 47 Infanterie, lărgește această breșă, pătrunde și în adâncime și se apropie la numai 800 metri distanță de gara Mărășești. El este la un pas de victrie ! . . Căpitanul Ignat, originar din Focșani, comandantul companiei a 4-a mitraliere din Regimentul 51, ia atunci hotărirea de a rămâne pe poziția inițială și trage cu toate piesele în flancul inamicului, el însuși trecând ca trăgător la una din mitralierele companiei. Căpitanul Ignat știe că această hotărire înseamnă condamnarea la moarte, a lui și a companiei sale de mitraliere, dar mai știe că numai în felul acesta celelalte subunități ale regimentului se vor putea regrupa și rezervele diviziei și ale corpului de armată vor putea interveni. Atacul inamic a fost oprit. La Mărășești, bătălia se terminase . . .

*

În sectorul Armatei a II-a române (General Averescu), Grupul Gerock, care avea misiunea să pătrundă în Valea Trotușului și să coboare pe această vale până la Adjud, trecuse și el la ofensivă și ataca cu forțele sale dela centru de ambele părți ale văii Oituzului, izbindu-se de aprigă rezisteță în apropiere de Măgura Cașinului și la Sticlărie, reușind totuși să-și împing dispozitivul pe Valea Slănicului (Cireșoaia) și să rupă frontul, ceea ce era cu mult mai grav, între diviziile 7 și 6 de infanterie, un gol de 6 kilometri rezultând din această rupere a frontului.

Pentru îndreptarea situației și astuparea breșei au fost puse la dispoziția Armatei a II-a toate rezervele de care mai dispunea comandamentul român: o brigadă de călărași, una de grănicieri, Regimentul 1 Vânători, trei batalioane de marș și Divizia 1-a Cavalerie.

După o noapte de marș, în trap întins și în galop, Divizia 1-a Cavalerie ajungea în zorii zilei la Onești. Descălecând și despărțindu-se de cai, regimentele 1, 2, 4, 5, 9 și 10 roșiori și-au format imediat eșaloanele de luptă pe jos, eșalonul fiecărui regiment având tăria unui batalion de infanterie cu putere de foc ceva mai redusă.

Fără nici un fel de pregătire de artilerie, roșiorii celor șase regimente, au pornit la atac înainte să se lumineze bine de ziuă, la 29 iulie 1917, la un atac neobișnuit, un adevărat iureș, așa cum fuseseră instruiți pentru șarja călare, fiecare escadron cu căpitanul respectiv în frunte, unii din acești căpitani indicând direcția de atac cu cravașa . . . Potrivit unei vechi tradiții a armei, cot la cot cu roșiorii descălecați au mers comandanții de brigadă, acei de regimente și chiar șeful de stat-major al diviziei. Rând pe rând au fost luate în piept pantele abrupte din fața satului Grozești și Măgura Coșnei.

În strigăte de ura și în chiote, escadroni Căpitanului Demetriade Gheorghe din Regimentul 9 Roșiori, a ajuns primul în poziția inamicului care, surprins și buimăcit, s'a repliat precipitat pe dealurile Știborului și Tarapanului, dar roșiorii nici acolo nu i-au dat pace. Au reușit să-l scoată și din aceste poziții, împingandu-l spre Poiana lui Boboc. La miezul nopții, Divizia 1-a Cavalerie reușise să stabilească legătura cu Divizia a 7-a Infanterie la drepta și cu Regimentul 1 Vânatori la stânga.

La 31 iulie, Regimentul 9 Roșiori executa un nou atac Căpitanul Demetriade Gheorghe fiind și de data aceasta sufletul acțiunii, ajunngând el cel dintâi la 50 de metri de poziția inamică, dar cade secerat de o rafală de mitralieră. Sfâșiat de o grenadă cade și Căpitanul Brăileanu Constantin, acel ofițer care, în ajun de a intra în foc, refuzase să execute ordinul de a se prezenta

(urmare în pag. 6)

Căpitanul Brălleanu Constantin din Regimentul 4 Roșiori, căzut în fruntea escadronului la Oituz, la 31 iulie 1917.

...în august 1917
60 de ani dela bătăliile dela Mărășești și Oituz

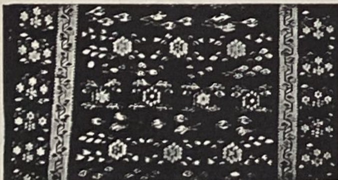
(urmare din pag. 5)

la Iași pentru a urma cursul de stat-major, declarând că glasul conștiinței îi cere să rămână la escadron, în mijlocul soldaților.

Bătălia dela Oituz lua și ea sfârșit tot la 6 august, după ce un ultim atac în forță al inamicului fusese oprit de rezistența aceliași divizii de cavalerie, precum și de rezistența diviziilor 6 și 7 de infanterie, a Batalionului de Vânători de Munte, proaspăt înființat și a patru batalioane de grănicieri care alcătuiau o brigadă.

Departe de noi gândul de a pune pe primul plan aportul adus de călăreți în această bătălie, dar nu putem totuși trece sub tăcere faptul că promoțiilor de viitori ofițeri de cavalerie, activi și de rezervă, care au trecut prin școala dela Târgoviște între cele două războale mondiale, li s'a dat mereu ca exemplu comportarea celor șase regimente de roșiori care au luptat la Oituz, în vara anului 1917. Și exemplul roșiorrilor dela Oituz a fost urmat. La 10 mai 1941 erau înălțați la gradul de sublocotenent de cavalerie exact 100 de elevi ai școlii dela Târgoviște. **Șaptezeci și nouă din ei au murit pe câmpul de onoare,** la început de carieră și în plină primăvară a vieții.

I. V. EMILIAN

Tovarăși de drum ai teroriștilor trotskiști

Am primit și noi apelul unui așa zis comitet francez pentru apărarea dreptulor omului în România. Când am citit și numele semnatarilor apelului, mare ne-a fost stupefacția.

Alături de Louis Aragon, Simone de Beauvoir, Jean-Marie Domenach, Garaudy, Serge Moscovici, Kostas Papaianou, **Jean Paul Sartre,** Laurent Schwarz, Sollers, Todorov și alți anarhiști, trotskiști, puritani marxiști, bolșevici în adevăratul înțeles al cuvântului, gazde de asasini și de puitori de bombe, **apelul în chestiune este semnat și de o duzină de români din Franța, precum și de domnul Mircea Eliade.**

Unii dintre semnatarii români sunt stângiști notorii, derobările și pantalonadele altora sunt deasemenea prea bine cunoscute, după cum tot atât de bine cunoscută este și obsesia altuia de a se vedea trecut cu numele, indiferent unde și cu ce ocazie.

Ne place însă a crede că cel puțin doi dintre semnatarii români n'au știut ce semnează și alături de cine semnează, pentru că nu putem crede că ei ar fi acceptat ca numele lor să figureze în tovărășia agenților de legătura ai bandelor de teroriști internaționali care vor să instaureze cea mai ignobilă și mai tiranică dintre dictaturi.

Oricum, noi vom reveni asupra acestui caz.

Lupta lui Ion Antonescu...

(urmare din pag. 1)

tribut conștient la precipitarea catastrofei și pe plan intern.

Acum trebuie să ne întrebăm: ce facem? Și avem datoria să strângem rândurile. **Abadonăm totul și ne răfuim între noi? ori încercăm și imposibilul?** Aceasta trebuie să facem; opera va fi grea dar nu imposibilă. Trebuie să o încercăm.

Încercarea însă nu o pot face tot aceia care sunt vinovați de a fi pregătit și deslănțuit catastrofa. Ei ar spori-o.

Trebuie schimbat imediat și sistemul și oamenii.

Dacă Majestatea Ta nu va apleca nici în acest ceas suprem urechile la durerile neamului, prăbușirea totală, prăbușirea iremediabilă — cu tot cortegiul ei sinistru de crime și de distrugeri — va urma.

Am prevenit de ani de zile, în scris și verbal, și guvernele și pe șefii militari răspunzători și pe Majestatea Ta, că va veni catastrofa de azi. Metodele întrebuințate în selecționare și în conducere trebuiau să ne ducă la această scadență. Am fost însă socotit ca răsvrătit și lovit ca atare.

În fața catastrofei am uitat totul.

Sunt gata să-mi dau concursul, dar la atitudine cinstită trebuie să mi se răspundă cu atitudine cinstită.

Nu mă voi răzbuna și nu voi răzbuna pe nimeni. Voi încerca numai să salvez ce mai este cu putință de salvat, din coroană, din ordine și din granițe. Ascultă-mă cel puțin în acest ceas, Majestate.

Nu am fost un dușman al Majestății Tale. Am fost un slujitor fanatic al acestui neam. Am fost înlăturat prin intrigă și calomnie de acei care au dus țara unde este, și de forțele oculte. Nu mai asculta de aceștia, Majestate.

Ei Te-au adus unde ești și ne-au adus unde ne găsim.

Este ultimul meu strigăt de alarmă, Majestate!
București, Iulie 1940.

general Ion Antonescu

Răspunsul la aceasta scrisoare a fost dat câteva zile după aceea: generalul Antonescu a fost arestat și trimis în surghiun la mânăstirea Bistrița. Răspunsul pe care-l dă astăzi istoria este că generalul Aitonescu spală cu fapta lui paginile pătate ale istoriei conducerii românești din iunie 1940.

Proclamația către țară a d-lui general Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român

ROMÂNI,

În fața Dumnezeului strămoșilor noștri, în fața istoriei și a veșniciei românești, mi-am luat azi răspunderea de a smulge prin onoare dreaptă ceea ce ne-a fost cotropit prin silnică umilire și trădare, hotărînd să pornesc lupta sfântă de redobândire a drepturilor neamului.

În ceasul când popoarele își torc istoria pe câmpuri de bătaie, când drepturile se cuceresc în flacăra jertfei, iar civilizația se plămădește din sângele veacurilor, poporul românesc nu poate privi cu brațe nevolnice și suflet golit mărețul vârtej al onoarei neamurilor.

Raclele strămoșilor, crucile martirilor și drepturile copiilor noștri ne poruncesc să ne scriem cu propriul nostru sânge dreptul la onoare, spălând cu același sânge pagina nedreaptă înscrisă anul trecut în istoria noastră, nu de neamul românesc însuși ci de trădătorii lui.

În numele credinței creștinești, al drepturilor românești și pentru viitorul nostru neînfricat,

ROMÂNI,

vă chem la luptă,

la lupta sfântă, în contra năvălitorilor civilizației și bisericii, ai dreptății și propriilor noastre drepturi,

la luptă sfânta pentru neam și pentru rege,

la lupta mare și dreaptă alături de marea națiune germană, pentru dreptatea viitorului omenesc.

ROMÂNI,

la 6 septembrie 1940 destinul îmi așezase pe cuget povara istovitoare a unei țări sfâșiate și descompuse.

Am jurat să nu abdic o singură clipă de la sfintele drepturi și de la porunca demnității românești.

M'am trudit să țes sufletele, să unesc puterile, să adum toată munca româneăscă pentru ca să pot păstra și reînălța neamul.

V'am cerut să-mi dăruiți nădejdea voastră, încrederea voastră, făgăduindu-vă să lupt pentru reînălțarea patriei. Și m'ați ascultat.

Dumnezeu m'a ajutat ca un an numai de la prăbușirea granițelor — anul umilirii, al suferințelor și învățăturii românești — să pot îndrepta din nou neamul nostru pe calea luptei și sfintelor drepturi strămoșești.

Am purtat deajuns pe brațele mele sbuciumate frământatele ruine ale României scumpe și mari, — prăvălită de greșeala noastră și trădarea unora. Am tăcut deajuns sbuciumul și lupta mea pentru drepturile României de totdeauna, ale României pentru care luptasem altădată.

A sosit vremea să-mi împlinesc jurământul.

Pornim la luptă.

În acest ceas de încercare, jur să vă duc la biruința sfințirii drepturilor noastre asupra bătrânei Moldove, să fac din nou din pământul Basarabilor vatra morților și leagănul copiilor voștri și din codrii Bucovinei straje nepieritoare a gloriei românești.

Mulțumesc Domnului că m'a învrednicit să sparg atât de repede cătușele roșii ale anarhiei și pradei cotropitoare, contribuind astfel și la mareața luptă de înnoire a civilizației pe care o duc în Europa Germania și Italia.

Le mulțumesc în numele națiunii noastre că au înțeles cu atâta dreptate nedreptatea făcută unui popor loial — care a luptat și va lupta veșnic pentru sfânta lui unitate — dându-i poporului român mândria unei lupte puternice și curajoase nu numai pentru reclădirea drepturilor naționale, dar și împrovtriva celui mai mare dușman al lumii: bolșevismul.

Legați în jertfa pentru idealul nou și mare al lumii în plămădire, Românii își vor recăpăta drepturile prin fapta lor de credință, prin lupta lor de onoare pentru civilizația lumii, alături de marele popor german.

ROMÂNI,

În viața oamenilor ca și în cea a națiunilor vin ceasuri de desnădejde peste ceasuri de furtună, care lasă locul luminii și înălțării.

Dumnezeu ne-a dat ani grei de încercare
cruntă.
Ne-a deschis drum de furtună spre zări de
înălțare.
Să-l urmăm cu încredere Români.
Cu gândul țintă la drepturile neamului;
cu sufletul lipit pe crucile eroilor și
martirilor trecutului;
cu trupul înfipt în glia copiilor noștri.
Să pornim la luptă, Români.

Să zidim cu trupurile noastre un nou altar neamului și să lăsăm urmașilor noștri gloria pământului strămoșesc.

ROMÂNI,

pentru rege, pentru țară.
Ca să răsbunăm nedreptatea.
Ca să cinstim numele de Români.
Cu Dumnezeu înainte.
Urmați-mă.
Răsboiul Sfânt a început!

22 Iunie 1941.

general Ion Antonescu

Cei doi dorobanți care stau de strajă la podul dela Cernavoda, simbolizând aportul și jertfa dorobânțimei în lupta pentru dobândirea independenței.

UN EXEMPLU DE SOLIDARITATE NAȚIONALĂ

Când a pornit la război pentru a cuceri cu armele independența, România era săracă și nimeni din afară nu i-a acordat credite. S'a făcut atunci apel la solidaritea națională. Și poporul a răspuns, în mod exemplar. La 1877 județul Bolgrad avea un număr mic de locuitori, dar acești locuitori au donat oastei române 2380 oi, 3950 kgr brânză și suma de 58.828 lei-aur **pentru cumpărare de arme.**

Din sumele de bani colectate în orașul Buzău, care și el la epoca aceea avea un foarte mic număr de locuitori, au putut fi cumpărate 2300 puști de infanterie. La mobilizare înființându-se alte două regimente de artilerie, pe lângă cele două regimente existente, s'a pus problema dotănii noilor regimente cu cai. Țăranii din județul Ilfov au răspuns cu însuflețire la apel, donând ei singuri 336 cai pentru artilerie. Județul Roman, cel mai mic județ din țară la vremea aceea, a donat și el 184 cai. Numărul cailor donați de celelalte județe a întrecut cu mult necesitățile celor două noi regimente de artilerie, așa că s'a putut dubla și numărul escadroanelor de tren.

Credem că este bine să se știe acest lucru, la o sută de ani dela dobândirea independenței.

Mormântul Sublocotenentului Stegăroiu Constantin din Regimentul 21 Ilfov, căzut la sfâșitul lui octombrie 1942, în Calmucia, la Sadovoie, pentru independența, libertatea și onoarea României.

IN MEMORIAM

Comemorarea la I Iunie a acestui an a cinci ani de la dispariția aceluia care a fost Basil Munteanu, este un motiv de adăncă tristețe, atât pentru cea care l-au cunoscut personal, cât și pentru cei care nu l-au cunoscut decât din scrierile și activitatea sa literară neobosită, de mai bine de jumătate de secol.

Născut la Brăila în 1897, Basil Munteanu devine membru al școlii Române de la Fontenay-aux-Roses în anul 1922, iar în 1939, membru corespondent al Academiei Române. Întors în România în luna septembrie a aceluiași an, își va urma cariera de profesor de Limba și Literatura Franceză la Facultatea de Litere din București, până în anul 1946, cînd însoțit de soția sa Emmanuella Episcopescu, se va reîntoarce la Paris. Anul 1946 marchează numirea sa ca director adjunct al școlii Române de la Fontenay-aux-Roses și deasemenea aceea de membru al Centrului Național de Cercetări Științifice de la Paris.

În anul 1954, Basil Munteanu devine secretarul general al Revistei de Literatură Comparată, unde își va dedica parte din activitatea sa creatoare, timp de 14 ani.

Printre lucrările sale cele mai valoroase se numără:

„Panorama de la Littérature roumaine contemporaine" Editions du Sagittaire, Paris 1938, „Permanențe Francaze dela Descartes la Giraudoux" București, 1946, „La Poesie de Lucian Blaga" Paris 1950, precum și multe altele, pe care spațiul nu ne permite să le enumerăm.

Apariția postumă a volumului „Solitude et Contradictions de Jean-Jacques Roussau" editura Nizet, Paris 1975, se datorează efortului susținut și neprecupețit al admirabilei sale soții, Doamna Emanuella Munteanu.

R. S.
Cleveland, Ohio, USA

Stindardul nu se poate bizui decât pe fidelitatea acelora ce-i înțeleg rostul

„De multă vreme tot vreau să vă scriu. De astă dată nu mai amân și o fac sub impresia emoției adânci, dureroase pe care am resimțit-o la citirea ediției speciale a Stindardului „La 33 de ani de la trădare"...

Nu știu dacă vă mai amintiți de mine. Ne-am întâlnit prima dată la sesiunea din sept. 1970 a congresului Societății Academice Române, ținut la Institutul Catolic din Paris, rue d'Assas. V-am ascultat vorbind și mi-am dat seama imediat că din toți oratorii care s'au perindat atunci la tribunele diferitelor săli, ați fost singurul care ați vorbit de România așa cum dintotdeauna mi-am dorit să aud pe cineva vorbind. Ceilalți s'au scăldat în invective călîi, demo-liberale. Apoi, ne-am revăzut în oct.-nov. 1973 la o mare reuniune organizată la Biserica Ortodoxă.

Țin să vă felicit din toată inima pentru curajul și abnegația pe care le dovediți. „Stindardul" este singura publicație de mare circulație, românească, care mă satisface.

Vă mulțimesc mult că, de câte ori ați putut, mi l-ați trimis. Am păstrat cu sfințenie toate numerele... În ciuda îndoctrinării la care au fost supuse toată școlărimea și tot tineretul român după 23 august 1944, eu, personal, am gândit întotdeauna exact ca Dumneavoastră. „Lovitura de stat" din acea zi blestemată n-a fost decât o mârșavă trădare a cărei consecințe nu încetează să se manifeste și din ce în ce mai pregnant, pe zi ce trece.

L-am citit și recitit acest zguduitor ultim apel al Dumneavoastră... Apelul a fost tradus în limba franceză... Va fi publicat... Nu știu dacă ați aflat de o mârșavă carte publicată la Bruxelles de o „română" galițiană Nicolette Franck „La Roumanie dans l'engrenage", apărută recent. Dumneaei este „regalistă", susținând cu trup și suflet pe regele Mihai și turnând minciuni despre sfântul război împrotriva bolșevicilor, despre Garda de Fier, despre „bucuria, chiar delirul cu care Românii au salutat actul de la 23 august", etc. etc. (Românii din Calea Văcărești desigur...) Pe urmă, dumneaei nu i-a mai convenit întorsătura pe care au luat-o evenimentele și s'a refugiat în Elveția, unde face pe jurnalista... Vă rog să mă iertați că v-am scris o atât de lungă scrisoare. Nu o închei însă înainte de a vă implora să nu vă descurajați. Știu că este cumplit de greu. De când am aflat detalii despre situația critică în care vă găsiți, nu încetez să mă rog pentru Dv. Voi vorbi cu toate persoanele pe care le cunosc susceptibile să vină în ajutorul Stindardului. Am și scris unui bun prieten — francez — care are multă stimă și pentru ziar și pentru Dumneavoastră. Dumnezeu este bun și nu vă va lăsa pradă disperării. Acel act de disperare spre care vă împing canaliile, le-ar da prea mare satisfacție.

Nu capitulați. Dumnezeu să vă ajute și să vă ocrotească. Nu sunteți singur în lupta dreaptă pe care o duceți. Vă rog să primiți cele mai sincere urări de bine și încurajări. Dumnezeu sa ne ajute."

X. undeva în Franța

„De foarte departe vă trimit gândurile cele mai bune. Sunteți dintre acei foarte puțini care păstrează credința nestrămutată în viitorul scumpei noastre țări și luptă neîncetat, menținând legătura cu cei foarte mulți compatrioți răspândiți pe întregul glob. Cartea D-voastră e admirabilă și reprezintă — în rezumat — întreaga tragedie politică a României în anii de zbucium și război. Vă urez să nu vă lăsați copleșit de o situație trecătoare și să mențineți torța pe aceeași linie admirabilă pe care o aveți de atâtea decenii..."

G. C. Ontario, Canada

„...Felicitări pentru răspunsul dat lui Rațiu și clicei sale; deplină solidarizare pentru a conserva mare memoria Mareșalului Antonescu, gigantică figură a istoriei naționale. Un gând pios și pentru prietenul dispărut, Generalul Pantazi, ce nu poate fi desfigurat de Rațiu sau de „Saxonii" din Calea Dudești..."

N. M. Milano, Italia

„...Trăiască STINDARDUL și acel ce l-a înălțat și-l face să fluture. Traiască toți acei care-l sprijină și îi garantează supraviețuirea. Noi nu vă lăsăm! Camaradul nostru N. P. și cu mine am pus fiecare câte 40 de dolari, trimițându-vă astfel 80 dolari care sperăm să vă fie de ajutor acestui stindard românesc. Noi te îmbrățișăm cu drag și cu mare stimă camaraderească."

C. M. și N. P., Ontario, Canada

„Puteți fi cu sufletul liniștit și să aveți încrederea fermă că ați făcut mai mult decât putea face un om. Dumnezeu să vă dea putere să continuați mai departe și neînfricoșat să țineți mereu sus Stindardul unui popor care, în felul lui, este unic pe lume..."

S. V. C., New Jersey, USA

„Am primit mereu ziarul pe care cu atâta trudă îl scoateți și-l țineți la un nivel atât de înalt. Stindardul trebuie să fluture înainte, chiar și deasupra acestei mlaștini a desnădejdei. De câte ori îl citesc mi se răcorește sufletul și constat că sunteți mereu în vârful săgeții, întărind baricadele acelora care vor să lupte și să nu se lase înfrânți. Dumnezeu să vă dăruiască sănătate pentru a putea duce și pe mai departe Stindardul, până la izbânda finală."

A. M. A., New Jersey, USA

Aducem mulțumirile noastre recunoscătoare tuturor acelora care ne-au trimis scrisori de îmbărbătare și care, prin ofranda lor generoasă, ne-au ajutat să putem scoate acest număr. Obligația noastră față de ei este mare. Acest număr din STINDARDUL nu va fi și ultimul. Vom continua, orice s'ar mai întâmpla și oricâte greutăți ne-ar mai sta înainte...

„Rugând pe Bunul Dumnezeu să vă țină sănătos și cu putere de muncă pentru a continua lupta grea pe care o duceți împotriva puterilor Răului, vă rog să primiți din partea mea și a tuturor celorlalți de aici salutul nostru respectuos."

G. L. Montréal, Canada

„Sunt absolut convins că veți învinge și greutățile prin care treceți acum. Ați scris cea mai frumoasă carte de război, ridicând un monument de veșnicie soldatului român, făcând cunoscute lumii întregi faptele de arme ale călărașilor iubitori de glie și de omenie, ale călărașilor, feciori de țărani ceva mai înstăriți care au avut de înfruntat și primul val de urgie al noilor stăpâni ai țării săltați în șea de neghiobia unor politicieni pe care neamul nostru nu i-a meritat... Nu pot crede că Dvoastră veți face pe placul canaliilor care v-au lovit mișelește și care ar vrea acum să vă împingă spre un act de disperare. Comandantul unui escadron de viteji, căruia soldații i-au zis „Piele de drac", nu poate da înapoi în fața unor canalii. Ne vom strânge rândurile și mai mult și vom avea noi ac și de cojocul acestor canalii..."

A. R. Paris, Franța

„Alăturat va trimit un cec de 40 dolari pentru a sprijini lupta dvs perseverentă în cadrul ziarului Stindardul, unica publicație românească de un înalt nivel ideologic și literar.

Sînt convins ca veți continua publicația, în ciuda tuturor neajunsurilor ce vi se crează atât dvs, cât și tuturor celorlalte persoane care se mențin pe linia anticomunistă.

Inconștiența și indiferența ce o văd în jurul meu e de neînchipuit. Preocuparea pentru bunăstarea materială a întăturat orice altre simțăminte și idealuri umane, iar lipsa lor subminează acuma însăși baza materială. Poate asta va fi și salvarea, căci comunismul s-a dezvoltat și s-a menținut doar cu ajutor din Vest. Când Vestul va decade, cine va mai subvenționa dictaturile comuniste? Asemenea speranță este destul de sumbra, **dar se pare că e unica...**"

G. T., New York, USA

„Mă grăbesc sa răspund la apel. Trăiască Stindardul și purtătorii săi."

G. S. New York, USA

Dela autorul rândurilor de mai jos am primit în decurs de doi ani 600 dolari pentru Stindardul:

„Îți mulțumesc din suflet pentru cuvintele prietenești ce mi-ai trimis. Te rog să crezi că aceleași sentimente de prețuire și recunoștința le am și eu față de D-ta. Cunosc încă de mult, din Țară, lupta D-tale patriotică și dedicația întregei vieți cauzei noastre naționale, atât de primejduită. Știu că nu te-ai abătut dela acest ideal nici o clipă. Știu și câte sacrificii, câte suferințe, câte mâhniri implică această luptă pentru a ține la suprafață licărirea sufletului românesc, idealurile lui și prezența destinului nostru istoric. Primește te rog expresiunea sentimentelor mele de recunoștință românească pentru lupta D-tale națională și cele mai sincere urări de sănătate și pace sufletească. Al D-tale.

M. F. Washington, USA

„Alăturat modesta mea contribuție — să o utilizați așa cum credeți de cuviință — ediția germană a cărții Dvs și restul pentru Stindardul.

Vă admir curajul și perseverența — să țineți flacăra arzând după 40 de ani dela una din cele mai aprigi perioade din lunga istorie a neamului românesc. Cu statornică hotărîre, Dvs ați prezentat necontenit versiunea autentică a faptelor militare și politice — așa cum cronicarii pe vremuri au lăsat testimoniile și relatarea amănunțită a faptelor din trecutele veacuri. Tot acest bagaj de evenimente va fi cândva reprodus și Dvs veți avea un rol de frunte pentru că ați așternut pe hârtie, lăsând pentru generațiile viitoare, tot zbuciumul și imensele sacrificii pe care un popor dela fruntariile Europei le-a făcut, un popor ce a îndrăznit, în condiții extrem de vitrege, să reziste unei doctrine ce-i este cu totul străină. Pierderile nespus de mari pe care le-am suferit nu pot fi ignorate de nimeni și într'o zi, când minciuna nu va mai domni cum domnește astăzi, istoricii vor pune la locul de onoare pe toți Românii ce-au cutezat să reziste bolșevismului și masei slave..."

G. C., undeva în Canada

„...În ultima vreme s'au aciuit aici descreerați și haimanale care, după ce s'au căpătuit, umblă acum să se aranjeze cu satrapii din țară. Acești indivizi nu pot pricepe cum un om poate înfrunta atâtea greutăți și totuși să meargă înainte, continuând să lupte, așa cum faceți Dvs. Avem cu toții datoria să cinstim eroii și să dăm peste bot acelora care le iau în batjocură faptele lor de arme și spiritul lor de sacrificiu, cum se întâmplă mai în fiecare seară la televiziunea germană. Dacă în mai 1945 n'ar fi fost soldați care să reziste până în ultima clipă, atunci și bucata de țară ce a mai rămas din Germania ar fi astăzi și ea sub cizma bolșevică... Pe mine trădarea dela 23 august 1944 m'a apucat la Magdeburg, la un curs de specializare la aparatele de detecție A.C.A., aparate destinate unității antiaeriene dela Ghencea. Ca toți camarazii mei eram elev-aspirant subofițer de rezervă. A doua zi, 24 august 1944, comandantul german ne-a adunat și ne-a pus întrebarea dacă vrem sau nu vrem să mai luptăm alături de Germani. Absolut toți câți ne aflam la acel curs am răspuns că vrem să continuăm a lupta împotriva cotropitorilor bolșevici. Cu alți trei camarazi, am fost repartizat la o unitate care se afla atunci în Austria, nu departe de Döllersheim... Ca și Dvs, nici eu nu regret hotărîrea pe care am luat-o atunci și îi consider pe acei care au făcut actul dela 23 august 1944 drept niște mișei trădători".

I. B. Heilbronn, Germania

„...Primiți sincere felicitări pentru cartea Dvs. Vă doresc din toată inima mult succes. Din păcate, Occidentul n'a învățat nimic din experiența acelora care au fost siliți să guste otrava comunistă. Statele Unite au capitulat rușinos în Vietnam. Occidentul nu a tras până acum nici o concluzie din mărturiile unui Cardinal Mindszenty, unui Solszenitzyn, unui Dr. Ion Cârjă și a atâtor altora. Dușmaiul lucrează intens și neostenit, fără gând de renunțare la lupta lui de cucerire a lumii întregi. Și Occidentul doarme!"

I. C. New Jersey, USA

„În urmă cu câteva săptămâni am găsit la biserica românească din Cleveland ziarul „Stindardul". Surpriza și bucuria mea au fost nebănuit de mari căci, de data aceasta puteam să citesc ziarul în întregime. Înainte cu 5 ani, **fiind încă în țară, cineva îmi adusese dela Viena, o cupură din Stindardul în care era publicat un articol „Un testament de bronz"**, articol însoțit de fotografia Mareșalului Antonescu. De atunci și până acum de curând nu am mai aflat nimic despre existența ziarului și nici nimeni nu știa să mă informeze unde apărea și cine erau colaboratorii. După citirea tuturor articolelor din acest nr. 133/134 mi-am dat seama că grupul de români din exil care susțin și colaborează la acest ziar sînt adevărății reprezentanți ai intereselor românești, prin pana și glasul cărora adevărul istoric a fost restabilit. De aceia mă grăbesc să vă ofer ajutorul meu material pentru susținerea ziarului și să-mi exprim imensa emoție și bucurie că pot intra în legătură cu Dvs..."

C. D., Ohio, USA

„Am primit manifestul 23 August și vă mulțumesc că nu m-ați uitat, situația Dvs m'a indurerat nespus. Nimic nu este în zadar pe lumea asta, chiar dacă lucrurile vin uneori prea târziu pentru unii... Fiți sigur că mai sunt încă mulți care se gândesc cu stimă și cu admirație la Dvs. Înțeleg momentul greu prin care treceți aum, co deosebire din cauza vederii care scade, dar sunt sigură că va trece și asta. Adaog o mică contribuție pentru ziar. Vă rog țineți-mă la curent..."

M. N. Rotterdam, Olanda

„Doresc să răspund și eu chemării Dvs și greutăților fiianciare prin care trece Stindardul. Vă trimit deci modesta sumă și sper că se vor găsi destui români care să sprijine și să asigure apariția în continuare a ziarului... Ne zbatem cu toții într'o politică occidentală putredă condusă pare-se de lunatici către o sinucidere sigură... Doresc mult să văd Stindardul în continuare, iar pe Dvs vă felicit pentru tot ce ați făcut pe plan românesc până acum și vă doresc și pe mai departe succes în lupta pe care o purtați pentru apărarea drepturilor și prestigiului neamului românesc."

N. D., Washington, USA

„Am primit scrisoarea Dvs din 28 iulie a.c. prin care îmi faceți cunoscut situația în care vă găsiți Dvs și în care se găsește Stindardul. Forțele Răului se înmulțesc și se întăresc pe zi ce trece, în timp ce acei care luptă pentru adevăr și dreptate au devenit o minoritate. Mă întreb de multe ori cum au reușit dușmanii omenirii și ai civilizației să orbească în așa măsură majoritatea lumii și s'o facă să nu vadă pericolul ce o paște. Vă scriu cu durere în suflet, gândindu-mă la situația care vi s'a creiat de către dușman, de uneltele și de complicii lui. Eu, care v-am cunoscut personal și care știu câtă hotărire și câtă energie zace în Dvs nu pot să-mi închipui că va reuși cineva să vă răpună. Cel mai important lucru pentru Dvs la ora actuală este să vă îngrijiți sănătatea și să suportați cu bine operația la ochi. În acest scop vă rog să primiți din partea mea suma de 100 dolari, din care 20 sunt pentru fondul ziarului... Al Dvs prieten devotat care nu vă va uita niciodată."

C. V. New York, USA

„Am primit cartea Dvs inclusiv fotografiile Mareșalului, precum și cele două broșuri, pentru care vă mulțumesc din suflet. Sunt foarte fericită că pot afla atât de multe lucruri pe care nu le știam, dar mai ales că pot aduce și eu modesta mea contribuție la lupta pe care o duceți cu atâta curaj de mulți ani, făcând cinste numelui de român... Sunt convinsă că exemplul dat de Dvs a polarizat în jurul ziarului Stindardul elementele cele mai distinse și cu adevărate sentimente românești. În felul acesta existența lui va dura și va călăuzi și pe cei din noua generație care nu au cunoscut adevărata istorie și nici lupta eroică a ostașilor români pentru apărarea pământului strămoșesc. Bunul Dumnezeu să vă păzească de toate necazurile..."

N. C. D., undeva în Statele Unite

„Ca unul care locuiesc în acest oraș, îmi pot da seama mai bine decât alții câtă dreptate a avut Vasile Conta acum o sută de ani și cât de mare este meritul și curajul Dvs prin retipărirea celor spuse de acest strălucit reprezentant al gândirii românești în parlamentul dela 1879. Înțeleg prea bine dramatica Dvs luptă și dușmăniile cărora trebuie sa le faceți față. Cine a citit „Der phantastische Ritt" poate să-și dea seama din ce stâncă sunteți tăiat. Am certitudinea că veți reuși să învingeți greutățile prin care treceți acum, greutăți pe care aveți de întâmpinat din partea mișeilor, a lașelor jigodii care au ajuns în posturi de conducere în această țară și care de fapt nu sunt altceva decât executorii unor ordine ce vin dela instanțele oculte și dela acei pe care Vasile Conta i-a demascat fără drept de apel. Vă asigur că printre cei tineri, printre care mă număr și eu, vă bucurați de multă simpatie și admirație. Nu toți care au ales exilul în ultimii ani sunt călăuziți de dorința de pricopseală, rămânând insensibili și indiferenți la eforturi pe care îl fac acei dintre noi ce nu vor cu nici un chip să capituleze, ci luptă neînfricat pentru dreptul la viață al poporului român, împotriva impostorilor de toate soiurile, împotriva minciunii și a argaților forțelor bolșevizante. Sunt alături de Dvs și pe mine puteți conta..."

G. S., Frankfurt/Main, Germania

*

STINDARDUL mulțumește cu recunoștință și sprijinitorilor sai anonimi din Belgia și din Germania care au trimis sume de bani în plicuri închise. Deși operația este riscantă pentru trimițător, patru asemenea plicuri au ajuns cu bine la destinație.

Fotografia aceasta este luată pe câmpul de bătae dela Plevna în 1877 și ea reprezintă o companie de vânători care, cu gorniștii în flancul drept, se pregătește pentru a intra în foc. La atac trupa mergera în mantale; așa fiind ordinul. Ofițerul cu capul descoperit și cu mâna pe garda săbiei este Locotenentul Călinescu Dumitru care a căzurt în lupta dela 6 septembrie 1877.
(Arhiva Istorică a Regimentului 1 Vânători)

◆ **După cutremur.** — La Bucureşti se clădeşte din nou, se consolidează şi se repară, fără însă să se fi reuşit până acum ca urmele catastrofei dela 4 martie 1977 să fie în tot locul înlăturate. Astfel, în strada Lizeanu colţ cu Ştefan cel Mare, un bloc de 12 etaje care s'a rupt în două la cutremur, una din jumătăţi prăbuşindu-se cu 48 de apartamente, stă şi acum sinistră aducere-aminte. Asemenea mărturii ale catastrofei pot fi văzute şi în alte locuri.

În ciuda numeroaselor şantiere de construcţii noi şi a lucrărilor de consolidare şi reparaţii, persistă zvonurile în legătură cu strămutarea Capitalei, ba la Alba Iulia, ba la nord de Braşov, ba dincolo de Uranus, în Dealul Spirei şi spre Bragadiru... Faptul că cei competenţi observă un mutism total în această privinţă, ca şi în privinţa datelor exacte asupra victimelor şi pagubelor, contribue la întreţinerea unei stări generale de tensiune şi de nesiguranţă.

În primele zile după dezastru, operaţiile de salvare a celor îngropaţi sub dărâmături s'au desfăşurat în ritm accelerat şi exemplar, neobosita râvnă şi abnegaţia de care un dat dovadă cei angajaţi în această penibilă acţiune, în special ostaşii unităţilor militare de toate armele, a fost unanim admirată de corespondenţi de ziare şi de observatori străini. Aceştia au spus-o! Se cade s'o spunem şi noi, fără să ne pase de ce vor colporta tovarăşii de drum ai defăimătorilor permanenţi atot ce este românesc. Şi tot într'un prim timp, sinistraţii au fost ajutaţi destul de eficient, ei primind mobila, obiecte de uz casnic şi îmbrăcăminte. Din pricina birocraţiei caracteristică regimurilor socialiste, din pricina intervenţiei activiştilor de partid şi a unor ciudate dispoziţii, cea mai năstruşnică dintre ele fiind aceea potrivit căreia li se cere sinistraţilor **chitanţe** dovedind posesia lucrurilor pierdute, acţiunea de ajutoare şi-a pierdut mult din eficacitate. Dacă bieţii cameni au scăpat doar cu ce aveau pe ei, de unde să mai scoată ei chitanţe?.. Pe de altă parte, când este vorba de repararea unor obiecte ce nu prezintă interes pentru regim, cum sunt bisericile sau modeste case particulare, echipe de lucru nu prea se găsesc, se lergiversează trimiterea lor sau nu sosesc deloc.

Mai gravă este situaţia în oraşele de provincie, acţiunea de reconstrucţie şi de refacere fiind concentrată asupra oraşului Bucureşti. Toate întreprinderile din ţară au fost avizate să trimită material de construcţie şi mână de lucru la Bucureşti, urmând ca în localităţile de provncie, excepţie făcând doar Zimnicea, organele locale să se descurce cum vor putea. Aşa este situaţia şi la Craiova, unde pierderile în vieţi omeneşti au fost mai mici, dar unde pagubele materiale sunt enorme. Pe strada Unirii nu există absolut nici o singură clădire care să nu fi avut de auferit; la palatul Dinu Mihail, una dintre cele mai reprezentative clădiri, s'a prăbuşit tot frontul. Fosta prefectură este sprijinită de bârne, după cum sunt sprijinite de bârne şi de trunchiuri de copaci sunt mai toate casele din cartierele Sineasca, Obedeni, Ungureni şi Sfântul Spiridon. Craiovenii care se vede că nu-şi pierd umorul nici când cele mai mari nenorociri le cad pe cap, nu-i mai spun oraşului lor **Craiova, ci ... Buşteni.**

◆ **Comoare din fotoliu.** — Pentru mulţi amatori de teatru, dispariţia actorului Toma Caragiu este o mare pierdere.

Toma Caragiu a murit la cutremur, dar soţia lui, care la ora fatală nu se afla în apartament, a scăpat cu viaţă şi s'a grăbit să se ducă a doua zi, cum era şi firesc, la blocul prăbuşit. Văzând că echipele de salvare nu scoteau de sub dărâmături numai supravieţuitori, răniţi şi cadavre, ci şi mobile, doamna Caragiu s'a interesat insistent de un anumit fotoliu. Fotoliu în sus, fotoliu în jos, până ce a stârnit curiozitatea unor „specialişti" dela securitate care s'au pus şi ei imediat pe căutat fotoliul. L-au găsit, l-au desfăcut şi au găsit în căptuşeala lui bancnote în sumă totală de un milion de lei. Cum asemenea bănet nu putea să provină nici din leafa dela teatru şi nici si nici din beneficiile dela discurile de patefon, s'au făcut investigaţii şi s'a ajuns la concluzia că răposatul Toma Caragiu a traficat cu paşapoarte, fiind în legătură cu nişte securişti decedaţi, în locuinţele cărora s'au găsit mari sume de bani, devize şi paşapoarte cu semnături contrafăcute. S'a zvonit la Bucureşti că în alte imobile prăbuşite s'ar fi descoperit şi depozite de arme, ceea ce nu prea ne vine crede.

◆ **Ţigani şi ţigănii.** — După ultimul recensământ în România de astăzi ar trăi 229.986 ţigani. Nu contestăm această cifră, dar nici nu putem crede că anumiţi deţinători de înalte funcţiuni în aparatul de partid şi cel de stat au declarat la recensământ că sunt ţigani. Oricum, se pare că mai toţi ţiganii din ţară s'au aciuit ta Bucureşti şi în împrejurimi. Cum aceşti ţigani nu prea sunt încadraţi în câmpul muncii sau, dacă sunt încadraţi, nu stau mult timp la lucru, ei trăiese din expediente, din furturi şi din tâlhării la drumul mare.

Strada Romană, dela începtul ei şi până dincolo de Făgădău a devenit o singură ţigănie. În blocurile de locuit, mai noi şi mai puţin noi, precum şi în vechile case boereşti s'au instalat familii şi şatre de ţigani care au adus cu ele tot ce le este propriu: groaznică murdărie, miros pestilenţial şi transformarea apartamentelor în cocini de porci. Parale se vede că au destule, soaţele lor purtându-se în blănuri scumpe. Obraznici şi agresivi, ţiganii aceştia caută pricină trecătorilor, îi iau la bătaie şi îi jefulesc. Rareori intervine câte-un miliţian mai curajos. Din când în când li se înfundă ţiganilor agresori. Aşa s'a întâmplat şi la Baloteşti, unde o bandă de ţigani opera de mai multă vreme. Ţiganii au aruncat cu sticle goale de bere în ferestrele unui microbus ce venea cu viteză mică dinspre Ploeşti, silind astfel pe şofer să oprească. Cei din microbus s'au dat jos. Ţiganii s'au năpustit pe ei cu ciomegele, dar cei atacaţi s'au apărat hotărât şi eficace, lăsându-i pe ţigani fără măsele şi cu coastele rupte. Avusese de-a face cu echipa naţională de box care se întorcea dela o competiţie ce avusese loc la Ploeşti.

◆ **„Cu privire la cimitire şi îngrijirea lor"** este titlul articolului pe care îl scrie preotul dr. S. Radu în ziarul „Telegraful Român" din Sibiu (n-rul 33—34 din 1 septembrie 1977). Nu putem fi decât de acord cu ce scrie cucernicia sa în introducere: „Trebuie să ştim că **cimitir** vine din limba greacă şi înseamnă dormitor. Pentru idealurile care au dinamizat sufletele celor adormiţi, mormintele sînt oaze de regenerare şi reconfortare spiritual-morală pentru urmaşi. **Prin ele ne legăm de tradiţia şi virtuţile străbunilor...**" Aşa este! Pornind dela acest adevăr, autorul articolului spune şi ce a constatat vizitând câteva cimitire:

„Intr-una din misiunile avute... am vizitat o parohie din judeţul Alba. Cimitirul nu era îngrădit şi animalele se plimbau în voie, păscând iarbă pe mormintele cu crucile rupte. Totul era neglijat..." Asemenea constatare am făcut şi noi, în vara anului 1941, pe măsură ce înaintam în Ucraina. Cine şi-ar fi putut închipui atunci că, după blestematul 23 august 1944, cimitirele din ţara noastră vor arăta la fel?

Mai departe, preotul dr. S. Radu ne face cunoscut cum arătă şi cimitirul din Miercurea Sibiului:

„Al doilea caz de neglijenţă se observă la unele cimitire cu caracter istoric, unde sînt îngropaţi oameni de seamă ai noştri şi unde se mai găsesc mormintele nu suficient îngrijite... Este semnificativă în această privinţă preocuparea parohienilor din Miercucea Sibiului de a se îngriji de mormîntul **Iuditei Măcelaru, mare animatoare a colectelor făcute în Transilvania în timpul războiului pentru Independenţă din 1877/1878...**"

La rândul nostru, trebuie să spunem că în cimitirul central din Sibiu (Dumbrava), unde sunt îngropaţi mulţi oameni de seamă ai noştri, s'au furat lespezile de marmoră ale multor morminte, s'au furat crucile metalice, grilajuri şi candele. Administraţia cimitirului „Eternitatea" din Iaşi nu ştie să spună ce au devenit mormintele unor făuritori şi Unirii Principatelor, precum şi acelea ale cărturarilor care au înfiinţat Academia Mihaileană şi Universitatea din Iaşi.

◆ **Incidente la Marea Neagră.** — Despre cele întâmplate la stadionul „23 august" din Bucureşti cu ocazia unui festival muzical pentru care sa vânduseră bilete peste capacitatea stadionului, ziarele occidentale au acris destul, omiţând totuşi să spună că au rămas şi câţiva morţi pe teren. La începutul lui iulie 1977 au avut însă loc pe litoralul Mării Negre incidente destul de grave. Despre aceste incidente nu s'a scris nimic în presa occidentală. Iată ce s'a întâmplat:

După cum se ştie, salariaţii autohtoni nu se prea vedeau petrecându-şi vacanţa în staţiunile de pe litoralul Mării Negre, aceste staţiuni fiind rezervate turiştilor străini, în special turiştilor occidentali aducători de devize. Anul acesta însă, fiind prevăzută o mare secetă de turişti străini, li s'au pus la dispoziţie multe locuri, aşa cum nu se întâmplase niciodată până acum. Deşi nu s'au acordat reduceri şi deşi preţurile pentru o cameră la hotel sau o masă la restaurant erau destul de pipărate, salariaţii români s'au grăbit să-şi petreacă concediul la Marea Neagră, înghesuindu-se ca sardelele în cutie pe plaja dela Eforie. Erau totuşi mulţumiţi! Într'o bună zi însă, fără ca cineva să fi prevăzut asemenea lucru, au dat năvală grupuri impresionant de mari de turişti străini, în special din cei provenind din ţările socialiste, turiştii care, nu se ştie precis din ce motiv anume, părăsiseră precipitat staţiunile din Bulgaria. Cum turiştii străini, chiar dacă provin din „ţări e surori", au precădere, trecând totdeauna înaintea conaţionalilor, responsabilii respectivi au procedat imediat, sau au vrut să procedeze, la scoaterea din hoteluri şi din case de hodihnă a Românilor, fără ca să le indice acestora unde să se ducă. Românii s'au opus, deşi turiştii străini aşteptau în faţa fiecărei uşi cu valizele în mână. Dela vociferări s'a trecut la înjurături, apoi la îmbrânceli, la ghionţi şi în cele din urmă la bătaie generală, o bătaie care a cuprins toate staţiunile, dela Eforie Sud şi până la Mamaia şi care s'a soldat cu capete sparte şi cu internări la spital. Românii au demonstrat în cortegii şi au ales o delegaţie care s'a dus la Neptun, unde se afla Nicolae Ceauşescu, care tocmai avea musafiri. Acesta a primit delegaţia, i-a ascultat păsurile şi a promis că va lua măsuri. Ca urmare, au fost într'adevăr înlocuiţi o serie de responsabili. În ce priveşte vilegiaturiştii români, ei s'au cazat singuri, care cum a putut.

◆ **Antisemitism?** — Un domn profesor universitar din Israel a declarat unui ziarist britanic că „în România antisemitismul se face simţit la toate nivelurile". Este adevărat că la nivelul poporului, care îndură şi nu poate spune ce gândeşte, evreii nu prea se bucură de simpatie. Şi iată de ce! Poporul român nu poate uita ce a avut el de suferit şi cât a fost el de umilit pe vremea Anei Pauker, pe vremea lui Iosif şi Liuba Chişinevski, precum şi a celorlalţi „ejusdem farinae". După cum nu poate uita că până prin anii 60 mai toţi şefii de securitate erau evrei unguri şi că la anumite ministere, cum era acel al industriei lemnului, nu se auzea vorbindu-se decât ungureşte, pentru că toţi funcţionarii erau evrei unguri. Românii ştiu prea bine că au fost şi evrei care au avut de suferit, mulţi evrei însă şi-au bătut pur şi simplu joc de poporul român. A ţine minte aceasta, nu înseamnă a profesa antisemitismul la „toate nivelurile". Dealtfel şi astăzi când, potrivit ultimului recensământ, ei nu reprezintă decât 0,1 la sută din populaţia ţării, evreii au o situaţie privilegiată, deţinând posturi de vârf în multe ramuri de activitate, cum ar fi comerţul exterior, industria chimică, presa, cinematografia etc. Astfel, referindu-ne numai la judeţul Neamţ, trebuie să spunem că responsabil pentru toată regiunea industrială Săvineşti-Roznov este evreul Schullmann, şetul cadrelor aceleiaşi zone industriale este evreul Haskal zis Pascal, iar preşedinte al cooperativelor meşteşugăreşti pe tot judeţul este evreul Carol Grosu, fost frizer. Atât deocamdată!

◆ **„Independenţa".** — Lansarea la apă a unui vas de 150000 tone, construit în întregime cu material de provenienţă românească, este o remarcabilă realizare. Nu ne sfiim s'o spunem, amintind totdeodată că guvernele care s'au perindat la cârma ţării între cele două războaie mondiale n'au făcut mai nimic pentru flota noastră maritimă. Carenţa lor a fost totală. Dela 1919 şi până la abdicarea lui Carol II nu s'au construit decât **două** vase de pasageri (Transilvania şi Basarabia) şi câteva cargoboturi de mic tonaj.

Înainte de primul război mondial, guvernele din vremea aceea au înţeles cât de important este să ai o flotă naţională. Guvernele de-atunci s'au străduit mult în această direcţie şi au reuşit să doteze SMR-ul (Serviciul Maritim Român) cu vase de pasageri care navigau în Mediterana şi care au depăşit în confort, viteză şi serviciu toate vasele companiilor străine care deserveau porturile de pe litoralul acestei mări.

◆ **O carte interesantă** este desigur aceea al cărui autor este Traian Herseni şi care a apărut sub titlul „Forme străvechi de cultură poporană românească", o lucrare model în accepţia cea mai depină a cuvântului. Hersani se ocupă pe larg de origina şi organizarea **cetelor de feciori** din Ţara Oltului, precum şi de tot ce este în legătură cu „turca" pe care o consideră drept simbol al unei zeităţi pre-creştine.

◆ **Emisiunile postului de radio „Europa liberă"** dela München sunt din ce în ce mai puţin ascultate în ţară, felul cum obişnuiesc să vorbească la microfon anumiţi angajaţi ai acestui post de radio supărând urechea şi bunul simţ. Gargariselile cu bragă ieftină nu mai prind. Românii îşi dau perfect de bine seama că aşa zişii comentatori tratează superficial problemele majore ale neamului românesc sau sar peste ele, ocupându-se de fleacuri şi de „disidenţi" care în realitate nu sunt altceva decât comunişti paraponisiţi.

◆ **Baza de submarine sovietice în sudul Basarabiei.** — După cum se ştie, pe braţul Chilia nu pot naviga decât vase sovietice. Interzicerea accesului altor vase în acest braţ al Dunării este explicabilă. La nord de Pardina, sat de pescari pe teritoriul românesc, din braţul Chilia se desparte braţul Cosliţa care este legat de un lac de pe teritoriul basarabean printr'un canal. Ruşii au lărgit considerabil acest canal şi au transformat un golf al lacului în bază pentru submarine, vase de vânătoare de submarine, vedete rapide etc. În apropiere de această bază navală se află şi un foarte modern teren de aviaţie. În legătură cu aero,navala, vasele de război sovietice ies des la exerciţii şi manevre în Marea Neagră. Nu încape nici cea mai mică îndoială că, la momentul oportun, aceste forţe sovietice pot bloca gurile Dunării, inclusiv braţul Sulina.

De-ale noastre, contimporane

Dl Konrad Lorenz, savant în domeniul biologiei, în plus însemnat cu premiul Nobel, a scris încă o carte — pe celelalte, desigur multe, nu le cunosc — **Cele 8 păcate capitale ale civilizaţiei noastre.** Mă trudesc dublu: citesc şi traduc. E cam lung dar face. Ascultaţi neamuri:

Iată ce ameninţă cu distrugerea nu numai cultura noastră contemporană der chiar specia umană:

„Suprapopularea generală, în special în centrele aglomerate, forţează pe fiecare să se apere de mulţimea contactelor sociale, în moduri deloc umane, fapt care aduce inevitabila agresivitate.

— Devastarea mediului înconjurător natural atinge nu numai lumea exterioară în care trăim dar distruge în om ori ce respect pentru frumuseţea şi grandoarea unei creaţii ce-l depăşeşte.

— Cursa tot mai vertiginoasă a omenirii cu ea însăşi. Constrânşi la „depăşiri" nebuneşti oamenii devin orbi faţă de VALORILE VERITABILE şi se privează de reflexie, activitate indispensabilă şi specific umană.

— Dispariţia sentimentelor puternice şi emoţiilor veritabile, prin moleşire. Progresul technologiei şi al farmacologiei provoacă o intoleranţă tot mai mare faţă de tot ce ar putea aduce ces mai mică neplăcere.

— Omul nu mai e capabil de a gusta bucuria dominării obstacolelor cu preţul unui efort dur.

— Oscilarea fluxului şi refluxului bucuriilor şi suferinţelor, comandată atât de perfect de natură, scade până la ZERO, aducând după sine plictiseala de moarte.

— Degradarea genetică. În societatea modernă au dispărut factorii selecţiei cara să menţină şi să reguleze impunerea a ceea ce este „superior". Pentru acest termen-expresie, dacă nu-l desemnează pe el, omul de azi manifestă o nestăpânită alergie.

— Această degradare genetică transformă o mare parte dn tineret în paraziţi sociali!

— Ruptura tradiţiilor duce la un punct critic în care generaţiile se consideră grupuri etnice străine şi duşmane; lipsa de contact între părinţi şi copii. Cel mai exploatat şi exacerbat sentiment contemporan este URA, pe care ideologia răsăriteană o aşează între clase iar inconştienţa şi practica occidentală, între generaţii.

— Omul devine tot mai receptiv la îndoctrinare Contrar voinţei, părerii şi ambiţiei noastre suntem sclavii opiniei publice şi ai modei. Astfel libertatea se exercită în vid!

— Extrema perfecţionare a mijloacelor technice de influenţare şi manevrare a opiniei publice crează o neaşteptată uniformitate de vederi. Astfel se ajunge la situaţia ca un individ ce se sustrage influenţelor de mass media ex. televiziunea, să fie considerat adesea ca un caz de plâns, patologic.

— Aceste efecte ale despersonalizării sunt salutate cu bucurie de către MANIPULATORII MASELOR. Anchete, opinii, sondaje, tehnici publicitare, permit în Vest magnaţilor producţiei, ca şi înalţilor funcţionari de partid, în Est, să decidă în numele miliardelor de oameni. Iată efectele doctrinei pseudo-democratice atât în Est cât şi în Vest."

Am terminat cu citatele. Pe dl Konrad Lorenz să-l combată cine-o vrea, dacă-l ţin brăcinarii. Mărturisesc că nu tocmai viziunile autorului îmi par apocaliptice.

S'ar putea ca laureatul Nobelului să pună în mişcare alte creiere spre binele nostru al tuturora, căci doar din dialectică, polemică şi agonie (nb. adică **luptă**) iese adevărul.

un cititor

I. V. EMILIAN, **Der phantastische Ritt. Rumänische Kavallerie an der Seite der Deutschen Wehrmacht im Kampf gegen den Bolschewismus**, Verlag K. W. Schütz KG, Preussisch Oldendorf, 1977, 420 p.

LA SAGA ROUMAINE DANS LE MONDE GERMANIQUE

Lors de la publication de la version française des «Cavaliers de l'apocalypse» j'en rendais compte ici même (no. 129–130 mars 1975 p. 8). Je déclarais forfait pour ce qui était de la vaine tentative de séparer, avec précision, ce qui appartenait à l'auteur réel (I. V. Emilian) et à son excellent interprète (J. Marcilly). Depuis, le livre a fait son chemin dans le monde, entouré par le silence de ceux qui ne comptent pas pour nous autres. (Que nous importe, par exemple, o'opinion des trotzkystes roumains de Paris lesquels, tout récemment, ont fait «front popu» avec Aragon et Sartre autour d'un scribouillard non seulement suspect mais aussi vulgaire et tapageur?) Même dans ces conditions d'adversité — sait-on que la distribution du livre a été sabotée? — la version française des «Cavaliers» est arrivée entre les mains de ceux qui la méritaient et pour lesquels elle avait été écrite. Ils surent l'apprécier. C'est ce qui compte et reste, car on n'aurait pas l'idée d'envier la gloriole des lèche-culs universels (je m'excuse pour l'expression, mais c'est le mot et je ne trouve pas de synonyme pudique).

Après un temps de mûrissement assez bref, I. V. Emilian a repris le droit sur ses souvenirs et actes en décidant cette fois de se raconter lui-même en allemand, avec ses propres mots. Il a bien fait, car de cette décission est sorti un livre **entièrement nouveau.** Je n'ai pas résisté au démon qui me poussait à confronter les deux versions. J'eus la réponse aux doutes qui me troublaient au début de ces lignes et dans le compte rendu mentionné. Ce livre appartient à I. V. Emilian sans partage.

Le contenu est certes le même — on ne change pas les événements — mais la présentation est autre. L'auteur a tout simplement sabré son récit antérieur: quelques chapitres ont disparu, par ci par là des pages entières. Il a ajouté une inconographie plus abondante, des notes, de cartes — ce que transforme un reportage en mémoires de guerre. Pour ce qui est du style c'est **autre chose aussi.** Les bilingues me comprendront; on ne peut s'exprimer de la même façon en français et en allemand. Je me permettrai d'invoquer mon expérience personnelle. De culture française, dès l'âge de 6 ans jusqu' à la fin de mes études, le destin a voulu que je vive en Scandinavie depuis 20 ans. Eh bien, quand j'ouvre la bouche je change presque d'âme selon la langue que je choisis pour exprimer ma pensée. Mes envolées sont possible uniquements. C'est comme si la remarque d'Adam de je serre les lèvres, qui font barrière a mes sentiment dans un idiome méditerranéen. En dannois, Brême (XI-e siècle) serait toujours présente à mon esprit: si grande que soit la douleur les Danois ne pleurent pas. On en crève mais on se tait; et tout cela sans Sénèque dont on ignore l'enseignement sous ce ciel inclément et d'une beauté farouche. Ceci dit, on comprendra peut-être mieux le nouveau style du récit de I. V. Emilian.

Je connais bien l'aventure des héros — ces paysans qui des rivers du Pruth ont chevauché jusqu'aux confins de l'Afganistan. Nous sommes en pleine histoire d'Alexandre — de l'Epire à l'Inde! Mais que tout cela a un autre ton en allemand. C'est hâché, concis, lapidaire comme les inscriptions runiques des Vikings que voyageaient depuis la Suède jusqu'à Byzance et souvent y laissaient la vie. Puis il y a autre chose. Si dans la version française el avait salué «une belle histoire d'amour entre l'homme et le cheval» (quel folklore!), dans la forme allemande on a mis en évidence le témoignage historique. J'ai devant moi de dizaines de recensions, sans parler de l'avant-propos du général H. Lanx. Ils soulignent tous à l'unanimité que **le livre de I. V. Emilian a racheté l'honneur de l'armée roumaine.** Ce n'est pas une simple note en bas de page que tout cela. Ma génération qui, étant trop jeune, n'a pas eu l'occasion de porter les armes et de se battre vivait sous le poids de la honte. La Roumanie avait trahi: elle n'avait pas suivi son allé dans la défaite. Car c'est ça une alliance loyale: pour le meilleur et pour le pire. «Tourner casaque» est l'expression la plus ignoble que je connaisse. Je puis maintenant relever le front grâce au livre de I. V. Emilian. Comment l'en remercier? On ne remercie pas pour des actes pareils, car les mots — dérisoires de nos pensées — se trouvent loin deça de l'expression possible.

Il me reste de souhaiter à mon vieil ami que la magnifique saga qu'il a reconté avec la pudeur d'un **skald** nordique poursuive sa carrière de bouche à oreille, comme dans le monde d'autrefois où honneur, fidélité, propreté étaient les seules bornes milliaires qui donnainet un sens et ses limites à notre vie.

E. LOZOVAN
Université de Copenhague
Harvard University, a. l.

«Le mal moral dont elle souffrait (la société de l'empire romain) n'était pas la corruption des moeurs; **c'était l'amollissement de la volonté** et, pour ainsi dire, l'énervement de caractère. **La vertu qui manque le plus, c'est la force.**

Les hommes savent obéir, ce qui n'est pas un mal, mais ils obéissent sans discernement et sans choix, ce qui est un mal trés grand. Cette sorte d'obéissence est l'effacement de la volonté et **le renoncement du droit.»**

Fustel de Coulanges

Histoire des institutions de l'ancienne France

(La décadence de la vie politique, p. 217–219)

Lectures Françaises
Directeur politique: Henry Coston
Adressez tout ce qui concerne la direction et la rédaction: Henry Coston, BP. 92–18, 75862 Paris Cedex 18.
Vente au numéro, sur place au dépot parisien: 27, rue de l'Abbé-Grégoire, 75006 Paris.

Aduc aminte Românilor una din faptele cele mai strălucite ale luptei părinților lor pentru libertate. Voi descrie acea campanie vestită care reînălță demnitatea națională, ne dădu un nume și vază insemnată în Europa și statornicie pentru viitorime drepturile patriei noastre. Timpuri de o memorie glorioasă! Timpturi de credință și de jertfire, când părinții noștri, credincioși sublimi, îngenunchiau pe câmpul bătăliilor, cerând de la Dumnezeul armatelor laurii biruinței sau coroana martirilor, și astfel îmbărbătați ei se aruncau unul împotriva a zece, în mijlocul vrăjmașilor, și Dumnezeu le da biruința, căci el ajută pe cei drepți, căci el a lăsat libertatea pentru popoare și cei ce se luptă pentru libertate se luptă pentru Dumnezeu.

Moștenitori ai drepturilor pentru păstrarea cărora părinții noștri au făcut atâtea jertfe în veacurile trecute, fie ca suvenirea acelor timpuri eroice să deștepte în noi simțământul datoriei ce avem, de a mări și de a păstra pentru viitorime această moștenire părintească.

Poziția geografică a țării lor impuse Românilor îndatorirea de a fi înainte de toate O NAȚIE RĂZBOINICĂ. De la statornicirea principatului, ei și văzură îndată independența lor amenințată de Unguri. În războalele lor cu această nație, ei se formară, ca într'o școală pentru alte lupte mai mari, ce trebuiră să aibă peste puțin cu o nație și mai puternică. Turcii atunci se iviseră în Europa și amenințau a o cotropi. Mircea cel Bătrân fu cel dintâi cavaler al creștinății care se ispiti o opri furia lor. În câmpurile Rovinei, ei înfrâse trufia lui Baizid al 2-ea. Mai târziu, ei câștigă mai mari triumfuri și Românii, cuprinzând Adrianopole, atunci capitala Otomanilor, le puseră un sultan după alegerea lor. Câțiva ani după aceea, un alt căpitan vestit apăra altarele patriei și creștinătatea împotriva cumpliților lor vrăjmași. Vrednic emul al lui Ioan Huniand, Dracul-Voievod ținu mai mulți ani, cu mirarea tuturor popoarelor, războaie crunte cu Turcii, care războaie, mărturisesc scriitorii acelor vremuri, abia ar fi putut toți creștinii împreună să susțină. În acele lupte grozave. țara se deșertă de locuitori, dar drepturile ei se păstrară, căci părinții noștri aveau de temei că mai bine țara lor să se prefacă într'un întins mormânt, numai să rămână tot țara Românilor. Mai târziu, Vlad Țepeș Vv. zdrobea prin biruințele sale pe cruntul Mahomed al II-lea, concherantul Constantinopolului, și scăpa încă o dată independența amenințată. Dar, deși Românii rămâneau biruitori pe câmpul bătăliilor, INTRIGILE și NEUNIREA ce Turcii băgau între dânșii îi biruiau asemenea. Printr'aceste uneltiri viclene, ei slăbiră în urmă într'atât, încât, la 1522, Turcii îndrăzniră a declara țara pașalîc. Această lovitură deșteptă pe Români, primejdia ce-i amenința îi uni și, sub Radu dela Afumați, ei se luptară vitejește pentru drepturile naționale și triumfară. Dar triumful aduse iarăși neunire; cutezările Turcilor se înmulțiră și țara mergea cu grăbire spre o ruinare totală, când brațul de fier al lui Mihai o opri la marginea prăpastiei.

Opt luni erau numai de când acest vestit bărbat înălțase steagul independenței (5 noiemvrie 1594) și Românii făcuseră minuni de vitejie și dovediseră cât de puternică este nația cea mică, când se luptă pentru libertatea sa . . .

NICOLAE BĂLCESCU
(„Puterea armată . . ." 1843–1848)

N. DJUVARA — PHILOSOPHE DE L'HISTOIRE

Depuis longtemps, tout en répétant le dicton selon lequel «les peuples heureux n'ont pas d'histoire» j'en ai retiré un corolaire opposé: **les peuples malheureux méditent sur l'histoire qui les écrase.** Car ce n'est pas pur hasard si les Roumains, dès l'aube de l'historiographie, sous la plume des chroniqueurs les plus modestes, ont essayé de comprendre les événements tragiques au milieu desquels ils étaient juges et partie. Plus près de nous, à l'époque des grandes synthèeses, certains noms de chez nous ont même réussi à percer le rideau de silence qui entoure les «cultures à faible diffusion» comme celle de la Roumanie. Il n'y a qu'à rappeler Conta, Xenopol, Pârvan et, bien sûr le touche-à-tout Iorga avec son immagination brillante et débridée.

Dans cette lignée illustre se place — dernier en date mais décidément pas en retrait — N. Djuvara, avec son fort volume: **Civilisations et lois historiques. Essai d'étude comparée des civilisations.** Mouton, 1975, 448 p. C'est d'ailleurs le texte remanié d'une thèse de Sorbonne, qui lui valut aussi le prix de l'Académie Française.

J'éprouve un énorme plaisir de rendre compte de ce livre, dont je connais de loin en loin le processus d'élaboration. Au début, ce fut Arnold Toynbee. Sait-on que le jeune théoricien en herbe fut le premier à présenter aux Roumains de Paris **A Study of History?** Après, Raymond Aron vint, Marrou et tant d'autres. Mais N. Djuvara s'est vite émancipé de la tutelle des mîtres qui fait toujours honneur mais qui gêne ceux qui ont quelque chose d'original à dire.

Loin, à Niamey, sur les rives du Niger boueux — torturé par les mouches, la chaleur et la solitude — N. Djuvara a médité sur la chute de nos civilisations mortelles. Et je pense — sans blasphème et sans vouloir appuyer sur une comparaison qui peut devenir le pavé de l'ours à la pace d'un éloge mesuré — A. St. Jérôme. Dans son ermitage de Palestine le Dalmate gémissait: **Romanus orbis ruit!**

N. Djuvara scrute avec érudition et patience le destin de ce que nos clichés méthodologiques appellent «civilisations». Dans quelles conditions certains d'entre elles se dévelopment rapidement, fleurissent et disparaissent lentement ou de mort violente? «Rome a été assassinée» disait Piganiol. Parfois, dans la «recontre» il y a transmission de vie nouvelle; le greffon prend. D'autres fois il y a hémorragie ou assoupissement. C'est comme si les groupes sanguins sont incompatibles. Nous voilà obligés d'employer un langage médical — ou mieux, biologique — car c'est dans cette direction que s'achemine la pensée de N. Djuvara. De plein fouet il nous lance à la figure **son** explication: **les ensembles humains, unis par un même destin et les même langue — arrivent à un moment de fatigue psychologique.** Comme les individus qui perdent le goût de vivre, ils s'effondrent et laissent la place aux «périphériques».

Donc à la fois «schisme dans l'âme» (Toynbee), «déchéance des meilleurs» (O. Seeck) et «le coup de grâce extérieur» (Piganiol). Que tout cela est magnifiquement organisé et bien écrit: idées anciennes (je pense à Polybe), éclairage nouveau, regard fureteur et pénétrant qui se promène sur le passé dont le témoignage nous est donné une fois pour toutes.

C'est connu que Clio est **magistra vitae.** Nous sommes incapables de regarder en arrière sans y chercher les signe de l'inaccompli qui est encore nous. Est-elle vraiment vaine cette quête fiévreuse des «Lois historiques»? Elle est en tout cas salubre pour l'esprit qui la pratique.

Dans le livre N. Djuvara je trouve surtout la réponse à tant de questions lancinantes sur les lendemains de ce continent que nous ne voulons pas voué aux gémonies. A condition que **l'âme collective** ne soit pas découragée, qu'elle croie encore en elle-même, qu'elle ne détruise pas les valeurs qu'elle a créées.

Mais, grands dieux! C'est un livre très actuel. Allez vite y chercher baume à vos craintes si les «périphériques» n'ont pas encore conquis votre coeur.

Si vous souffrez de «fatigue psychologique» N. Djuvara sera non seulement un grand historien penseur mais aussi un prophète.

E. LOZOVAN

Hommage à Mgr A. L. Tautu

Pour fêter le 80-e anniversaire du vénérable supérieur de l'Eglise uniate roumaine de Rome, la revue «Buna Vestire» — que le jubilaire a d'ailleurs fondée et dirigée pendant de longues années — a pris l'initiative de rassembler un grand nombre d'articles épars dans des publications peu accessibles. Le résultat est constitué par ces deux volumes de près de 800 pages.

Au long d'une vie laborieuse Mgr Tautu s'est surtout occupé des rapports entre l'église roumaine et le Saint Siège. Parallèment aux grandes publications érudites sur la correspondance des Papes, il s'est surtout penché sur les questions ardues des origines du christianisme dans les provinces danubiennes. Les pages auquelles Mgr Tautu tient le plus sont certainement celles qu'il a consacrées à St. Nicéta de Rémésiana, et à son apostolat en Dacie. On y sent non seulement la passion de l'historien mais aussi la ferveur du croyant. Piussent-elles mettre fin à une longue controverse en convaincant les plus sceptiques de la justesse des arguments de Mgr Tautu.

Les articles sur l'emperreur Ionita Assan et sa fidélité envers le siège apostolique sont de la même veine.

Souhaitons que ce grand travailleur et lutteur — les pages courageuses de polémique ne manquent pas dans ces volumes — puisse mener à bien la traduction des oeuvres de St. Jean Cassien. Ce moine de la Dobroudja (360–435), ordonné diacre à Constantinople, prêtre à Bethlehem et en Egypte, fondateur de deux monastères à Marseille a tout simplement jeté les bases de la vie monastique en Occident.

On comprend que Mgr Tautu ne pouvait trouver un meilleur sujet pour couronner son oeuvre.

E. L.

Entlastungsoffensive für die roten Terror-Sympathisanten

Am gleichen Tag, an dem Präsident Herold vom Bundeskriminalamt bekanntgeben hatte, daß nach den neuesten Erkenntnissen der Kriminalpolizei rund 1200 aktive rote Terroristen in der Bundesrepublik Deutschland ihr Unwesen treiben und sich dabei auf etwa 6000 Helfershelfer und Sympathisanten stützen können, unternahm der Hessische Rundfunk in seiner berüchtigten Sendung „Titel, Thesen, Temperamente" (ttt) den bezeichnenden Versuch, den Kreis der politischen Sympathisanten des Terrors zu entlasten und vor der Mitverantwortung reinzuwaschen.

Bei diesem Versuch wurde zunächst von dem schnuddelig wirkenden Moderator der linke Kulturpapst Marcel Reich-Ranicki bemüht, der mit beklagenswerter Miene erklärte, daß es die Dichter in Deutschland immer schwer gehabt hätten, ihre Gedanken frei zu vertreten und stets Opfer regelrechter Hexenjagden gewesen wären. So sei es auch diesmal wieder, wo sich hehre Dichterfürsten einer aufgestauten Volkswut gegenüber sähen, so daß eine Zeit der Bücherverbrennungen und Polizeiverfolgungen nicht mehr allzu fern sei.

Als lebender Beweis wurde die in Italien lebende Luise Rinser vorgeführt, die durch ihre Verbindungen zu Meinhof, Baader und Ensling in früheren Jahren ins Gerede gekommen ist und deshalb von der Volkshochschule im Schwäbischen Gerlingen ausgeladen wurde, dort eine Dichterlesung zu halten. Frau Rinser lobte die so offene und freie Atmosphäre in Italien und beklagte tief das repressive Klima in der Bundesrepublik Deutschland, das den Dichtern das Atmen schwer machte. Die roten Terroristen bezeichnete die Dame Rinser als „verwirrte Kinder", mit denen man aus christlicher Verantwortung und Nächstenliebe vertrauensvoll reden müsse, um sie von ihrem mörderischen Tun abzuhalten.

In dasselbe Horn stieß der nach England emigrierte Kulturhistoriker Norbert Elias, der vom Frankfurter CDU-Oberbürgermeister Wallmann dieser Tage erst der „Adorno-Preis" verliehen worden ist. Auch Elias wußte zu berichten, daß England so frei und so offen sei, während das Leben in Deutschland ständig von „Aufgeregtheit" geprägt wäre . . .

Wer das Fernsehen in diesen Tagen verfolgt, muß wirklich aufgeregt sein, während nämlich die Kränze der Ermordeten gerade verwelken und Präsident Hanns-Martin Schleyer noch immer von den roten Terroristen gefoltert wird, haben sich unsere Volkserzieher im Fernsehen aufgemacht, uns mit erhobenen Zeigefinger „weniger Aufgeregtheit" zu gebieten.

Das wird dem arbeitenden Volk alles am Feierabend geboten, wobei man sich allerdings nicht sonderlich zu wundern brauchte, wenn eines Tages der aufgestaute Volkszorn sich auf seine Weise Luft verschafft und mit seinen „Schulmeistern" sehr aufgeregt abrechnet. Jede Provokation hat schließlich ihre Grenze.

R.
(Deutsche Wochen-Zeitung, 21. 10. 77)

Ein Zeitdokument der Gegenwart

(Fortsetzung von Seite 12)

spiel Südkärntens „Österreich-deutsches Bekenntnis". Vorsichtigen Optimismus weckt Fritz Stübers Beitrag über den deutschen Kulturverfall; er erhofft sich die „Überwindung des geistigen Interims". Besonders erwähnenswert ist Jürg H. Studlers Glosse „Genosse Trend – Streiflichter zur Kulturpolitik". Über den Missbrauch der Sprache schreibt Wilhelm Anders. In den zeitgeschichtlichen Beiträgen schildert Georg Demmler „Das weltgeschichtliche Epochenjahr 1917", Georg Willing „Die Weimarer Republik im Jahre 1927", Karl Ipser behandelt die Geschichte der deutschen Luftschiffe. Zum Tode Martin Heideggers steuert Carl Harding einen verständnisvollen und kultivierten Essay bei. Die Deutschen Abschiede gelten in diesem Jahr Arnold Gehlen, Gerd Gaiser, Emil Franzel und Joachim Peiper.

DEUTSCHE ANNALEN 1977. Das Jahrbuch des Nationalgeschehens, Hrsg. von Dr. Gert Sudholt, 222 Seiten, Leinen DM 24.–, Druffel-Verlag 8131 Leoni am Starnberger See.

Jahre der Entscheidung, Seite 132

Die Standarte

Trotz allem ist der Kampf für uns nicht beendet*)

Von I. V. EMILIAN

Nicht wenige Historiker betrachten die Existenz und das Verbleiben der Rumänen als einheitliches Volk als ein Rätsel und ein Wunder der Geschichte. Mit Recht!

Denn nach dem Abzug der römischen Legionen aus Dazien, **vor** und **nach** der Entstehung des rumänischen Volkes, hat sich in dem heutigen rumänischen Raum sehr viel abgespielt. Völker und Stämme sind gekommen, gegangen, durchgezogen, wieder gekommen und manche auch geblieben... Jeder hat etwas hinterlassen, Gutes und Schlechtes, aber der Stempel der Latinität ist geblieben und die rumänischen Schafhirten, die ihre Herden kreuz und quer durch das Land getrieben haben, haben wahrscheinlich maßgeblich dazu beigetragen, daß wir ein national bewußtes Volk geworden sind, das sich einer Sprache bedient, die keine Dialekte kennt.

Unser Bekenntnis zur Latinität und die Tatsache, daß wir nicht gewillt waren, uns slavisieren zu lassen, hat uns eine immerwährende Kette von Leiden gebracht.

Unter dem Vorwand, uns von den Türken zu befreien und die Orthodoxie zu verteidigen, haben die Russen seit 1711 begonnen, elfmal die rumänischen Länder zu überfallen. Dies und die mehr als hundert Jahre dauernde Herrschaft der Fanarioten, haben einen solchen Hang zur Freiheit in uns eingepflanzt, daß wir immer bereit waren, alles für die Freiheit zu opfern und auch sehr weit von unseren Grenzen entfernt die Freiheit zu suchen.

Auch die Revolution von 1848 war bei uns von diesem Willen zur Freiheit geprägt, von der nationalen Feiheit, und ihr Ziel war „die Rückerstattung eines freien und unabhängigen Vaterlands an alle zerstreuten Mitglieder der rumänischen Nation".

Nach dem Krimkrieg, verweigerte der Friede von Paris aus dem Jahr 1856 zwar den Fürstentümern die Unabhängigkeit, aber er erkannte ihnen das Recht auf vollkommene Autonomie zu. Die Vereinigung der beiden Fürstentümer zu einem einzigen Staat, wurde uns aber auch von einer neuen Pariser Konvention im Jahre 1858 verweigert.

Erst die Doppelwahl von Oberst Alexander Ioan Cuza am 24. Januar 1859 zum Herrscher sowohl der Moldau wie auch der Walachei, umging die Beschlüsse der Grossmächte und bahnte den Weg für die totale Unabhängigkeit.

Das kleine rumänische Volk hat sich dem Willen der Grossmächte widersetzt und Cuza führte hartnäckig seine Reformen durch und schuf eine moderne rumänische Armee, die Carol I. von Hohenzollern-Sigmaringen, als er, nach der Abdankung von Cuza, zum herrschenden Fürst von Rumänien gewählt wurde, vorfand.

Am Anfang seiner Regierung, hatte Carol I. gegen sehr große Schwierigkeiten zu kämpfen. 1870 wurde in Ploesti sogar die Republik ausgerufen. Dank seiner Klugheit, dem politischen Sinn eines wahrhaften Staatsmannes, meisterte Carol I. ziemlich rasch die Lage und gewann das Vetrauen des Volkes.

An erster Stelle, war aber Carol I. ein hervorragender Soldat und Heerführer, der die Bestrebung des rumänischen Volkes nach Freiheit und Unabhängigkeit sofort erkannte und auch wusste, dass keiner uns diese Unabhängigkeit zu schenken gewillt war, sondern sie nur mit der Waffe auf dem Schlachtfeld zu erreichen war.

Als ein neuer russisch-türkischer Krieg unvermeidbar zu sein schien, war es ihm nicht leicht die Rumänen zu bewegen, an der Seite der Russen gegen die Türken zu marschieren. Jeder erinnerte sich im Lande an die früheren russischen Besatzungen und deshalb wurde das Abkommen mit Russland, gemäß welchem den russischen Truppen der Durchmarsch und die Überquerung der Donau gesichert werden sollte, von der Kammer mit nur 68 gegen 25 Gegenstimmen bewilligt.

Und dieses Russland-Abkommen kam erst zustande, nachdem die Großmächte, die sich 1858 verpflichtet hatten, die Neutralität Rumäniens zu garantieren, es abgelehnt hatten, diese Verpflichtung geltend zu machen.

Seitdem, haben wir eine ganze Reihe von solchen Mißachtungen in Bezug auf Garantien erlebt und sind deshalb auch äusserst skeptisch, was die internationalen Abmachungen anbetrifft... — Anders als beim Russland-Abkommen, billigte die kammer am 9/10. Mai 1877 einstimmig die Unabhängigkeitserklärung.

Am selben Tag, gab Carol I. einen flammenden Tagesbefehl an die Truppen, die schon auf den Kriegsstand gebracht worden waren. — Die Russen dachten zuerst überhaupt nicht daran, die rumänischen Truppen an den Kampfhandlungen zu beteiligen, sondern ihnen nur die Bewachung des Hinterlandes zu überlassen.

Carol I. wartete geduldig auf seine Stunde und stellte weitere 2 Artillerieregimenter auf.

Nachdem die Russen zwei schwere Niederlagen vor Plewna einstecken mußten, wandte sich Großfürst Nikolai, der Bruder des Zaren und russischer Oberbefehlshaber, telegraphisch an Carol I.: „Die Türken erdrücken uns. Vollziehe, bitte, den Zusammenschluß, die Demonstration und, wenn möglich, **den von Dir gewollten Übergang**". Carol I. tat das, aber erst nachdem die Zusammenarbeit beider Armeen genau festgelegt war. Schließlich bekam er auch das Oberkommando über die russisch-rumänischen Truppen, die Plewna belagerten.

Was den Russen nicht gelungen war, gelang der kleinen rumänischen Armee. Unter hohem Blutzoll eroberte sie die erste Redoute von Grivitza, dann die zweite Redoute, die Befestigungen von Opanez, nahm Rahova im Sturm und erzwang damit den Fall von Plewna. Der tapfere türkische „Muschir", also Marschall Osman Pascha und 10 seiner Generäle ergaben sich dem rumänischen Obersten Mihail Cerchez und wurden von den 4. Schwadron des Kalaraschen-Regiments 3 nach Bukarest eskortiert.

Nach dem Fall von Plewna, stürmten rumänische Linieninfanteristen Dorobanzen, Kalaraschen und Roshiori auch die Befestigungen von Widin, dem letzten türkischen Stützpunkt an der Donau.

Die Bestätigung der Unabhängigkeit auf dem Schlachtfeld, wurde durch den Frieden von Berlin 1878 weggezaubert, denn als Dank für die geleistete Hilfe und den hohen Blutzoll, mußte Rumänien Südbessarabien an Russland abtreten, obwohl sich Russland in dem Abkommen von Liwadja (April 1877), das es unterzeichnet hatte, verpflichtete, **die territoriale Integrität Rumäniens zu respektieren.**

... Anfang April 1944, gab die Sowjetunion eine feierliche Erklärung, gemäß welcher sie die Gesellschaftsordnung Rumäniens nicht antasten würde... Was geschah, wissen Sie alle.

Genau wie 1877, sind wir 1941 für unsere Freiheit in den Krieg gezogen, an der Seite der Deutschen. Jawohl! Und auf unseren Beitrag in dem Kampf gegen den Weltkommunismus sind wir stolz und werden immer darauf stolz sein.

Mit den Deutschen wurden wir auch besiegt und auch bestraft, noch härter als die Deutschen. Nach der Teilung, die von der sogenannten Konferenz für europäische Sicherheit in Helsinki bestätigt wurde, sind zwei rumänische Länder entstanden, das eine ist Bestandteil der Sowjetunion und das andere ist ebenfalls in ihrem Machtbereich.

Seit 1945, bemühen sich manche, uns davon zu überzeugen, daß der von uns allen begehrte Friede eingetreten ist. Statt dessen leben wir in einem Zeitalter des Betruges und der Fälschung.

Trotz allem, trotz der Verblendung und der selbstmörderischen Neigung mancher Politiker des Westens, ist der Kampf für uns nicht beendet.

Wir kämpfen weiter!

Für die Freiheit, für die Unabhängigkeit Rumäniens und für ein freies und selbstbewußtes Europa, im Sinne des Wappenspruches unseres ersten Königs:

Nihil sine Deo!

———

* Ansprache gehalten am 8. Mai 1977 im Kaufhaussaal zu Freiburg im Breisgau, anläßlich der 100-Jahr-Feier der nationalen Unabhängigkeit Rumäniens.

Dorobanzen (1877)

Ein ungarischer Offizier über die rumänische Armee im Unabhängigkeitskrieg 1877/78

Über den russisch-rumänisch-türkischen Krieg von 1877/78 wurde von russischer Seite ziemlich viel geschrieben. Von rumänischer Seite wären zwei Werke zu erwähnen, die allerdings im Westen sehr schwer zu finden sind: das eine wurde von Oberstleutnant VĂCĂRESCU, das andere von Oberleutnant NĂSTUREL geschrieben. Dagegen können zahlreiche Berichterstattungen deutscher, österreichischer, englischer und französischer Zeitungen als wichtige Quelle benützt werden. Eine solche Quelle, die manchen Rumänen überraschen wird, ist auch der ungarische Militärschriftsteller Eugen HORVÁTH, ein Honvedoffizier, der auf dem Gipfel seiner Karriere den höchsten Rang der königlich-ungarischen Armee erreichte. Als Horvath am 20. Februar 1884 vor dem militär-wissenschaftlichen Verein in Budapest, den Vortrag über „Die königliche rumänische Armee" hielt, war er ein junger Oberleutnant, der sich für die Aufnahme in die Kriegsakademie vorbereitete. Die Angaben die er damals machte, sind sehr präzise und die Militäroperationen mit Genauigkeit dargestellt. Er sagt es nicht, aber es ist nicht ausgeschlossen, daß er selbst als Beobachter an dem Feldzuge in Bulgarien teilgenommen hat. Dadurch haben seine Ausführungen mehr Gewicht.

In der Einleitung des Vortrages, der übrigens in Band 29 des Ausschusses des militär-wissenschaftlichen Vereines in Wien, 1884, Seite 162 bis 184, erschienen ist, bemerkt Horvath einiges, das von gewisser Aktualität ist:

„Der russisch-türkische Krieg hat die bisherigen Machtverhältnisse im südöstlichen Teile Europas bedeutend verändert. Das russische Reich hat die drückenden Fesseln des Pariser Vertrages von 1856 abgeschüttelt und für den russischen Einfluß das weiteste Feld eröffnet; die russischen Bestrebungen werden nunmehr durch eine Reihe kleiner Staaten unterstützt, die russische Staats-Idee ist der Verwirklichung mit einem großen Schritte nähergerückt... Die Österreichisch-ungarische Monarchie wird in Folge ihrer geographischen Lage von allen Fragen, welche im Oriente zur Entscheidung gelangen, von allen Veränderungen, welche daselbst stattfinden, sehr nahe berührt..."

Und weiter sagt Horvath:

„Die vorliegende Studie befaßt sich mit einem dieser neugebildeten Staaten, mit dem Königreiche Rumänien; dieses neuentstandene Königreich regt unser Interesse nicht nur aus den oben bezeichneten, sondern noch aus anderen sehr gewichtigen Gründen an. Die vorzüglichsten dieser Gründe sind:

daß Rumänien unter den neugebildeten Staaten der **größte** ist; daß das rumänische Volk nicht unter **die slavischen Volksstämme zählt**, daher kein unmittelbarer Träger der **russischen Interessen** ist (NN. Bis heute hat sich in diesem Zusammenhang nichts geändert); im Gegenteile gravitieren die rumänischen Interessen eher zu uns, gegen die nächste westliche Großmacht;

daß ein Teil der ungarischen Staatsbürger **der rumänischen Nationalität angehört** und die Länder selbst, aus welchen das gegenwärtige Königreich Rumänien besteht, mit geringen Unterbrechungen Jahrhunderte lang unter ungarischer Oberhoheit standen, endlich, daß der internationale Verkehr mit keinem der neugebildeten Staaten so ausgedehnt ist, als eben mit Rumänien.

Ausgenommen die Behauptung, daß die rumänische Länder „jahrhundertelang unter ungarischer Oberhoheit standen" — was eigentlich nur auf die Walachei und für die Anfänge nach der Gründung des Fürstentums zutrifft — sind alle Gründe, die von Horvàth erwähnt werden, richtig.

Richtig sind auch seine Angaben in Bezug auf die Aufstellung der rumänischen Streitkräfte nach der Pariser Konvention vom 22. Mai 1858. Über die Entstehung und die Zusammensetzung des rumänischen Heeres nach dem Frieden von Adrianopel, gibt Horvath ehrlich zu, daß er keine Quelle konsultiert habe. Wenn das der Fall gewesen wäre, hätte er mehr sagen können über den Gedanken der politischen Einheit der Rumänen, der von den Offizierskorps der Einheiten ausging, die 1831 entstanden waren, ein Gedanke, der 1848 sehr deutlich zum Ausdruck kam, der 1859 die Vereinigung der Fürstentümer brachte, der 1877/78 die Kämpfer von Rahova, Grivitza, Plevna und Vidin beseelte und der 1918 zur Verwirklichung des rumänischen Nationalstaates führte.

— So bescheiden sie auch von 1831 bis 1848 war, bildete die rumänische Armee nicht nur den Kern der zukünftigen modernen Streitkräfte, sondern war auch die Trägerin des Einheitswillens des rumänischen Volkes.

Mit Nicolae BĂLCESCU an der Spitze, einer der bedeutendsten, wenn nicht der bedeutendste rumänische Politiker aller Zeiten, waren alle späteren führenden Persönlichkeiten der Revolution von 1848 und der Union von 1859, Offiziere des kleinen walachischen und moldauischen Heeres: CÂMPINEANU, FILIPESCU, CUZA, GOLESCU, ODOBESCU, PĂUCESCU, CARP, PLEŞOIANU, KOGALNICEANU, MARGHILOMAN und viele andere.

Der Initiator der romantischen und auch der patriotischen Dichtung in Rumänien ist der junge Kavallerieoffizier Vasile CÂRLOVA, der, 1809 in Târgovişte geboren, 1931, also mit 22 Jahren, in CRAIOVA starb. Er ist der Verfasser des flammenden „Marsch der Rumänen", der zum ersten Male von den Eskadronen des 1. walachischen Regiments in Târgovişte gesungen wurde. — Mit Recht sagt Eugen Horváth, daß der eigentliche Gründer der modernen rumänischen Streitkräfte der Fürst Alexandru Ioan CUZA ist, der „die Bestimmungen der Pariser Konvention umging, **in ähnlicher Weise, wie Preussen seinerzeit nach dem Frieden von Tilsit durch Errichtung von Landwehrkörpern, dadurch, daß er die Errichtung von Miliz-Körpern und Dorobanzen bewirkte**".

Die Armee, die 1877 die Donau überschritt und vor Plevna ihre Feuertaufe bestand, war die von CUZA gegründete Armee, die aber auf dem Schlachtfeld von Prinz Carol von Hohenzollern-Sigmaringen glänzend geführt wurde.

In Bezug auf die Zusammensetzung der Verbände, den Stand und die Führung, sind alle Angaben, die von Eugen Horváth gemacht werden, wahrheitsgetreu.

Wir wollen nicht auf Einzelheiten eingehen und wir beschränken uns nur auf die **„Ordre de bataille" der rumänischen Operationsarmee, so wie** sie von Horváth gegeben wird:

Oberbefehl: Fürst Carl von Rumänien, Generalstabschef Oberst SLĂNICEANU.

I. Armee-Korps: General LUPU, bestehend aus der 1. Division: Oberst CERCHEZ und der 2. Division: Oberst LOGADI.

II. Armee-Korps: General RADOVICI, bestehend aus der 3. Division: Oberst ANGELESCU und der 4. Division: General MANU.

Im ganzen betrug die Feldarmee Rumäniens:
52 Bataillone,
40 Eskadronen,
24 Batterien mit 144 Geschützen,
5 Genie-Kompanien,
6 Munitions-Kolonnen mit 560 Fuhrwerken,
7 Train-Eskadronen und
4 Ambulanzen.
Insgesamt 60.000 Mann."

Also nicht 45.000 Mann, wie die Russen behaupten.

— Was die Operationen in Bulgarien anbetrifft, die ursprünglich nur von den Russen unternommen wurden, findet Horváth lobende Worte für General GURKO, der nach erfolgreichen Kämpfen im Schipka-Pass den Russen den Weg über den Balkan nach Konstantinopel eröffnete und fügt hinzu:

„Das Gros der Armee kann dem kühnen Kosakenführer nicht folgen, und bald erscheint Suleiman Pascha am Südfusse des Balkans, wirft die russischen Vortruppen bei Kaeabunar und Eski Saghra zurück, erreicht am 3. August das Tundza-Thal und zwingt Gurko, sich in den Balkan zurückzuziehen". Dann gibt Horváth die gesamte Situation der russischen Truppen wie folgt wider:

Der linke Flügel, unter dem Grossfürsten Nikolaus, konnte Rustschuck nicht nehmen und wurde in die Defensive gedrängt;

Der rechte Flügel, hatte die Aufgabe, Nikopolis zur Erweiterung der Operations-Basis zu nehmen und zum Schutze der rechten Flanke Plevna und Lovatz zu besetzen.

Nikopolis wurde am 16. Juli vom IX. russischen Korps besetzt, **unter Mitwirkung der rumänischen Artillerie.**

Als aber General Krüdener gegen Plevna vorrückte, fand er die Stadt vom Feinde stark besetzt und „es begann — wie Horvath sich ausdrückt — **jener wunderbare Kampf um den von den Türken allmählich befestigten Punkt, welcher seinesgleichen in der Kriegsgeschichte kaum findet**".

„Osman Pascha vereinigt in dem von ihm geschaffenen befestigten Lager 40.000 Mann und 90 Geschütze, und weist die russischen Angriffe

(Fortsetzung auf Seite 11)

Kriegsgefangene vor 100 Jahren

Das ist eine Originalaufnahme aus dem Jahre 1877. Sie zeigt türkische Soldaten, die sich bei Plevna tapfer geschlagen haben und als Gefangene nach Bukarest gerbracht wurden. Es sind nur Unteroffiziere und Mannschaften, die saubere Uniformen, Rangabzeichen und Orden tragen, die gut verpflegt und entspannt aussehen. Die türkischen Offiziere wurden damals in den besten Hotels von Bukarest untergebracht, wo sie das Essen nach Wahl bestellen konnten. Das waren Zeiten, als der besiegte Gegner ehrenhaft behandelt wurde, anders als die Deutschen und ihre Verbündeten in den Lagern der Siegermächte von 1945.

Ein ungarischer Offizier über die rumänische Armee im Unabhängigkeitskrieg 1877/78

(Fortsetzung von Seite 10)

am 20. und 31. Juli siegreich zurück. Die russische Offensive wird also an allen Punkten zum Stehen gebracht, und die Armee steht in drei getrennten Hauptgruppen und in einer Ausdehnung von 300 km. machtlos da.

Es mußte also Hilfe geschaffen werden, und zwar vor allem dort, wo die russische Waffenehre bereits zweimal gelitten hat – vor Plevna".

Woher soll aber diese nächste Hilfe kommen? Die Russen denken zuerst, daß eine eventuelle Hilfe der rumänischen Divisionen wohl nicht genüge, um Osman Pascha aus seinen Befestigungen hinauszuwerfen, vielleicht aber genüge, um einer türkischen Offensive aus Plevna mit Erfolg entgegenzutreten. Entgegen ihren ursprünglichen Absichten entschließen sich die Russen, um die Hilfe der Rumänen zu bitten.

Diesen russischen Schritt beschreibt Horvath mit dem eindrucksvollen Satz:

„Und nun kam der Löwe mit gesenktem Haupte zu der Maus, das Weltreich zu dem kleinen türkischen Vasallenstaate, dessen Mitwirkung man am Beginne des Feldzuges mit Hochmut zurückwies, um Hilfe, Unterstützung anzusprechen.

Die zweite rumänische Konvention wurde abgeschlossen.

Fürst Karl von Rumänien erhielt den Oberbefehl über den russischen rechten Flügel, über die sogenannte russische „West-Armee", welcher auch die rumänischen Divisionen – unter dem Kommando des Kriegsministers General **Cernat** – zugeteilt wurden; die „Ordre de bataille" der rumänischen Armee blieb im übrigen aufrechterhalten.

Das Manifest des Fürsten verkündet die abgeschlossene Konvention und den bevorstehenden Abmarsch der Armee nach Bulgarien, deutet auf die Gefahr hin, welche für Rumänien erwachsen würde, wenn die Türken siegten, und schließt mit den Worten: „Soldaten, ihr werdet bald unter dem Jubel der ganzen Nation zu euren, von euch selbst befreiten Heimstätten zurückkehren".

Diese Prophezeiung hat sich bewahrheitet.

Die 4. rumänische Division, aus moldauischen Bauern bestehend, welcher noch ein Kavallerie-Regiment und die 3. Genie-Kompanie zugeteilt wurde, eröffnete den Vormarsch. Ihr folgte die 3. Division, zur Hälfte Moldauer und zur Hälfte Walachen.

Die Feuertaufe der 4. Division, wird von Horváth wie folgt beschrieben:

„Die Division erhielt am 8. September den Befehl eine den Redouten Nr. 1 und 2 von Grivitza vorgeschobene kleine Redoute anzugreifen; der Angriff, welcher durch die Artillerie der 3. Division unterstützt wurde, **gelang vollkommen und die Türken wurden in die Grivitza-Redoute zurückgeworfen**, die genommene Befestigung wurde gleich besetzt, in Verteidigungszustand gesetzt und durch Nebenwerke längs der Anhöhe ergänzt. Die Division verlor 6 Offiziere und 170 Mann. Dieser erste schöne Erfolg war sehr geeignet, die Stimmung der rumänischen Truppen zu heben und ihre moralische Kraft zu stärken, abgesehen davon, dass in Folge dieses Erfolges ihr Ansehen auch bei der russischen Heeresleitung, welche von der Brauchbarkeit der rumänischen Truppen keine günstige Meinung hatte, **bedeutend stieg.**"

Aber wie Horvath weiter sagt:

„Bald sollte die kleine Schar auch noch grössere Beweise ihrer Kriegsbrauchbarkeit geben".

Diesen Beweis brachten die rumänischen Truppen bei dem Angriff auf die Grivitza-Redouten Nr. 1 und 2.

Hier Horvath über diesen Angriff:

„Die 4. Division griff mit den beiden Bataillonen erster Linie die Redoute Nr. 1 kräftig an; das 2. Jäger-Bataillon (NN. Die Mannschaft stammte aus dem walachischen Regierungsbezirk Prahova) verlor allein 4 Offiziere und 240 Mann, das erste Bataillon vom Dorobanzen-Regimente Nr. 13 (NN. IASSY und VASLUI) geht zur Unterstützung der Jäger vor, muss aber ebenfalls weichen und kann erst wieder vor, als die Bataillone der zweiten Linie und einzelne von der Reserve-Brigade in die Linie einrücken. Das 13. Dorobanzen-Regiment kommt nun mit einigen Abteilungen in die Redoute und es entspinnt sich ein Handgemenge, welches erst durch das Eindringen des 15. Dorobanzen-Regiments (NN. Piatra-Neamtz) in die Redoute beendet wird.

Die Redoute wurde endlich besetzt. Sie blieb im Besitze der Rumänen und **ihre Erstürmung bildete den Glanzpunkt des allgemeinen Angriffs vom 11. September.**"

Dieser 11. September ist gemäß des damaligen alten Kalenders der 30. August 1877, der Tag des Heiligen Alexander, der bis 1919 in Rumänien als Nationalfeiertag galt.

Eugen Horváth gibt auch die Verluste an, die die rumänischen Truppen bei den wiederholten Angriffen auf den Festungsgürtel von Plevna erlitten:

„. . . die beiden Bataillone erster Linie der 3. Division **verloren sämtliche Offiziere** mit Ausnahme eines einzigen Leutnants vom 8. Regiment. General Manu, der Kommandeur der 4. Division wurde verwundet und an seine Stelle trat Oberst Alexandru Angelescu. Von den 10.000 Mann, mit welchen die 4. Division die Donau übersetzte, waren nur noch 4.800 am Leben geblieben . . ."

Horváth gibt eine genaue Beschreibung des Angriffs der Rumänen auf Rahova, des mörderischen Angriffs der Linien-Infanterie bei Smârdan, der von dem Maler Grigorescu verewigt wurde und der Einnahme von Vidin, die ebenfalls nur durch rumänische Truppen erfolgte.

Abschließend gibt Horváth folgendes Urteil über das Verhalten der rumänischen Soldaten:

„Die rumänischen Truppen haben überhaupt die ihnen zugewiesenen Aufgaben zu jeder Zeit vorzüglich gelöst, selbst dann, **als ihnen fast Übermenschliches zugemutet wurde; die rumänische Armee hat also ihre erste Feuerprobe in glänzender Weise bestanden.**"

Er erwähnt auch eine andere Episode, die gerade jetzt in Erinnerung gebracht zu werden verdient:

„Rumänien erfuhr mittlerweile, welchen Dank es von Russland für die geleisteten vorzüglichen Dienste zu erwarten hatte, und als Fürst Gortschakoff im Monat Mai 1878 in der bessarabischen Frage mit der Desarmierung der rumänischen Armee drohte, ist diese schleunigst in der Linie Slatina-Pitești-Târgoviște, Front gegen die Donau, aufmarschiert, woselbst sie bis zu der Entscheidung des Berliner Kongresses verblieb".

Das sagte ein ungarischer Offizier vor fast hundert Jahren, wir sind ihm dankbar dafür und sein Name wird auch von uns entsprechend gewürdigt.

Valeriu TOPOREA

ANPASSUNG

Dienstag den 4 Oktober 1977 wurde im 3. Programm des Bayerischen Fernsehens ein ungarischer Film aus dem Jahre 1972 ausgestrahlt: „Zeit der Anpassung?", übrigens ein sehr mittelmässiger Film, denn mit Ausnahme eines Gymnasiallehrers, der gut dargestellt wurde, war das ganze ziemlich langweilig und mit primitiven Mitteln inszeniert.

Die Handlung spielt in Ungarn, gleich nach dem Zusammenbruch der Räterepublik von Béla Kun, deren Schreckensregiment rechtfertigt wird, und Volkskommisar Palos, der sich in der Wohnung des Gymnasiallehrers versteckt, wird als Held und als Vorbild für die Jugend präsentiert. Dieser Volkskommisar, der für „das Wohl des Volkes" gekämpft hat, muss selbstverständlich geschützt werden, denn diejenigen, die sich der neuen Lage „angepaßt" haben, die ungarische Polizei und die Streifen der rumänischen Armee, befinden sich auf ständiger Jagd nach Kommunisten.

Palos wird trotzdem gefaßt und vor ein Gericht gestellt, wo er Gelegenheit hat, die Segnungen der Diktatur des Proletariats emporzuheben und die nationaldenkenden Ungarn als „Verräter des Volkes" zu brandmarken.

Das war alles, aber dann folgte eine Studiodiskussion mit 4 Oberschülern (2 Mädchen und zwei Jungen), die von einem Herrn Otmar Engel vom Bayerischen Rundfunk geführt wurde.

Von den Mädchen war eine aktives Mitglied der DKP und die andere „Sympathisantin" des abgesetzten Jusoschefs Benetter, beide vom „revolutionären Marxismus" wie besessen. Einer der Jungen stellte sich selber als „Resignierter" vor, der andere, der einzige der sich dem Diskussionskonzept des Herrn Otmar Engel überhaupt nicht anpaßte, gab zu, daß er Mitglied der Jungen Union sei.

Die jungen Leute schienen keine Ahnung von der Räterepublik Béla Kuns zu haben und Herr Otmar Engel unterließ es, auch nur ein paar Worte darüber zu sagen.

Über diese Räterepublik wird in vielen Büchern berichtet, wir glauben jedoch, daß das Werk der namhaften französischen Schriftsteller Jérôme und Jean Tharaud die damaligen Ereignisse ausgezeichnet schildert. Auch der Titel ihres Buches ist zutreffend – **„Quand Israel est roi"**, weil nicht allein Béla Kun Jude war, sondern **alle** seine Volkskommissare.

Diese Räterepublik, die sich im ganzen nur 133 Tage an der Macht halten konnte, hat 585 **öffentliche Hinrichtungen** durchgeführt und **über 60.000 Menschen nach grausamen, unausdenkbaren Folterungen getötet.** Chaotische Zustände und Hungersnot beherrschten Ungarn während dieser 133 Tage, bis die rumänische Armee, nach dem sie die „proletarischen" Divisionen und Brigaden von Béla Kun an der Theis vernichtend geschlagen hatte, Budapest besetzte, nämlich mit der Kavalleriebrigade des Obersten Rusescu.

Béla Kun gelang es damals zu flüchten und über Wien die Sowjetunion zu erreichen, wo er 1939 als „Trotzkist" erschossen wurde. Sein Kumpane und für die Greultaten Hauptverantwortliche, Tibor Szamuely, konnte sich nach Zusammenbruch dieses ersten bolschewistischen Regimes in Europa nicht mehr retten. Er wurde an der österreichische Grenze erkannt und von der wütenden Menge gelyncht. So endete die Räterepublik, die dieser Film zu rehabilitieren versucht und Herrn Otmar Engel veranlaßte, mit jungen Deutschen eine Diskussion darüber zu führen.

Im Film ist nicht so leicht festzustellen, wer sich wem „angepaßt" hat. Wer aber die Studiodiskussion aufmerksam verfolgte, konnte einwandfrei feststellen, daß sich Herr Engel und mit ihm der Bayerische Rundfunk, der Zersetzungsarbeit der übrigen Meinungsmacher in dieser Bundesrepublik vollkommen angepaßt haben.

Es nützt nichts, mit neuen Gesetzen und mehr Polizisten den Terrorismus zu bekämpfen, wenn **Tag für Tag** – seitdem die „Umerzieher" im Futtersack der Amerikaner kamen, der marxistisch-leninistische Aufstand vorbereitet, die Protagonisten der Weltrevolution verherrlicht, Rosa Luxemburg auf Briefmarken abgebildet, marxistische Geschichtsschreibung von Schulbüchern übernommen, die eigenen Soldaten, die vorbildlich ihre Pflicht getan haben als Mörder bezeichnet, alles was national gesinnt ist ausgeschaltet, unterdrückt oder totgeschwiegen und das Vaterland und das nationale Bewußtsein durch den Begriff der „Solidarität aller Demokraten" ersetzt wird.

Nicht eine solche „Solidarität" wird Deutschland retten und Europa auch nicht, sondern der Mut, die Dinge beim Namen zu nennen, die Erkenntnis, dass die sogenannten Sympathisanten keine Sympathisanten sind, sondern Urheber und Komplizen, mögen sie auch hundertmal betonen, daß sie „Demokraten" sind.

Trotzdem sind wir optimistisch, weil sich die Funken der Hoffnung bereits am Horizont zeigen. Eine neue deutsche Generation ist auf der Suche nach der Wahrheit und will sich nicht mehr betrügen lassen, wie die Jugend seit mehr als dreißig Jahren betrogen wurde.

Allem Anschein nach erkennen immer mehr Angehörige dieser neuen Generation die ethischen Werte, auf welche eine Nation stolz sein muss und lassen sich nicht mehr irreführen von denjenigen, die das Vaterland in den Dreck gezogen haben.

Die alt gewordenen Umerzieher und ihre Sprößlinge machen sich bereits Sorgen darüber und bemühen sich, die Gefahr von „Rechts" kommend zu proklamieren.

Es ist zu hoffen, daß ihre neuesten Ablekungsmanöver, auch in den breiten Massen des Volkes das Gegenteil bewirken werden. Wir glauben es sogar.

Em.

DIE KSZE-FOLGEKONFERENZ

Im Zusammenhang mit der Belgrader Konferenz, hat unser Kamerad, Hauptmann a. D. Ing. Mircea Crutzescu, im Namen des Verbandes rumänischer Frontkämpfer am 2. August 1977 an Herrn Bundesaussenmindister Hans Dietrich Genscher folgenden Brief geschickt:

„Sehr geehrter Bundesminister!

Bei der Belgrader Konferenz haben sich fünf Parlamentarier für eine humanitäre Behandlung der Juden und deren Auswanderung aus der UdSSR eingesetzt.

Über eine ähnliche Vertretung seitens der Bundesrepublik Deutschland zur Verteidigung der Menschenrechte in den Osteuropäischen Ländern wurde bisher leider nichts verlautbart.

Durch die Millionen von Flüchtlingen, die aus Osteuropa nach Deutschland strömen, kennt die hiesige Regierung besser als die der anderen Länder des Westens die Zustände in jenem Teil Europas.

Die BRD hat zur Demokratisierung vieler Länder soweit beigetragen, daß z. B. sogar die kommunistische Partei und sämtliche Gegner des Francoregimes frei agieren können. In Osteuropa aber unterstützt man die Tyrannei durch Kredite an Regierungen, die Hand in Hand mit den Sowjets arbeiten, Regierungen die mit Hilfe russischer Panzer an die Macht gebracht wurden. Durch diese Finanzierung festigt man die Diktaturen, die Unterdrücker und Ausbeuter. Die Bundesrepublik Deutschland gibt sogar soweit, daß sie Millionen DM für die sogenannten Freiheitsbewegungen in Afrika spendiert. Wäre es nicht normal und logisch, sich zuerst in Osteuropa für die Achtung der Menschenrechte sowie für eine Liberalisierung der Regime und die Freiheit der Presse einzusetzen?

Millionen von Flüchtlingen aus Osteuropa suchen nicht nur die Freiheit, sondern sie wollen auch warnen, daß, wenn nicht bald etwas unternommen wird, uns alle die bitterste Dunkelheit in der Menschengeschichte erwartet. Es ist an der Zeit sich zu entscheiden, **entweder mit der Tyrannei und dem Terror zu kollaborieren, oder endlich kategorisch etwas dagegen zu unternehmen.**

Während die kommunistischen Regime mit Agenten und Spionen die westliche Welt überfluten und ihre Propaganda weitertreiben, wofür sie sogar **Stipendien und Lehrstühle erhalten,** ändert sich hinter dem Eisernen Vorhang nichts zu Gunsten der Menschenrechte, selbst die kleinste Lockerung ist nicht sichtbar.

Mit vorzüglicher Hochachtung
für den Verband rumänischer Frontkämpfer"
Ing. Mircea Crutzescu

Hier die Antwort:

AUSWÄRTIGES AMT
212-341, 31

Bonn, 8. August 1977

Herrn Mircea Crutzescu
Putzbrunnerstr. 130
8012 Ottobrunn

Sehr geehrter Herr Crutzescu,

Im Auftrag von Bundesminister Genscher beantworte ich Ihr Schreiben vom 2. 8. 1977 wie folgt:

Die Bundesregierung ist sich der Probleme, die Sie angesprochen haben, wohl bewusst. Sie weiss auch, dass in vielen Ländern noch Bedingungen bestehen, die zu verbessern auch sie aufgerufen ist. Sie verfolgt daher eine Politik, die die Beziehungen zwischen den Staaten verbessern und erleichtern soll, dies kommt damit auch unmittelbar den Menschen in Europa zugute.

Die Bundesregierung tritt seit jeher für die Durchsetzung der Menschenrechte ein, auch im Rahmen der KSZE.

Die Zahlen über die seither erreichten Verbesserungen (Familienzusammenführung, Besuchsmöglichkeiten) sprechen hier eine deutliche Sprache.

Diese geduldige Politik, ohne die keine Verbesserungen für die Menschen möglich sind, wird die Bundesregierung konsequent fortsetzen.

Mit Vorzüglicher Hochachtung
Im Auftrag
(Bauch)

„Sobald wir stark genug sind, um den ganzen Kapitalismus zu treffen, werden wir ihn an der Gurgel packen."

Lenin
Gesamtwerke, Band XXI, Seite 247

Dem rumänischen Soldaten ein Denkmal gesetzt

Zu I. V. Emilians „Der phantastische Ritt" – Das rumänische Reiterheer an der Seite der Deutschen Wehrmacht im gemeinsamen Kampf gegen den Bolschewismus.

Von HANS-JOACHIM RICHARD

Wer als deutscher Soldat im Süden der Ostfront kämpfte, hat sie gekannt und geschätzt, die Soldaten des rumänischen Heeres in ihren erdbraunen Uniformen, ausgebildet noch nach französischen Richtlinien und ausgerüstet mit zum Teil veralteten Waffen, die dem gewaltigen Materialeinsatz des Gegners unterlegen waren. Wenn der rumänische Soldat dennoch „seinen Mann gestanden hat", so spricht das für seine Moral und seinen Charakter, die gerade dem deutschen Verbündeten hohen Respekt abfordern.

In der bisher erschienenen kriegsgeschichtlichen Literatur zum Zweiten Weltkrieg haben Einsatz und Kampf der mit der Deutschen Wehrmacht verbündeten Armeen bislang leider nur wenig Beachtung gefunden. Umso mehr ist es zu begrüßen, daß ein alter, bewährter rumänischer Soldat, Rittmeister Dr. jur. I. V. Emilian, der deutschen Öffentlichkeit mit „Der phantastische Ritt" jetzt ein Werk vorlegt, das der alten rumänischen Armee und insbesondere ihrer Kavallerie ein Denkmal setzt.

Das kleine rumänische Volk hat für die Verteidigung seiner und Europas Freiheit gegen den anstürmenden Bolschewismus rund eine Million Soldaten zum Einsatz gebracht und dabei mehr als 443.000 Gefallene auf den Schlachtfeldern zwischen dem Pruth und der Wolga gelassen. Das rumänische Heer hat damit mehr eingesetzt als es von seiner Bewaffnung und Ausrüstung sowie der Größe des Landes zu leisten imstande war.

Wenn von deutscher Seite später vereinzelt der Vorwurf zu hören gewesen ist, daß der tragische Verlauf der Schlacht um Stalingrad nicht zuletzt auf Verschulden der dort eingesetzten rumänischen Verbände zurückzuführen sei, weil sich die dort eingesetzten Armeekorps in entscheidender Stunde nicht als standfest erwiesen hätten, so muß solchen Vorhaltungen gerade aus der Erfahrung des deutschen Soldaten her entgegengehalten werden, daß Bewaffnung und Ausrüstung des rumänischen Heeres sich in keiner Weise mit denen der Deutschen Wehrmacht vergleichen liessen. Dementsprechend konnten auch die Kampfaufträge, die von deutschen Kommandobehörden den Rumänen übertragen wurden, gerade bei der Schlacht um Stalingrad nicht voll erfüllt werden, weil die deutsche Führung bei ihnen die gleichen Maßstäbe voraussetzte wie sie bei der Deutschen Wehrmacht gegeben waren. Ohne nennenswerte Panzerverbände, ohne panzerbrechende Waffen und mit unzureichender Motorisierung blieb dem rumänischen Soldaten einfach nichts anderes übrig, als sich unter Einsatz seiner ganzen Person der anbrechenden Roten Armee entgegenzustellen.

Eine solche generelle Feststellung muß gerade von einem deutschen Rezensenten einer Besprechung des Werkes von Dr. Emilian vorangestellt werden, um etwa noch bestehende Vorurteile abzubauen und der Wahrheit die Ehre zu geben.

Es verdient auch herausgestellt zu werden, daß der rumänische Staatsführer, Marschall Ion Antonescu, vom ersten Kriegstag an an die Seite Deutschlands trat, um auf diese Weise die von der Sowjetunion mitten im Frieden besetzten Gebiete Bessarabiens und in der Bukowina zurückgewinnen zu können. Unter diesem Vorzeichen trat der rumänische Soldat auf breiter Front an, nahm teil an der Befreiung der Ukraine, kämpfte auf der Krim und führte in glühender Hitze wie in eisiger Kälte seinen Kampf Seite an Seite mit den deutschen Waffenkameraden bis nach Stalingrad und auf den Kaukasus.

Für hervorragende Tapferkeit wurde 21 Offizieren der rumänischen Armee das Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes verliehen, drei von ihnen erhielten das Eichenlaub, viele rumänische Soldaten wurden von ihren deutschen Oberbefehlshabern mit dem Eisernen Kreuz ausgezeichnet. Zu ihnen zählt auch Rittmeister I. V. Emilian, der Verfasser des jetzt vorliegenden Werkes, der als Kavallerist in einem Kalaraschen-Regiment das damalige Erleben nachvollzieht vom ersten Tag bis zur bitteren letzten Stunde . . .

Für einen alten deutschen Soldaten ist es tief beeindruckend, den langen Ritt der rumänischen Kameraden anhand der lebendigen Schilderung Emilians – mehr als 30 Jahre danach – noch einmal miterleben zu können. In schlichter, eindringlicher Sprache schildert Ion Emilian den Zug seiner Reiter von der aufgezwungenen Grenze, durch die befreiten Heimatgebiete, über die Krim und den Kuban-Brückenkopf bis in die trostlose Kalmückensteppe.

Tief bewegend ist es, wie der Autor seine Kalaraschen und die Roschiori schildert, jene Bauernsoldaten, die das Rückgrat der rumänischen Kavallerie bildeten und heute im technischen Zeitalter schon fast wie die letzten Träger einer untergegangenen Zeit anmuten. Mit fast väterlicher Liebe schildert Ion Emilian dabei jeden einzelnen seiner treuen und tapferen Reiter, so daß vor den Augen des Lesers ein leibhaftiges Bild dieser Truppe entsteht. Was sind das doch für schlichte Allerweltskerle, die dort getreu ihrem Eid und im Vertrauen auf ihre Führung nicht zagend und nicht zögernd bis an die Grenze Asiens reiten und bei der Berührung mit den von den Sowjets unterdrückten Turkvölkern schon glauben „China" zu begegnen . . .

Der Autor ist ein glühend brennender rumänischer Patriot, der seinen vergessenen Soldaten mit diesem Werk ein bleibendes Denkmal setzt. Mit tiefer Erschütterung schildert er dann auch den Verrat im eigenen Vaterland, als dessen König im August 1944 unter dem Einfluß seiner bereits im Lager der Feinde stehenden Hofclique Marschall Antonescu überrumpelte und dem Feind ausliefern ließ, den deutschen Verbündeten hinterging und seine eigenen treuen Soldaten zwang, sich der gehaßten Roten Armee unterzuordnen.

Rittmeister Emilian und seine Kalaraschen sind diesen beschämenden Weg nicht mitgegangen, sondern haben die erste sich bietende Gelegenheit benutzt, um wieder in die Front ihrer deutschen Waffenbrüder zurückzukehren, als diese schon selbst am Rande des Untergangs standen. Vor dieser kameradschaftlichen Treue kann man nur den Degen senken!

So spiegelt sich in „Der phantastische Ritt" zugleich die Tragödie des rumänischen Volkes wider, dessen verblendeter König glaubte, sich selbst und den Staat durch Überlaufen zu den westlichen Alliierten retten zu können, obgleich diese Rumänien längst den Bolschewisten ausgeliefert hatten.

„Der phantastische Ritt" legt nicht nur Zeugnis ab für das rumänische Heer und seine Soldaten, das Buch ist zugleich ein kostbares Dokument europäischer Geschichte, nämlich die eines nichtslawischen europäischen Kulturvolks auf dem Balkan, das heute wider seinen Willen gezwungen ist, unter kommunistischer Herrschaft hinter dem Eisernen Vorhang zu leben. Emilian erinnert mit seinem Werk an die unlösbare Verbundenheit Rumäniens zu ganz Europa. Und so gesehen ist „Der phantastische Ritt" nicht nur ein Denkmal des Soldaten der ehemaligen rumänischen Armee, vielmehr ein Dokument europäischer Gesinnung, das jeden von uns angeht.

VORWORT

Als mich der Verfasser diese denkwürdigen Buches über den Kampf des verbündeten rumänischen Heeres an der Seite der deutschen Wehrmacht um ein Geleitwort zu seinem Epos bat, zögerte ich keinen Augenblick, seinem Wunsche zu entsprechen.

Ist es mir doch eine Ehre und eine Gewissenspflicht zugleich, aus eigenem Erleben unseres gemeinsamen Kampfes gegen den Bolschewismus und seine Rote Armee unserer rumänischen Kameraden in Dankbarkeit zu gedenken.

Denn immerdar waren sie bereit, ihrem Oberbefehlshaber, dem von uns hochgeachteten Marschall Antonescu, in Treue bis in den Tod zu dienen, um der Zukunft und der Ehre ihrer Heimat willen.

Wiederholt waren mir in schwierigen Lagen in der Ukraine und im Kaukasus rumänische Truppen unterstellt. Oft genug haben sie dabei trotz mancher Entbehrungen an Bewaffnung und Versorgung gegenüber den meist überlegenen sowjetischen Verbänden bis zum letzten Mann standgehalten, dem Vaterland damit Ehre erwiesen.

Dabei sei besonders der rumänischen Infanterie und Kavallerie, darunter der bekannten „Kalaraschen" gedacht, die gar manchesmal ihre Stellungen mit Bajonett und Säbel behauptet haben.

Um so tragischer war dann der jähe Wandel, als diese tapferen Soldaten, durch schnöden Verrat gezwungen, nicht nur ihren heldenhaften Marschall dem Tode preisgeben, sondern auch ihre Waffenehre durch Unterwerfung dem Feind opfern mußten!

Nur wenigen ist es damals gelungen, sich zum deutschen Verbündeten durchzuschlagen und an seiner Seite das bittere Ende zu erleben.

„Die Treue ist das Mark der Ehre" – dieses denkwürdige Wort des greisen deutschen Marschalls von Hindenburg ist und bleibt auch die Ehre dieser getreuen, tapferen Soldaten der rumänischen Armee, denen durch ihren vorbildlichen Kameraden, Rittmeister Dr. I. V. Emilian, dieses Denkmal gesetzt wird.

Möge es bleiben ein Zeichen des Dankes und der Hochachtung der ehemaligen Deutschen Wehrmacht und ihrer Gebirgsjäger!

H. Lanz
General der Gebirgstruppe a. D.
Kommandierender General des XXII. Geb.-Korps

München, im März 1977

Die Weisen des „Europa der Neun"

Gemäß einer Initiative der belgischen Regierung, werden sich die „Neun" der europäischen Gemeinschaft auch mit den „Menschenrechten" befassen und sich an Ort und Stelle genau erkundigen, in welcher Weise diese Rechte respektiert werden. Robert Franchimont gibt uns in der August 1977 – Ausgabe der Brüsseler Zeitschrift „Le nouvel Europe-Magazine" (rue Dekens 5, B. 1040-Brüssel), eine Zeitschrift, die wir nur empfehlen können, Auskunft über diesen lobenswerten Beschluß.

Franchimont stellte sich die Frage, wohin die Reise dieser Untersuchungskommission der „Europa der Neun" führen würde und er erfuhr es bald. Er glaubte und so glaubten wir auch, daß diese Kommission, die von einer Institution geschaffen wurde, die die Fahne der europäischen Solidarität flattern läßt, die europäischen Länder besuchen würde in denen Freiheit und Menschenrechte seit 1945 mit Füßen getreten werden.

Um alphabetisch anzufangen, hatten wir, so wie Franchimont, gedacht, daß die Herren vom „Europa der Neun" sich zuerst nach Albanien begeben würden.

Wie allgemein bekannt ist, sind die Gefängnisse in Albanien ständig überfüllt und die Zwangarbeitslager wachsen wie Pilze aus dem Boden. Nach Albanien, wo man seit Kriegsende ununterbrochen säubert und wo, da kein ehemaliger Offizier, kein „Faschist", kein „Bourgeois" und kein Sozialdemokrat mehr vorhanden ist, der gesäubert oder erschossen werden kann, jetzt die Parteimitglieder gesäubert und an den Galgen gebracht werden. Wenn die betreffenden Herren dieser Kommission sich nach Albanien begeben würden, hätten sie Gelegenheit festzustellten, daß in diesem Land überhaupt keine Kirche und keine Moschee mehr existiert, weil **alle Religionen verboten sind** und wer es wagt, die Lehre irgend einer Religion zu propagieren, wird einfach hingerichtet, nachdem er grausam gefoltert wurde.

Die Kommission der „Europa der Neun" scheint aber von all diesen Dingen keine Kenntnis zu haben, denn sie wird sich nicht nach Tirana begeben. Wohin dann?

Nach Sofia, nach Budapest, Bukarest, Prag oder Warschau? Nein! Vielleicht will sie zuerst sehen, wie es in der Sowjetunion um die Menschenrechte steht, wo die Nichtrussen mit der Knute russifiziert werden und wo es unmöglich ist alle Gefängnisse, Verbannungslager und psychiatrischen Knaste statistisch zu erfassen? Nein, die Kommission wird sich auch nicht in die UdSSR begeben. Die Kommission des „Europa der Neun" hat Europa ausgeklammert.

Wird sie dann nach China, Vietnam, Laos oder Kambodscha reisen? Nach Kambodscha, wo hunderttausende, wenn nicht über eine Million Menschen mit der Hacke niedergemetzelt wurden, weil den dortigen regierenden Banditen die Munition für einen solchen Zweck zu teuer war? Nein und nein. Auch die Insel von Fidel Castro kommt nicht in Frage und auch kein afrikanisches Land, wo Mörderbanden vom Weltkirchenrat und Frau Schlei unterstützt werden.

Die ehrwürdigen Herren des „Europa der Neun" wollen mit dem „Strom der Geschichte" schwimmen und haben deshalb beschlossen, daß nur in einem einzigen Land die Menschenrechte mißachtet werden, nämlich in . . . Chile.

In Chile, wo die überwiegende Mehrheit der Bevölkerung hinter General Pinochet steht, in Chile, dessen Regierung es gelungen ist, Bukowski und 13 Deutsche im Austausch mit prominenten Kommunisten freizubekommen. Für diese Weisen gibt es keine Berliner Mauer, keine mörderischen Anlagen an der Demarkationslinie, keine Millionen Gefangene in den Ostblockstaaten und keine europäischen Völker, denen verboten ist zu sagen, was sie denken und zu wählen, wen sie wollen.

Man muss die Menschenrechte allein in Chile bewahren, denn so wollen es die Roten, so will es der Kreml und die „fortschrittliche Intelligentzia", die die Welt ins Chaos stürzen möchte. Und die Weisen vom „Europa der Neun" beugen sich diesem Willen.

Aus diesem Grund, aber nicht allein aus diesem einzigen Grund, betrachten wir die geplanten Wahlen für das sogenannte Europaparlament äusserst skeptisch.

Noch eine Geldverschwendung und ein Kasperltheater mehr.

Traian ROVINARU

„Deshalb sollte dieses Buch von allen gelesen werden . . ."

Als junger Offizier habe ich mir oft die Frage gestellt, was muß in Menschen, was muß in einem Volk an Kräften wirksam werden um einen Krieg zu führen, der sich nicht aus der Vielfalt der Spannungen dem dieses Volk unterworfen ist entlud, sondern in den es einfach von der Geschichte ohne eigenes Zutun hineingestellt wurde.

Was haben diese Rumänen, ein altes Volk in einem jungen Staat, dem damals noch nicht einmal 100 Jehre die Freiheit des Handelns gegönnt war, im Laufe ihrer Geschichte ertragen: die Horden der Hohen Pforte, die Knute der Madjaren, die Macht des Zaren aber auch- und das haben sie bei aller Abneigung gegen das Wirken fremder Mächte anerkannt, die ordnende kulturelle Kraft deutscher Siedler. War es nicht auch die geniale Leistung der österreichischen Militärgrenze die dem Siebenbürger Rumänentum den sozialen Aufstieg und damit die staatliche Freiheit erst ermöglichte?

Daß in einem Staat völkischer Vielfalt, die äußeren und inneren Spannungen sich mit besonderer Wucht enthalten müssen, ist wohl jedem klar. Gefährlich wird die Lage für einen solchen Staat erst wenn sich zum Druck innerer Spannungen auch noch der Druck einer fremden Ideologie von außen gesellt. Diese Lage gemeistert zu haben ist das Verdienst des Marschalls J. Antonescu. Die Angst vor der zaristischen Fremdherrschaft entwickelte sich zwangsläufig zur Angst vor dem sowjetischen System. Deshalb gab es- auch wenn es die heutigen Machthaber nicht wahr haben wollen – keinen Kommunismus in Rumänien. Der rumänische Individualismus hat dies früher und kann dies heute nicht ertragen.

Haben auch wir Deutsche an diesem Volk gefehlt? Sicher, aber nicht nur wir Deutsche. Wer kennt nicht das Wort Bismarcks, daß ihm dieser Raum nicht die Knochen eines einzigen pommerischen Grenadiers Wert sei.

Die Knochen tausender und abertausender pomerischer Grenadiere sind seither auf diesem Boden verdorrt.

Hat nicht auf derselben Konferenz auf der diese Worte fielen und auf der für Jahrzehnte über das Wohl und Wehe der Balkanvölker entschieden wurde, der französische Botschafter ständig Budapest und Bukarest verwechselt und das nicht nur dem Namen nach? Dem Imperialisten Disraeli schienen die Probleme dieser Völker so unwichtig, daß er wesentliche Teile der Konferenz verschlafen hat.

Dann stehen neben Dir, deutscher Soldat, plötzlich Väter und Söhne dieses Volkes, ihre Füsse in Lumpen gewickelt, während Du warme Filzstiefel tragen konntest; sie werfen mit Benzinflaschen nach Panzern, die Du mit PAK und Panzerfaust bekämpfst, sie kämpfen noch dort mit Bajonett und Säbeln, wo Du mit Maschinengewehr und Raketenwerfer ins Gefecht ziehst. Sie kämpfen weinend, aber sie kämpfen auch dann noch neben Dir, als uns allen die Gemeinheit des Verrats in den eigenen Reihen längst deutlich geworden ist, die rumänischen Kalaschen.

Mögen auch die Waffen längst schweigen, die um Europas willen erhoben wurden; die Männer die diesen Kampf gewagt haben, dürfen nie und nimmer schweigen, um der geschichtlichen Wahrheit willen. Das ist Tapferkeit!

Deshalb sollte dieses Buch von allen gelesen werden, denen Freiheit nicht nur ein leerer Wahn ist.

Georg PEMLER

Ein Zeitdokument der Gegenwart

Die „Deutschen Annalen" im sechsten Jahr

Mit dem soeben erschienenen sechsten Jahresband der „Deutschen Annalen" hat dieses anspruchsvolle „Jahrbuch des Nationalgeschehens" von Heltmut Sündermann begründet und seit dessen Tod von Dr. Gert Sudholt fortgeführt, einen wichtigen Vorwärtsschrift in seiner Entwicklung vollzogen. Es ist politischer im eigentlichen Sinne geworden – zupackender bezogen auf die Gegenwartslage.

Erneut ist es gelungen, einen beachtlichen Kreis namhafter nationaler und konservativer Autoren in dem Band zu vereinen. Harald Rüddenklau skizziert die Ordnungsidee des Kontinents („Deutschland, Europa und die Flügelmächte"). Robert Dexheimer untersucht Lage und Chancen der bundesdeutschen Rechten nach Kreuth („Am Anfang einer neuen Bewegung"). Am Beispiel der Bonner Verhältnisse zur Dritten Welt schildert Hans Georg von Studnitz mit Brillanz die Verschrobenheit und Verfahrenheit unserer Aussenpolitik. Ein kritisches Bild der Vereinten Nationen vor dem Hintergrund der Mitgliedschaft Bonns und Pankows zeichnet Henning Jäde, Hans M. Müller warnt vor dem „Angriff der Ideologen" auf die deutsche Wirtschaft, ein Beitrag, den die sorgfältige Studie „Die Gewerkschaft als Machtfaktor" vorzüglich ergänzt. Reinhard Pozorny stellt „Wirkungen und Folgen einer antideutschen Bewegung" des Panslawismus dar. Norbert Burger beschreibt am Bei-

(Fortsetzung auf Seite 9)